

1 Împărați - Comentarii Henry Rossier

1 Împărați - Introducere

Cartea a doua a lui Samuel prezintă întemeierea, prin David, a împărăției lui Israel, iar începutul acestei cărți arată împărăția așezată definitiv de către Solomon. Este de remarcat că domnia lui Solomon constituie un tot cu cea a lui David. Moartea împăratului bătrân nu a condus la nici o întrerupere, ci Solomon s-a așezat pe tronul tatălui său când David era încă în viață. Simbolic, aceasta reprezintă domnia continuă, care are caracteristici clar diferențiate, după perioadele ei, într-o unitate indisolubilă și absolută.

Dacă este să o privim în unitatea ei, această domnie începe cu respingerea adevăratului împărat al lui Israel (1 Samuel), se consolidează după victorie, în mijlocul disensiunilor poporului și al luptelor (2 Samuel), ajunge să fie așezată în pace, în dreptate și glorie, la începutul cărții pe care o studiem. Această relatare, ca și restul Cuvântului, ne îndreaptă privirile spre Hristos și ne prezintă domnia Lui în diferitele ei faze. Respins ca Mesia, el va intra din nou în scenă la sfârșitul timpului, treptat, va strânge laolaltă pe Iuda și semințiile lui Israel sub sceptrul său, va își extinde dominația asupra popoarelor prin judecăți, dar și prin har până ce va ajunge să fie împărăția milenară universală. Atunci, în pace și în dreptate, Se va bucura de triumful Lui, la care va fi asociat și poporul Său pământesc.

În aceste cărți găsim expunerea ansamblului planurilor lui Dumnezeu cu privire la moștenirea pământească a lui Mesia, Unsul lui Yahve, adevăratul David și adevăratul Solomon. Cu excepția perioadei suferințelor lui David, aceste planuri nu s-au împlinit încă, dar se vor realiza în mileniu, când Domnul va fi pe tronul Său ca împărat al lui Israel și al națiunilor, ca împărat al dreptății și păcii, adevăratul Melchisedec, preot pentru totdeauna.

Aceste cărți mai prezintă un alt aspect foarte important, fără de care am fi mereu în pericol să facem aplicații greșite ale simbolurilor pe care le găsim aici. Acest aspect am arătat deja cum reiese în legătură cu cartea 1 Samuel: împăratul pus de Dumnezeu este un om aflat sub responsabilitate. Această responsabilitate care va fi îndeplinită de Hristos, cu toate consecințele glorioase și binecuvântate, îi conduce, în mod necesar, la ruină pe oamenii slabi și păcătoși atunci când le este încredințată lor. Cele două cărți ale Împăraților ne prezintă decu ruina împărăției încredințate omului și judecata definitivă.

Susținând certitudinea planurilor harului Său, Dumnezeu susține la fel de ferm certitudinea judecăților Sale în cazul când împăratul nu corespundea cerințelor sfințeniei Lui. Harul și responsabilitatea merg în paralel dar nu se confundă niciodată. În capitolul 7 din cartea 2 Samuel, v. 13-16, cuvintele lui Yahve către David cu privire la Solomon fac să se vadă acest adevăr într-un mod foarte clar. De o parte este alegerea harului, de cealaltă responsabilitatea împăratului și consecințele ei, apoi, după aceste două principii, asigurarea că planurile lui Dumnezeu se vor împlini negreșit.

Acestea sunt cu atât mai evidente cu cât cele două cărți ale Cronicilor ne prezintă împărăția sub un alt aspect. Ele relatează istoria casei lui David din punctul de vedere al harului, după cum vom avea ocazia să constatăm, dacă Domnul ne permite să ajungem la a studia aceste cărți. Este de ajuns să menționăm aici că, potrivit acestui principiu, Cronicile ne prezintă nu istoria împăraților lui Israel, ci cea a împăraților lui Iuda, care au rămas mai mult timp credincioși și cărora le-a fost încredințată mărturia lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu scoate în evidență la ei lucrarea harului și tot ce poate aproba Yahve, păstrând tăcerea cu privire la vina lor pentru a face să reiasă mai clar scopul lui, fără însă a căuta să ascundă slăbiciunile lor. Cele două cărți ale Împăraților, dimpotrivă, urmăresc istoria împăraților lui Israel și nu îi menționează pe cei ai lui Iuda decât ca jaloane pentru această relatare sau pentru a arăta relațiile dintre cele două dinastii.

Să mai stabilim încă un fapt important cu privire la istoria de care ne vom ocupa. În aceste cărți, principiile pe baza cărora Dumnezeu guvernează poporul Său rămân aceleași ca în tot Vechiul Testament. Israel, ca și împărăția lui, este sub lege. Dar aici nu este legea în caracterul ei primar, de justiție absolută și fără nimic altceva, așa cum a primit-o Moise la început deoarece tablele pe care a fost scrisă această lege au fost sfărâmate la piciorul muntelui chiar de cel care le-a adus și nu au ajuns niciodată la popor, care, înainte de a le primi, își făcuse deja vițelul de aur. Chiar de la promulgarea ei, această lege ar fi zdrobit poporul sub judecată. De aceea, pe tot parcursul relatărilor pe care le vom studia este vorba de legea pe care a dat-o Dumnezeu a doua oară lui Moise și pe care o găsim în capitolul 34 din Exod. Era o lege mai îmblânzită, dată omului pentru a o împlini, dacă ar fi fost carne în stare să o îplinească, măcar ca un bine relativ. Ea proclamă în primul rând ceea ce legea pură nu putea nicidecum să manifeste, și anume harul și îndurarea lui Yahve. „Yahve Dumnezeu, binevoitor și milos, încet la mânie și bogat în îndurare și adevăr, păstrând îndurare pentru mii, iertând nelegiuirea și răzvrătirea și păcatul”. Ea proclamă justiția în al doilea rând: „care nu socotește nicidecum nevinovat pe cel vinovat”. Ea vestește în ultimul rând răsplata în guvernarea lui Dumnezeu: „care cercetează nelegiuirea părinților în copii și în copiii copiilor, în cea de-a treia și a patra generație” (v. 6-8). Pe parcursul istoriei de care ne vom ocupa vom avea ocazia să recunoaștem aplicația principiilor pe care le-am menționat, atât cu privire la împărați cât și cu privire la popor.

În fine, aceste cărți pun în lumină un ultim adevăr general: de la ruina preoției, aceasta încetase să mai fie un mijloc de a menține relația publică între popor și Dumnezeu, iar împăratul, Unsul lui Yahve, a luat locul preotului pentru a îndeplini această funcție (vedeți începutul cărții 1 Samuel). Toată binecuvântarea lui Israel și judecata lui depindeau de atunci de purtarea împăratului. Împăratul, eșuând în îndeplinirea responsabilității sale, afecta de fapt relațiile dintre popor și Dumnezeu. Atunci a apărut un fenomen care a continuat pe toată durata împărăției și dincolo de aceasta: a intrat în scenă profetul. Apariția lui dovedește că harul și îndurarea lui Dumnezeu nu pot fi anulate nici chiar când totul este în ruină.

Fără-ndoială, profeția exista înainte de perioada de care vorbim. Căderea omului a fost ocazia pentru primul cuvânt profetic. Avraam este profet (Gen. 20:7), Iacov a profețit, Moise este profet (Deut. 18:15; 34:10); dar Samuel a inaugurat seria de profeți pe care o vedem la lucru în cărțile de care ne ocupăm (v. Fapte 3:24). În acele zile întunecate, cum împăratul a eșuat, profetul devine legătura între popor și Dumnezeu. El este purtătorul Cuvântului, lui fiindu-i încredințată revelația gândurilor lui Dumnezeu. Ce har imens! Profetul, fără-ndoială, anunță judecățile grozave care se vor abate asupra poporului și a națiunilor, dar el prezintă în același timp harul care este mijlocul de salvare.

El dă mărturie împotriva celui nelegiuit, ba chiar și salvează poporul, cum a făcut Ilie prin ezercitarea puterii, pentru a-l face să reînceapă, dacă este cu putință, să umble pe calea lui Dumnezeu. El dă învățătură, și, ca să folosesc cuvintele altcuiva, dă poporului „cheia căilor lui Dumnezeu, care altfel ar fi de neînțeles”. El dă și mângâiere îndreptând privirile spre timpul restabilirii tuturor lucrurilor, spre împărăția care nu va fi clătinată și în care responsabilitatea casei lui Dumnezeu va fi purtată de Hristos, fiul lui David, spre satisfacția deplină a lui Dumnezeu. Făcând ca ochii credinței să fie asupra persoanei glorioase a Unsului lui Yahve, profetul vestește suferințele lui Mesia și gloriile care vor urma. Profetul s-a smerit pentru popor atunci când poporul nici nu s-a putut smeri și nici nu a știut cum să o facă. Fără el, în zilele întunecate ale împărăției nu ar mai fi rămas nici o rază de lumină pentru sârmanul popor vinovat și pedepsit. Profetul îi ridică și face să renască speranța.

Dar, în virtutea acestor principii proclamate sub lege, îndurarea lui Dumnezeu recunoaște imediat împăratul când el lucrează prin credință și este fidel. Oricât de incompletă ar fi fidelitatea, Dumnezeu totuși o apreciază, iar când legătura este în mod ostentativ ruptă, binecuvântarea poporului este consecință. Prin urmare, sub profeți, zile strălucite urmează unor zile de întuneric și sunt acordate perioade de răgaz în pofida judecăților anunțate atunci când împăratul privește la Yahve. Această fidelitate a împăratului este în general mai des întâlnită în Iuda, unde Dumnezeu a mai menținut pentru un timp „o lampă pentru Unsul Său”, în timp ce Israel și împărății lui au început cu idolatria și au continuat pe acea cale ajungând în scurt timp prada demonilor de care ei nu au vrut să se depărteze în căile lor.

La începutul acestei istorisiri, împăratul David era în vârstă de aproximativ șaptezeci de ani. Era departe de a fi ajuns la adânci bătrâneți, dar o viață de suferințe, de lupte și de necazuri face să scadă puerile celor mai rezistenți oameni, astfel încât „era bătrân, înaintat în zile”. La treizeci și trei de ani, Domnul însuși părea de cincizeci (Ioan 8:57), dar era în putere. Domnul nu era ca David uzat de necazuri, ci omul durerilor și fața Lui era mai desfigurată decât a oricărui alt om. Iubirea imprima acest caracter trăsăturilor Lui deoarece din compasiune purta toate durerile pe care păcatul le-a adus asupra rasei noastre nenorocite.

Slujitorii împăratului s-au gândit la un mod de a-l readuce la viață (v. 2-4) imitând ceea ce făceau suveranii națiunilor din jur. S-ar părea că David nu a avut voință să li se opună celor din anturajul lui. I-a fost adusă sunamita. Ea l-a îngrijit și i-a slujit. Acea fecioară din Israel era „foarte frumoasă” și avea să fie considerată mai târziu de Solomon a fi una dintre cele mai de preț giuvaeruri ale coroanei sale. Ea avea să fie a lui Solomon și oricine ar fi îndrăznit să-și ridice ochii spre ea avea să fie pedepsit, dar să nu anticipăm. Acest cuvânt ne spune că ea nu a fost soția lui David, împăratul harului. Așa este și cum cu Hristos: cu toate că El îl are continuu pe Israel sub ochii Săi, El are acum o altă soție, luată dintre națiuni. El o va avea în continuare și ca împărat al gloriei, dar atunci El va reînnoi relațiile cu rămășița lui Israel, cu cei mai buni din poporul Său.

Înainte de intrarea în scenă a lui Solomon, Adonia, fiul Haghitei, a încercat să ia tronul lui David, tatăl său (v. 5-8). Venit pe lume imediat după Absalom (v. 6; 2 Sam. 3:3-4), deși din altă mamă, gândea, fără-ndoială, gândea că avea aceleași drepturi la tron ca și Absalom. „S-a înălțat zicând: «Eu voi fi împărat!»” Mândria, voința neînfrânată, care nu fusese niciodată reprimată și părerea înaltă despre sine însuși l-au dus la aceasta. El era „foarte frumos la chip”. Defectele lui fuseseră cultivate la el din cauza slăbiciunii părintești, care a avut un rol important în dezastrele din viața lui David. Acesta din urmă nu a fost insensibil la înfățișarea copiilor săi, după cum ne demonstrează istoria lui Absalom și se poate ca pentru același motiv el să fi cruțat nuiaua față de Adonia. „tatăl său nu-l muștrase niciodată, zicând: «Pentru ce ai făcut așa?»” Familiile creștine își văd deseori mărturia ruinată din cauza slăbiciunii părinților. Cruțând nuiaua față de copii, ei o pregătesc pentru ei înșiși, aceasta fiind și spre dezonoarea lui Hristos. Dumnezeu nu a lucrat niciodată așa. Dragostea lui față de noi se dovedește și prin disciplină. Slăbiciunea părinților nu este o dovadă a iubirii lor, ci a egoismului care se cruță cruțându-și copiii (Prov. 13:24).

Adonia a urmat aceeași cale ca și Absalom (2 Sam, 15:1), poate cu mai puțină viclenie deoarece și-a manifestat deschis pretențiile și și-a luat, ca un suveran, care, alergători și cavaleri. Ioab și Abiatar l-au urmat. Ioab, mereu același, nu căuta decât propriul lui interes, și, simțind că se apropia sfârșitul lui David, s-a îndreptat spre Adonia, cum mai înainte, la început, se apropiase de Absalom. Cum ar fi putut el să se declare pentru împăratul dreptății? Faptele lui rele din trecut trebuie că îl făceau să se teamă să se apropie mai mult de Solomon. În plus, nimic la adevăratul împărat nu poate atrage carnea. Omul carnal s-a orientat și se va orienta fără nici o ezitare spre uzurpator și spre împăratul fals. Așa se face că mai târziu „pământul se minuna de fiară ... și s-au închinat fiarei” (Apoc. 13:3-4).

Adonia este imaginea omului care caută să se înalțe până la tronul lui Dumnezeu (v. Dan, 11:36). Ioab și Abiatar sunt cei care au de profitat dea ceasta (v. Dan 11:39), iar anturajul lui Adonia sunt cei care sunt subjugăți de ascendența lui (Apoc. 13:4).

În ceea ce-l privește pe Ioab, mai devreme sau mai târziu, carnea, indiferent cât de abilă ar fi, tot își va arăta adevăratul ei caracter. Ioab s-a putut menține mult timp în compania lui David, unsul lui Yahve, care i-a schimbat scopurile care îi determinau direcția și care îi dominau inima, dar întotdeauna omul carnal ajunge într-o situație când inima firească se arată ostilă și răzvrătită și se manifestă ca nesupusă și nu se poate supune legii lui Dumnezeu.

Abiatar reprezintă religia deja condamnată atunci când a fost pronunțată judecata asupra lui Eli și este și el de partea lui Adonia. Având un anturaj atât de frumos, nu este de mirare că Adonia a ajuns să fie centrul de adunare pentru mulți. Dar el nu este centul de strângere pentru credință. Ce poate găsi credința în compania uzurpatorului? Țadoc, Benaia, Natan și vitejii lui David nu sunt cu Adonia. Adevăratul preot, profetul, purtătorul cuvântului lui Dumnezeu, slujitorul cel adevărat, Benaia, care umblă pe urmele stăpânului său, ce să aibă ei a face cu el? Preotul privește la Dumnezeu, profetul are Duhul lui Dumnezeu, slujitorul îl are pe David, pe Hristos. Ce altceva le mai trebuie? Vitejii și-au găsit puterea în David, așa că nu merg la Adonia, care nu le poate transmite putere.

Benaia prezintă pentru noi un interes deosebit. În timpul lui David el ocupa deja o poziție importantă în slujire (1 Cron. 27:5). Nu era oare demn el, care îl urmăsea în totul pe stăpânul său, pas cu pas, să fie pus mai târziu comandant al întregii armate? Cu toate acestea, el nu are altă ambiție decât să-i rămână fidel împăratului său și să-l imite. El nu este ca Ioab, care a cucerit fortăreața Sionului pentru a dobândi poziția cea mai importantă; nu, ci el este smerit pentru că singurul său scop este acela de a-l imita pe David în purtarea lui.

Adonia (v. 9-10) dă adunării din En-Roguel falsă înfățișare a unei jertfe de mulțumire. El a mers pe urmele lui Absalom, care a spus că avea să aducă jertfă lui Yahve pentru un jurământ. El i-a invitat pe frații lui, fiii împăratului și chiar pe slujitorii împăratului. Aceștia din urmă au venit la sărbătoarea lui și răzvrătitul nu s-a năliniștit că avea să-l părăsească. Știm cât valorează titlul de slujitor al împăratului dacă inima nu este în mod real atașată de David sau acela de slujitor al lui Dumnezeu dacă Hristos nu este obiectul afecțiunilor. Oare câți „slujitori ai

împăratului“ de acest fel nu se grăbesc să se alăture în zilele noastre celor care sub o aparentă evlavie ascund lupta pe care ei o duc împotriva lui Hristos? Dar Adonie era prea abil pentru a-i invita pe aceia pe care credea sau mărturia îi ținea în cercul intim al lui David. El i-a invitat pe toți frații săi, cu excepția unuia singur, a singurului care avea dreptul la tron prin voința lui Dumnezeu și a tatălui său, Solomon, care avea să fie împăratul gloriei. Era evident că trebuia să-l excludă de la ospățul lui pe acela a cărui prezență l-ar fi judecat, l-ar fi condamnat și ar fi nimicit toate planurile lui și toate ambițiile lui. Hristos este ultimul pe care L-ar invita lumea, ba chiar lumii îi este groază să îl invite. Pe de altă parte, exista oare la acel ospăț ceva la care Solomon s-ar fi putut asocia? Nu, ci dacă ar fi apărut acolo ar fi fost numai pentru a aduce pedeapsa pe care o merituau acei răzvrătiți.

În ziua pericolului cel mare care îl amenința pe Israel nu fusese luată nici o măsură (v. 11-31). Împăratul slăbit de vârsta înaintată zăcea în palatul lui și nu știa ceea ce se întâmpla. Din fericire, Dumnezeu veghea pentru el. Dumnezeu, care are în vedere gloria Fiului său și împărăția Lui, nu îngăduie ca planurile uzurpatorului să reușească. În acest scop, El l-a trimis pe profet pentru a-i transmite Bat-Șebei un cuvânt de înțelepciune. Să fim siguri că în orice moment vom găsi în Cuvântul lui Dumnezeu un mijloc prin care Hristos să fie glorificat și noi să fim păziți de cursele Vrăjmașului. Ce contrast între intervenția lui Natan și cea a lui Ioab pe lângă David prin intermediul femeii tecoite! (v. 2 Sa, 14) La Ioab totul era viclenie și minciună pentru a influența duhul împăratului flatându-i sentimentele secrete și pentru a-l înlocui în final pe David ca împărat peste Israel cu un om viclean și violent. Aici înțelepciunea învață ce este de făcut și ea nu se separă sub nici un aspect de adevăr. Trebuia ca împăratul să fie conștient de un pericol iminent și trebuia să se hotărască să treacă la acțiuni ferme pentru Dumnezeu. Gândul lui Yahve cu privire la Solomon îi fusese descoperit lui David, care îl cunoștea bine. Nu degeaba îl numise Domnul Iedidia – Preaiubitul lui Yah (2 Sam, 12:25)- pe fiul lui David. David cunoștea atât de bine gândul lui Dumnezeu în această privință încât îi jurase Bat-Șebei pe Yahve, Dumnezeul lui Israel, spunând: „Negreșit, Solomon, fiul tău, va împărăți după mine și el va ședea pe tronul meu“ (v. 17 și 30). Acestui om al credinței îi era de ajuns să i se amintească ceea ce urase pentru ca el să vadă calea de urmat.

Adonia, fără-ndoială, se baza pe slăbirea facultăților tatălui său, dar nu îl luase în calcul pe Dumnezeu, nici pe profet, nici adevărul din inima împăratului. Bat-Șeba a vorbit cu respect și cu îndrăzneală și i-a arătat lui David că nu cunoștea pericolul (v. 18), că scopul lui declarat era acela de a avea un succesor care să fie împărat după inima lui Dumnezeu (v. 17) și i-a arătat și responsabilitatea pe care o avea față de ea și față de poporul lui, spunându-i că „spre tine, domnul meu, împărate, sunt ochii întregului Israel, ca să le spui cine va ședea pe tronul domnului meu, împăratul, după el“. Adevărul era în inima acestei femei, ca și în cea a profetului, frumos exemplu al duhului în care trebuie să lucrăm unii față de alții. Și Natan, la rândul lui, a avut o discuție în particular cu împăratul, în care a subliniat că nu numai că nici unul dintre slujitorii fideli ai lui Yahve nu a fost invitat, ci, mai presus de orice, Solomon a fost în mod voit exclus. Ce să aștepti de la acela care nu-i acordă Domnului, împăratului cel adevărat, nici un loc în planurile vieții sale?

Natan i-a arătat și faptul că adevărații slujitori ai împăratului nu cunosc planurile lui (v. 27). Sigur că nu așa este situația cu noi! Dumnezeu ne-a făcut „cunoscut taina voii Sale“ (Ef. 1:9), care este să reunească toate lucrurile sub Hristos. Dar bătrânul împărat a trebuit să fie îndemnat să-și descopere secretul. El a luat imediat hotărârea și toată energia lui s-a trezit când era vorba de cel Preaiubit: „Așa voi face în ziua aceasta“ (v. 30).

Am văzut că, în acest capitol, intervenția lui Natan era după gândul lui Dumnezeu și cu respectul cuvenit față de împărat. Aici nu este vorba de un sfat omenesc, cum a fost atunci când Natan i-a spus lui David: „Mergi și fă tot ce este în inima ta“ (2 Sam, 7:3), ci de înțelepciune divină care are ca scop să-l păzească de cădere pe împăratul profet și să revindică onoarea cuvenită lui Solomon, unsul lui Yahve, ca succesor al tatălui său. Este vorba în primul rând de a desfășura steagul lui Dumnezeu atunci când Satan și l-a ridicat pe al său. S-au format două tabere: prima în care s-au strâns masele care sunt pentru uzurpator, iar în cea de-a doua un mic număr de aderenți ai lui David și Solomon. Sigur că energia lui David ca purtător și reprezentant al autorității slăbise. Așa a fost și cu Biserica lui Hristos, dar fidelitatea lui Dumnezeu este mereu aceeași; Cuvântul, al cărui reprezentant era Natan, a rămas; Hristos, care este reprezentat simbolic prin Solomon, rămâne și, din această parte, nu este nici o slăbiciune. Oamenii gândesc azi ca și cum cuvântul lui Dumnezeu și Hristos cel din Cuvânt nu mai au nici un viitor. Se vorbește mult de o dezvoltare ulterioară a adevărului, care este de fapt ceva relativ, de un creștinism care s-a învechit și se apropie de sfârșit. Într-adevăr, creștinismul a îmbătrânit; Biserica, reprezentanta lui Dumnezeu pe pământ, a slăbit, dar Cuvântul, care este adevărul, a rămas același și Hristos nu s-a schimbat: aceasta este ceea ce uită creștinii. În loc să se atașeze de Hristos, din cauza sentimentului ruinei, ai căror autori sunt chiar ei, îl resping pe un Solomon pentru a asculta niște Adonia din entourageul lor. Împăratul cel fals le atrage privirile. Adonia era foarte frumos. Să nu uităm că această înfățișare este o marcă a amăgitorului care îi atrage pe oameni la el. În locul lui Hristos, aceștia preferă să fie dominați de un om carnal și, pentru creștinătate, această preferință va duce în final la apostazie. Adonia, Ioab și Abiatar nu credeau că aveau să întâmpine în bătrânul împărat vreun obstacol de natură să împiedice împlinirea complotului urzit de ei atât de iscusit. Dar acel obstacol a fost, în pofida vârstei înaintate a împăratului, o autoritate pe care Dumnezeu o stabilise și o încredințase în mâinile care o foloseau, cu toată slăbiciunea lui David. Iată ce a oprit în acel moment revărsarea răului și ceea ce împiedică și astăzi manifestarea prematură a omului păcatului (v. 2 Tes. 2:6).

După discuția cu Natan, împăratul a chemat-o pe Bat-Șeba (v. 28-38) și a jurat că avea să-l pună pe Solomon făcând apel la caracterul Dumnezeului său, care i-a răscumpărat sufletul din orice strâmțorare. Harul îl însoțise în toate zilele vieții sale, răscumpărându-i sufletul chiar și de consecințele greșelilor lui. Dar tot acest har trebuia să-și afle încoronarea, el sfârșind întotdeauna în glorie. „Yahve dă har și glorie“, două lucruri inseparabile, care urmează, în mod necesar, unul celuilalt.

Solomon a mers la Ghihon călare pe catărul tatălui său și s-a întors consacrat pentru a se așeza pe tronul împăratului. După cum am văzut în introducere, domnia lui se identifică cu aceea a lui David, fiind o continuare a ei fără vreun interregnum: călare pe același animal, cu aceeași ungere și pe același tron. Tronul gloriei lui Solomon este, în acest moment, același cu tronul harului lui David. Este cu atât mai valabil, dacă ne raportăm la Cel adevărat deoarece nu sunt două persoane care se succed pe același tron, ca aici, ci o singură persoană. Ochii noștri vor vedea în persoana împăratului gloriei pe Acela care a trecut prin suferințe, prin tulburare și necaz, pe Mântuitorul care a suferit pentru noi.

Toți cei care i-au fost fideli împăratului harului se strâng împreună pentru a-l proclama pe împăratul gloriei și formează cortegiul lui. La fel va fi cu rămășița lui Israel la începutul împărăției milenare a lui Hristos, dar, cu atât mai mult, cu credincioșii din prezent care L-au urmat pe Mântuitorul în timpul cât a fost respins, pe el, acela care, lepădat de lume, este acum așezat pe un tron al gloriei. Noi suntem deja de acum în jurul acestui tron, dar rămâne deocamdată tronul harului atâta timp cât Domnul este respins; atunci când El va fi recunoscut noi toți vom fi așezați împreună cu El pe tron, fiind părtași la domnia Lui și la guvernarea Lui asupra lui Israel și asupra națiunilor.

Până ce Solomon și-a așezat propriul său tron, cum vom vedea mai târziu, tatăl lui a spus: „va ședea pe tronul meu; și el va fi împărat în locul meu”. Benaia, slujitorul fidel, a apreciat mai mult ca oricare altul această schimbare (v. 36-37), spunând: „Amin! Așa să zică și Yahve Dumnezeu domnului meu, împăratul! Cum a fost Yahve cu domnul meu, împăratul, așa să fie și cu Solomon și să facă tronul lui mai mare decât tronul domnului meu, împăratul David”.

Solomon a primit ungerea împărătească (v. 38-40). „Cornul cu untdelemn” era în cort. A fost o ungere privată și ca și ascunsă, la care nu au asistat decât credincioșii. Așa este și astăzi: înainte de a domni în glorie asupra întregului pământ, Domnul a primit ungerea în sanctuar. El are împărăția cerească pe tronul Tatălui, El este înălțat și are un nume mai presus de orice nume. Dar este în același timp și o ungere preotească deoarece Yahve a jurat și nu se va căi: El este preot după rânduiala lui Melhisedec. De la început El era Unsul lui Yahve, cum a fost și David din tinerețe. El pentru aceea se născuse. La botezul lui Ioan a fost uns cu Duhul Sfânt pentru slujba Sa (v. Luca 2:21; 4:18; Fapt. 10:38; 3:27). Înviat, El a fost uns cu untdelemnul din sanctuar, ca împărat și preot, pentru a transmite darurile spirituale celor care sunt uniți cu El. Israel se va bucura de aceste binecuvântări în timpul de la sfârșit. Până atunci însă, noi suntem tovarășii lui Hristos; ungerea vărsată pe capul Lui este și peste capul nostru și ne permite să fim părtași bucuriei Lui în așteptarea gloriei Sale,

Din en-Roguel, cei strânși alături de Adonia au putut auzi bucuria din Ierusalim, dar ceea ce se întâmpla la Ghihon nu a putut ajunge la urechile uzurpatorului și a cetei sale. Cetatea era între acele două localități în aparență destul de asemănătoare. La fel este și astăzi: lumea își urmează planurile pentru a uzurpa demnitatea lui Hristos; omul este pe cale să se zeifice, fără să-și dea seama ce se petrece în apropierea lui.

Dar sunt câțiva credincioși care Îl onorează pe Fiul și, prin aceasta, Îl onorează pe Tatăl, care L-a trimis. Ei Îl văd încoronat cu onoare și glorie pe acest Isus, pe care lumea nu L-a invitat la sărbătoarea ei. Complet străini de festivalul lui Adonia, ei sunt pe cale pentru a ajuta la instaurarea împăratului gloriei pe tronul Său. Lumea nu vede nimic din toate acestea. Ghihonul cu apele lui proaspete pare să îi fie necunoscut lui Adonia.

Dar ce trezire! Cât de tulburați au fost cei prezenți la ospăț! Dintr-odată, în toiu sărbătorii, falsul împărat, loab și toți invitații au auzit sunetul trâmbiței și strigăte de bucurie încât se cutremura pământul de zgomotul cortegiului lui Solomon. „Și loab a auzit sunetul trâmbiței și a zis: «Pentru ce este vuietul acesta de care răsună cetatea?»” Cam așa instaurarea publică a împărăției lui Hristos va surprinde și va tulbura profund lumea. Atunci „Cel care locuiește în ceruri va râde, Yahve își va bate joc de ei ... Și Eu am unse pe Împăratul Meu peste Sion” (v. Ps. 2:4-6). Nu se aude oare zgomotul acestei scene în capitolul nostru?

În zilele noastre suntem încă la Ghihon. Împăratul nostru a fost uns, dar încă nu a luat frâiele guvernării. Bucuria noastră nu este publică încă, iar cea a poporului Său Israel așteaptă o zi viitoare, dar când vor auzi zgomotul aclamațiilor, vrăjmașii vor fi cuprinși de groază. Acel zgomot va fi premergător judecății care îi va lovi fără a se abate nici la dreapta, nici la stânga.

Ionatan, fiul lui Abiatar, a apărut dintr-odată în mijlocul mesenilor (v. 41-48). Altădată (2 Sam. 17:17) el pornise din En-Roguel alături de Ahimaat, fiul lui Țadoc, punându-și viața în pericol pentru a-l anunța pe David în legătură cu ce se urzea împotriva lui. Acum el a revenit pentru a-l avertiza pe Adonia de eșecul tentativei lui, chiar dacă el nu se asociase în sub nici o formă răzvrătiților. El a venit plin de ceea ce, pentru el, era o veste bună, pentru că vedem din cuvintele lui că inima lui îi rămăsese fidelă lui David. Adonia l-a întrebat dacă aducea vești bune, iar el a răspuns „Da”, cu toate că nu erau bune pentru cei de față. Ele erau un dezastru pentru Adonia. Acesta nu exclude nicidecum sentimentele filiale ale lui Ionatan față de tatăl lui, care se angajase pe acea cale fără ieșire. Acele sentimente l-au determinat pe Ionatan să spună acelei adunări tot ce se întâmplase, fără a le ascunde nimic. Ei să se păzească! Cât despre el, se simte că el se bucura de succesorul lui David. Slujba lui nu s-a schimbat din timpul necazurilor împăratului său: el a fost întotdeauna gata să transmită vești, după cum Ahimaat, tovarășul lui, era gata să alerge. Caracterul lui prezintă o remarcabilă constanță. Fie că își împlinea slujba față de David când acesta era respins, fie față de lume în ziua triumfului fiului lui David, Ionatan a rămas același mesager fidel. Timpul este scurt; trebuie să se supună rapid, sărutând pe fiul. Așa va fi la sfârșitul zilelor, când aceia pe care împăratul îi va numi frații Lui vor merge pentru a anunța că trebuie să recunoască domnia adevăratului Solomon.

Ca Iacov odinioară, bătrânul împărat, văzându-și împlinite dorințele inimii, „s-a închinat pe pat” (v. 47). La David vedem lentoarea vârstei în a lua o hotărâre, dar de îndată ce cuvântul lui Dumnezeu i-a fost transmis prin Natan, totul s-a schimbat: el nu a ezitat și a poruncit și a pus în rânduială totul, lucrând în toate detaliile potrivit gândurilor lui Dumnezeu pe care i le-a readus în memorie Cuvântul. La început el nu cunoștea complotul, dar când a știut totul a înțeles că sosie ceasul pentru domnia fiului său. Nu a simțit nici amărăciune, nici neplăcere, nici gelozie când a încredințat în mâinile altuia frâiele guvernării. Gândurile lui erau numai fericire și închinare. „«Binecuvântat să fie Yahve Dumnezeu lui Israel, care a dat astăzi pe unul să șadă pe tronul meu, și ochii mei văd lucrul acesta»”.

Aici David nu mai este o imagine a lui Hristos, ci a credinciosului care uită de sine și este plin de mulțumiri când dă toată gloria Împăratului cel adevărat, este imaginea sfinților care, împodobiți cu cununile lor glorioase, își aruncă acele cununi pentru a împodobi calea către tronul „leului din Iuda, rădăcina lui David”. Dar acest leu din Iuda este Mielul care a fost junghiat. Harul lui David și gloria lui Solomon sunt concentrate în această persoană unică. Bucuria lui Simeon când a ținut în brațe harul și mântuirea lui Dumnezeu reprezentate prin pruncul Isus se va confunda în cer cu bucuria lui David care a văzut strălucind gloria lui Dumnezeu în persoana împăratului.

În v. 49-53, toți comesenii lui Adonia, cuprinși de frică, au fugit care încotro. Ei nu au încercat să se opună, cum nu o vor face nici oamenii când va fi proclamată împărăția lui Hristos, pentru că știu că ar fi zdrobiți imediat. Adonia imploră bunătatea împăratului și caută să obțină promisiunea solemnă că îi va cruța viața. Solomon a consimțit să uite, să îl grațieze încă o dată, dar l-a pus pe Adonia sub responsabilitate în fața gloriei împărăției sale. „Dacă va fi un fiu vrednic, un fir din părul lui nu va cădea la pământ, dar, dacă se va găsi rău în el, va muri” (v. 53).

La fel va fi și sub domnia lui Mesia: El îi va cruța pe mulți dintre cei răzvrățiți care vor veni la El arătând semne de pocăință, dar de îndată ce se va găsi rău în ei, El îi va nimici din țară (2 Sam. 22:45, Ps. 101:8). Când domnește harul nu îl poate suporta pe cel rău. Solomon, imagine a împăratului milenar, îl cunoștea pe Adonia și nu și-a schimbat judecata când l-a văzut prosternându-se înaintea lui. El știa ce era în inima plină de mândrie, care dădea doar semne exterioare ale supunerii și pocăinței. „Du-te acasă!” i-a spus el. Cuvinte puține și severe. Adonai trebuia să fie atent. De atunci încolo trebuia să tacă, fiind un om vinovat care rămânea sub supraveghere. El avea acel sprijin atâta timp cât

răul nu se manifesta la el.

Când era pe moarte, David i-a lăsat o poruncă lui Solomon și a insistat asupra responsabilității. Este, ca să spunem așa, un testament al bătrânului împărat și rodul îndelungatei sale experiențe. Aici avem alte cuvinte decât celea care ne sunt date în 2 Samuel 23 ca „ultimele cuvinte ale lui David”. Discursul din acest pasaj precede istoric acele ultime cuvinte, care probabil că se intercalează între v. 9 și v.10. Aici nu este vorba de modul cum David și-a judecat toată purtarea lui comparativ cu cea a adevăratului împărat, care stăpânește peste oameni cu dreptate, proclamând infailibilitatea planurilor de har ale lui Dumnezeu (2 Sam. 23:4-5). Nu, pentru că în primul rând trebuia să-l avertizeze pe Solomon, în zorii domniei lui, în legătură cu ceea ce îl putea împiedica sau chiar conduce la ruină.

Există o mare asemănare între cuvintele lui David către fiul său și cele ale lui Yahve către Iosua (Iosua 1). Împăratul trebuia în primul rând să fie „tare și bărbat”. Ascultarea de Yahve și dependența de El sunt dovezile acestei puteri care se va desfășura prin umblarea în căile Lui. Umblarea este dirijată de cuvântul lui Dumnezeu, după cum vedem aici și în Psalmul 119. Acest cuvânt are diferite caracteristici și el trebuie să fie atent șa toate aspectele lui. Aici ni se spune: „păzind rânduilele Lui și poruncile Lui și judecățile Lui și mărturiile Lui” (v. 3). Așa este Cuvântul în ansamblu. Rânduilele Lui sunt lucruri pe care el le-a stabilit și care au marca autorității Lui; poruncile sunt expresia voinței Lui, față de care suntem datori să ne supune; judecățile Lui sunt principiile pe care le-a exprimat și în temeiul cărora lucrează El; în fine, mărturiile sunt acele gânduri pe care El le transmite și pe care credința trebuie să le primească. Toate acelea erau, pentru Israelit, „legea lui Moise”, și trebuiau să fie regula divină a umblării credinciosului. O viață rânduită în acest fel trebuia să prospere din toate punctele de vedere: „ca să prosperi în tot ce vei face și oriunde te vei întoarce”. Acesta trebuia să fie secretul domniei lui Solomon și al succesorilor săi. Păzind aceste principii urma să nu fie niciodată „lipsit de un bărbat pe tronul lui Israel”.

Și pentru noi este la fel: viața noastră se hrănește și capătă putere prin cuvântul lui Dumnezeu și numai păzind cuvântul putem străbate fără teamă o lume vrăjmașă și putem vedea că tot ce facem prosperă (Ps. 1:2-3). El ne învață să umblăm pe calea lui Dumnezeu. Există oare pe pământ vreo fericire mai mare decât să urmezi o cale perfectă, aceea a lui Hristos, la care ochii lui Dumnezeu privesc cu plăcere? Iată deci care era sarcina lui Solomon și a succesorilor săi. Dacă umblau pe calea lui Dumnezeu și înaintea Lui, atunci domnia lor urma să fie pentru totdeauna (Ps. 132:11-12).

Cea de-a doua recomandare a lui David (v. 5-9) pentru fiul lui a fost cu privire la judecățile pe care acesta trebuia să le execute. David, reprezentant al harului, avea înțelegerea clară cu privire la ceea ce se potrivește domniei dreptății. Dacă nu există dreptate atunci harul nu ar fi decât o slăbiciune vinovată. Ca om, pe parcursul vieții sale, David nu prea a fost capabil acorde fiecăruia din acestea locul cuvenit. Așa se face că în multe rânduri îl vedem prea slab pentru a face dreptate, cum a fost cazul cu Ioab, sau acordând har în mod nedrept, cum a fost cazul cu Absalom. Numai Dumnezeu face să domnească harul prin dreptate. Numai El a găsit în Hristos modalitatea de a împăca acestea două: ura Lui perfectă împotriva păcatului și iubirea Lui perfectă pentru păcătos.

La David, faptul că nu a făcut judecată era doar din slăbiciune. Va veni o vreme când faptele oamenilor vor fi apreciate după regula dreptății, a cărei aplicare a fost mult timp suspendată, dar care își va urma cursul. Când va domni dreptatea, va mai putea ea oare să ignore păcatul? Atunci când împărăția va fi instaurată pe pământ cu putere nu va fi posibil să violezi legile împărăției și să nu fii pedepsit, ci aceia care au călcat în picioare aceste legi sub domnia harului vor suferi consecințele amare ale răzvrătirii lor. Pentru legea lui Dumnezeu nu există prescriere, ca pentru legile oamenilor. Se poate ca nelegiuirea păcătosului să fie readusă în memorie și pedepsită când acesta are părul cărunț.

Ioab este în primul rând (v. 5-6). Am putut să-i studiem destul de bine cariera, așa că nu mai este nevoie să mai revenim aici asupra ei. Slăbiciunea lui David (2 Sam. 3:39) îl împiedicase pe împărat să răzbune imediat moartea lui Abner și, mai târziu, pe cea a lui Amasa, dar el nu i-a uitat. Ceea ce făcuse ioab acelor oameni îi făcuse lui David: „Știi ce mi-a făcut ioab”. Poate că acel om sângeros gândea că îi slujea împăratului urmărindu-și interesele personale. Imposibil! Orice face omul pentru sine însuși face împotriva lui Dumnezeu. În timp de pace, ioab „a pus sânge de război pe cingătoarea lui care era pe coapsele lui și pe sandalele lui care erau în picioarele lui”. Era o întinare. Prin urmare, trebuia și el să fie lovit de război; trebuia să afle că pentru el nu era pace, deoarece pacea este numai pentru aceia care fac pace (v. lac. 3:18). Nici domnia păcii, a lui Solomon, nici domnia dreptății nu puteau admite asemenea lucruri. Ioab trebuia să fie sacrificat fără ezitare și fără milă. „Fă după înțelepciunea ta”, i-a spus David (v. 6). Da, există o răsplată potrivit cu înțelepciunea lui Hristos (v. Apoc. 5:12). Fără aceasta, gloria Lui nu ar străluci deplin.

Dar, în contrast cu cele de mai înainte, David găsește plăcere să se gândească la ceea ce a făcut Barzilai pentru el (2 Sam. 19:31-40). Acelui bătrân devotat îi oferă, în persoana fiului său, mult mai mult decât ceea ce dorise el. La început era vorba numai de Chimham, dar acum toți fiii lui Barzilai aveau dreptul să fie la masa împăratului ca o recompensă pentru fidelitatea tatălui lor. Ei se bucură de gloria împărăției într-o poziție de onoare și de intimitate deosebită. Să ne amintim de familiile noastre. Devotamentul părinților față de Hristos este recompensat în copiii lor. „aducându-mi aminte de credința sinceră care este în tine, care a locuit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice” (2 Tim. 1:5).

Un al treilea personaj este Șimei, beniamitul care îl blestemase pe David, după care, la revenirea lui, arătase semne de pocăință mărturisindu-și păcatul. Acel Șimei nu urmase partida lui Adonia, ci rămăsese alături de vitejii lui David și îl urmase pe Solomon. David i-a spus despre el: „Iată, la tine este Șimei, fiul lui Ghera beniamitul”. El părea a fi restaurat, dar dacă, în har, David îl cruțase, totuși nu îl socotea nevinovat. Totul urma să depindă de purtarea lui sub împăratul dreptății, purtarea lui urmând să arate dacă pocăința lui era reală. Ca și cazul lui Ioab, cel al lui Șimei a fost lăsat spre a fi tratat după înțelepciunea lui Solomon (v. 9).

David a murit (v. 10-12) și cuvântul consemnează aici începutul domniei lui Solomon, iar ceea ce caracterizează în mod general și în ansamblu domnia lui est că „împărăția s-a întărit foarte mult” (v. 12). Aceasta este caracteristica împărăției dreptății, în contrast cu cea a harului, care este plină de tulburări și de revolte.

Abia a fost inaugurat tronul că s-au și arătat elemente ostile împărăției sau străine de ea, dar caracteristica domniei dreptății este aceea că ea reprimă tot ce este în dezacord cu ea. În prezența lui Solomon, carnea nu se mai poate lăuda, nici nu-și poate urma în mod liber înclinațiile.

Adonia i s-a adresat Bat-Şebeî ca ea să-i prezinte fiului ei, împăratului, dorinţa lui. „Vii cu pace?” I-a întrebat acea femeie care nu avea încredere în fiul Haghitei ştiind că dacă i-ar fi reuşit planurile atunci ea şi fiul ei ar fi fost „socotiţi vinovaţi” (v. 1:21). Acest om care părea zdrobit era departe de a fi cu inima zdrobită: „Ştii că împărăţia era a mea şi tot Israelul şi-a îndreptat faţa către mine, ca să fiu împărat” (v. 15). Cum se putea ca o asemenea pretenţie să nu stârnească indignarea adevăratului împărat? Adică Adonia să aibă drept de succesiune la coroana şi la poporul lui David?! Numai cuvintele lui arătau că avea o inimă bolnavă, o amărăciune ascunsă mult timp, care a ieşit la iveală pentru că el nu s-a judecat deloc pe sine însuşi. Sigur că el a spus: „dar împărăţia s-a întors şi este a fratelui meu, pentru că era a lui de la Yahve”. Dar recunoştea el oare voia lui Dumnezeu pentru a se supune de bunăvoie în faţa tronului dreptăţii? Adonia a acceptat aceasta numai pentru că nu putea face altfel. Este clar că el nu făcea parte din acel popor cu bunăvoie (v. Ps. 110) în ziua puterii fiului lui David. După gândul lui, Solomon era un intrus şi ce era atunci pentru inima lui Adonia faptul că Yahve îl pusese împărat pe Solomon?

„Şi acum am o singură cerere la tine; nu mă refuza ... să-mi dea de soţie pe Abişag sunamita” (v. 16-17). Abişag, acea fecioară care îi slujise lui David şi îl îngrijea cu generozitate, care trăise în intimitate cu împăratul harului să-i fie dată acelui om răzvrătit, pe care răbdarea lui Solomon îl cruţase până atunci! Cât de puţin îi cunoştea el pe David şi Solomon! Dacă i-ar fi dat-o pe Abişag, aceasta ar fi însemnat să-i recunoască oarece drept de succesiune, oarece legătură cu împărăţia, pe care ar fi putut-o folosi când s-ar fi ivit vreo ocazie favorabilă, ar fi însemnat a accepta ca legitime pretenţiile lui şi revolta condusă de loab şi Abiatar (v. 22). Era oare ca femeia care îi slujise lui David ca fecioară să îi fie dată acelui om profan?

Aşa va fi şi cu Biserica. Va consimţi oare împăratul gloriei să o cedeze altcuiva pe Mireasa pe care a ales-o ca împărat al harului? Antihristul, omul păcatului, crede că o poate lua pe Mireasa lui Hristos punând stăpânire pe creştinătatea apostată, care la sfârşit devine Babilonul cel mare, dar eforturile lui de a se substitui lui Hristos pentru a poseda şi Mireasa Lui şi împărăţia Lui vor sfârşi în iazul de foc şi pucioasă, atât pentru prostituată cât şi pentru el. Aici judecata nu a întârziat: Adonia a fost omorât în aceeaşi zi.

După ce capul conspiraţiei, împăratul fals, a primit ce merita, dreptatea lui Solomon a lovit preoţia (v. 26-27), mult timp suportată de David, dar asupra căreia Yahve pronunţase deja sentinţa în urechile lui Eli (1 Sam. 2:35). Aici regăsim principiul exprimat în cuvintele: „L-am iubit pe Iacov şi l-am urât pe Esau” (Mal. 1:2), rostite la treisprezece secole după ce Domnul spusese: „Cel mai mare va sluji celui mai mic” (Gen. 25:23). Yahve a ales cu toată libertatea, dar sentinţa a fost pronunţată numai după ce Esau s-a arătat vrăjmaşul neîmpăcat al lui Dumnezeu şi al poporului Său. Aşa este şi cu Abiatar. La o sută treizeci şi cinci de ani după ce fusese pronunţată judecata, el a fost scos din preoţie, după ce a dat un motiv pentru judecată prin aceea că s-a aliat cu cel răzvrătit.

Domnia dreptăţii este astfel inaugurată prin judecata tuturor acelora care sub har şi în timpul îndelungatei răbdări a lui Dumnezeu nu au profitat de acestea pentru a-şi pune inima şi faptele de acord cu această domnie. Abiatar era cu atât mai vinovat cu cât el purtase „chivotul Domnului Yahve înaintea lui David” şi fusese părtaş cu el în suferinţele de la început (1 Sam. 22:20). A avut deci parte de mărturia Unsului lui Yahve şi a suferit pentru el. Solomon a recunoscut aceasta, dar în singurul caz în care fidelitatea lui Abiatar a fost pusă la încercare şi când era vorba de gloria fiului lui David, el a eşuat şi l-a părăsit pe stăpânul lui. Cuvântul pronunţat de Yahve cu mult timp înainte s-a împlinit, Abiatar fiind lepădat.

A urmat loab. Despre el ni se spune în mod special că nu l-a urmat pe Absalom (v. 28), indiferent ce înclinaţii va fi avut, după cum am văzut în cartea 2 Samuel, dar era cu mult mai grav că s-a abătut chiar la începutul domniei dreptăţii deoarece aceasta arăta o lipsă de teamă în prezenţa celui care era destinat să şadă pe tron ca împărat glorios.

Loab a fugit la cort şi s-a apucat de coarnele altarului, dar aceasta nu-l putea salva deoarece cuvântul lui Dumnezeu era împotriva lui: „Dar dacă cineva se va ridica intenţionat împotriva aproapelui său şi-l va uide cu viclenie, îl vei lua de la altarul Meu, ca să moară” (Ex. 21:14), iar Solomon şi-a amintit de acel cuvânt. Când a fost decretată judecata lui loab era prea târziu ca el să-şi mai poată găsi adăpost la altar. Trebuia să fie executată răzbunarea asupra lui pentru ca „pacea să fie de la Yahve peste David şi peste sămânţa lui şi peste casa lui şi peste tronul lui pentru totdeauna” (v. 33), deoarece fără aceasta sângele ar fi rămas asupra casei lui David. Judecata era necesară pentru gloria lui.

În ultimul rând a fost Şimei (v. 36-46). El a fost aşezat de Solomon pe temelia responsabilităţii şi a acceptat aceasta. El arată cât de ignorant era el cu privire la starea lui de păcat şi, prin urmare, de incapacitatea lui de a asculta. Nu spusese oare Israel aceleaşi cuvinte când i se propusese legământul? „Tot ce a spus Yahve vom face” (Ex. 19:8). Şi Şimei a spus: „Bun este cuvântul acesta; cum a vorbit domnul meu, împăratul, aşa va face slujitorul tău” (v. 38). Nenorocitul ştia că neascultarea însemna moartea şi că atunci sângele lui avea să fie asupra capului lui, dar nu a putut asculta: nu a putut renunţa la doi robi fugari şi pentru a recupera acele bunuri de o zi şi-a sacrificat propria viaţă! Ce imagine a lumii care cunoaşte legea lui Dumnezeu şi care nu vrea să i se supună atunci când un interes trecător se interpune între ea şi voia lui Dumnezeu. Ea este judecată după propriile cuvinte: „Bun este cuvântul acesta pe care l-am auzit” (v. 42). Omul care s-a plasat sub responsabilitatea pe care a acceptat-o şi nu a împlinit-o nu se poate să fie suportat sub domnia dreptăţii.

„Şi Solomon s-a înrudit prin căsătorie cu Faraon, împăratul Egiptului, şi a luat pe fiica lui Faraon şi a adus-o în cetatea lui David, până avea să termine de zidit casa lui şi casa lui Yahve şi zidul Ierusalimului de jur-împrejur”.

Menţiunea că împărăţia s-a întărit în mâna lui Solomon (2:12) este urmată, în cap. 2, de judecata care curăţeşte împărăţia de tot ce se ridicase împotriva lui David. Reînnoirea aceleiaşi menţiuni (2:46) este urmată, în cap. 3, de alianţa cu împăratul Egiptului prin căsătorie. Solomon a încheiat o alianţă chiar cu naţia care altădată înrobise poporul lui şi are o unire din cele mai intime luându-şi soţia din Egipt.

Această unire ne aminteşte de cea a lui Iosif cu o egipteancă, fiica preotului don On, dar semnificaţia simbolică este diferită. Iosif, respins de fraţii săi, înainte de a fi recunoscut de ei, a găsit în Egipt, printre naţiuni, o soţie şi a avut fii, ceea ce ni se spune despre Hristos în Isaia 49:5-6. „deşi Israel nu este încă strâns te voi da şi ca lumină a naţiunilor, ca să fii mântuirea Mea, până la capătul pământului”. Căsătoria lui Iosif va fi mai curând simbolul relaţiilor lui Hristos cel respins cu Biserica şi al urmaşilor pe care i-a dobândit în afara ţării făgăduinţei, înainte de a relua relaţiile sale cu poporul.

Căsătoria lui Solomon cu fiica lui Faraon, încheiată în alte împrejurări, nu are aceeaşi semnificaţie. Împărăţia era întărită în mâna împăratului, timpul cât Unsul lui Yahve a fost respins, în persoana lui David, a trecut; Solomon a fost întărit ca împărat al dreptăţii (dovedit astfel prin judecată) peste Israel, poporul său. Atunci şi numai atunci a încheiat el o alianţă cu Faraon şi a luat de soţie pe fiica lui, potrivit cu ceea ce

este scris în Isaia 19:21-25: „Yahve Se va face cunoscut egiptenilor și egiptenii Îl vor cunoaște pe Yahve în ziua aceea; și se vor închina cu jertfă și dar de mâncare și vor face o promisiune lui Yahve și o vor împlini ... În ziua aceea Israel va fi al treilea, alături de Egipt și de Asiria, o binecuvântare în mijlocul pământului, pentru că Yahve al oștirilor îi va binecuvânta, zicând: «Binecuvântat fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel, moștenirea Mea»”.

Solomon și-a adus soția egipteancă în cetatea lui David. Așa va fi la începutul domniei milenare, când națiunile vor fi asigurate prin alianța făcută cu Israel, reprezentată prin chivotul așezat pe Muntele Sionului (2 Sam. 6:12). Ca urmare, ele vor avea un loc special de binecuvântare, după cum mai târziu Solomon va zidi o casă pentru soția lui dintre națiuni, în afara cetății lui David, „pentru că a zis: «Soția mea nu va locui în casa lui David, împăratul lui Israel, pentru că locurile în care a intrat chivotul Domnului sunt sfinte»” (2 Cron. 8:11; 1 Împ. 9:24).

Până aici fiica lui Faraon a fost așezată în binecuvântările – dar nu și în relația – simbolizate prin chivot. Oriunde s-a aflat chivotul, atât în casa lui Obed-Edom (v. 2 Sam. 16: 11, 18, 20) cât și în Sion, a adus binecuvântare. În timpul mileniului națiunile vor avea acest privilegiu: „Și multe popoare și națiuni puternice vor veni să-L caute pe Domnul oștirilor în Ierusalim și să se roage lui Yahve ... În zilele acelea, zece oameni din toate limbile națiunilor vor apuca, da, vor apuca poala aceuia care este iudeu, zicând: «Vom merge cu voi, pentru că noi am auzit că Dumnezeu este cu voi»” (Zah. 8:223-23).

În v. 2 și 3 vedem clar că, la începutul domniei lui Solomon, ordinea nu era definitivă: chivotul era tot sub covoare și îi revenea fiului lui David să-l construiască lui Yahve o casă. În acel timp cortul și altarul se găseau pe înălțimea din Gabaon, iar chivotul era la Ierusalim, unde fusese adus de David. David a avut mult pe inimă acest chivot al legământului, tronul lui Yahve, semnul prezenței Sale personale în mijlocul poporului (Ps. 132). Chiar dacă Gabaonul nu-i era indiferent, din momentul în care a adus chivotul în Sion și a avut acolo locul lui de închinare, nu mai vedem Gabaonul menționat în istoria lui David. După ce a adus chivotul la Ierusalim, David a avut grijă să lege închinarea lui înaintea chivotului cu sacrificiile aduse pe altarul din Gabaon (1 Cron. 16:37-43), menținând astfel unitatea închinării. Slujirea înaintea chivotului se desfășura zilnic și tot așa și slujirea înaintea altarului de la Gabaon astfel încât se împlineau în același timp și „necurmat” cele două părți ale închinării, chiar dacă era o separare locală.

Mai târziu, la porunca lui Yahve, David a ridicat un altar în aria lui Aravna iebusitul și acolo a adus arderi-de-tot și jertfe de mulțumire. Dumnezeu lui nu l-a lipsit mult timp de un altar în legătură cu chivotul. Prin aceasta Gabaonul și-a pierdut valoarea și semnificația lui.

S-ar părea că gândul cu privire la această unitate nu i-a venit lui Solomon la începutul domniei sale. Fără-ndoială, Dumnezeu dă despre el o mărturie frumoasă: „Solomon Îl iubea pe Yahve, umblând în rânduielile lui David, tatăl său” (v. 3). Însă această mărturie avea anumite limite: „numai că jertfa și ardea tămâie pe înălțimi”. În această privință el se adapta practicilor religioase ale poporului său, despre care ni se spune în v. 2: „dar poporul jertfa pe înălțimi”.

Acesta era un păcat clar împotriva lui Yahve, după cum a fost mai târziu cazul și cu unii dintre împărații evlavioși ai lui Iuda, când faptul că templul fusese deja zidit ar fi trebuit să înlăture orice pretext pentru asemenea practici. Faptul că ele au continuat atunci a fost ceva foarte neplăcut lui Yahve deoarece acestea u condus, în mor necesar, la practici idolatre. În aceste zile de binecuvântare și de putere sub sceptrul tânărului împărat Solomon nu era așa, ci el „jertfa și ardea tămâie pe înălțimi” nu numai la Gabaon, care era „înălțimea cea mai mare”, unde se găseau altarul de aramă și cortul cu toate înălțimile lui. Oricum ar fi, această practică era o disipare a închinării în Israel, pierzându-se unitatea deoarece altarul era, printre altele, expresia acestei unități, cum este astăzi pentru creștini masa Domnului.

Odinioară, sub Iosua, când a fost situația cu altarul din Ed (Iosua 22), Israel a înțeles aceasta și s-a ridicat cu o energie plină de zel împotriva jertfelor aduse pe un alt altar decât acela de la cort.

Dumnezeu a suportat acea stare a lucrurilor atâta timp cât nu era deplin manifestată voia lui în legătură cu închinarea pentru că nu era consacrat templul. Cu toate acestea, era o slăbiciune a marelui împărat. Cu mult mai inteligentă spirituală era închinarea lui David chiar înainte de Moria. Pentru David chivotul era totul; acesta era pentru el Yahvem Puternicul lui Iacov (Ps. 132:5), iar închinarea lui era adusă acolo unde se afla chivotul. Solomon nu a fost la înălțimea acestor binecuvântări și nu avea relații atât de apropiate cu Dumnezeu. El nu depășea nivelul religiei obișnuite a poporului său.

Nu întâlnim noi oare, în zilele noastre, aceeași slăbiciune și lipsă de inteligență spirituală acolo unde există totuși dorința de a aduce închinare? Fiecare își alege locul lui fără să-și pună problema unde este chivotul – adică Hristos. Fiecare își ridică altarul lui fără să se gândească la faptul că, de la cruce încolo, ca odinioară de la Moria încolo, nu mai poate exista decât un singur simbol al unității poporului lui Dumnezeu.

Solomon a mers la Gabaon dar Îl iubea pe Yahve și Yahve ține întotdeauna cont de afecțiunea noastră față de El. Acolo l s-a arătat El în vis (v. 5). După cum au remarcat și alții, acesta este un fapt important. În vis omul nu este capabil să ascundă adevărata lui stare de inimă și nu are controlul rațional și al voinței pentru a reprima manifestările a ceea ce este în inima lui. Într-un vis inima este ca descoperită înaintea lui Dumnezeu. Care au fost deci gândurile din inima acelui tânăr împărat când Dumnezeu i-a spus: „Cere ce vrei să-ți dau”? (v.5) Cuvântul divin găsește în această inimă în primul rând recunoștință pentru bunătatea cea mare a lui Yahve față de David: „Tu ai arătat mare îndurare robului Tău David, tatăl meu” și marea lui stimă față de tatăl lui (v. 6) datorită umblării sale în adevăr și dreptate, care dovedeau că David se temea de Yahve (v. Prov. 14:2). Apoi era recunoștința pentru bunătatea lui Dumnezeu față de el, fiul lui David: „i-ai păstrat această mare îndurare și i-ai dat un fiu, care șade pe tronul său, ca în ziua aceasta” (v. 6). Și în cele din urmă este sentimentul că era tânăr, că era neștiutor și sentimentul incapacității: „eu sunt un copil mic, nu știu nici să ies, nici să intru”. O asemenea stare a inimii, care prevestea binecuvântări din belșug, se rezumă la acestea: temerea de Yahve, sentimentul harului Său și a-i socoti pe alții superiori și a te considera că ești nimic.

Solomon era înaintea lui Dumnezeu cu o inimă neîmpărțită și dorea un singur lucru: să-l slujească Domnului în situația în care El îl pusese conducător al poporului. l-a cerut lui Yahve „o inimă care ascultă” deoarece ascultarea este ușa care deschide calea discernământului și inteligenței: „Ferice de omul care mă ascultă” (Prov. 8:34). Cu aceasta începe orice slujire adevărată. Solomon nu știa „să iasă și să intre” și numai prin ascultare putea învăța acestea. Acela care nu începe prin a urma școala înțelepciunii nu va fi niciodată un slujitor adevărat. Așa a

fost calea de slujire a lui Hristos Însuși ca om: „El îmi trezește dimineată după dimineată, îmi trezește urechea, ca să ascult ca un ucenic” (Isa. 50:4).

Să remarcăm faptul că Solomon i-a cerut lui Yahve „o inimă care ascultă”. Omul ajunge să cunoască cu adevărat gândurile lui Dumnezeu cu inima și nu cu inteligența. Adevărata inteligență se naște din afecțiunea față de Hristos. Inima ascultă, iar atunci când a primit lecțiile de care are nevoie ajunge să fie înțeleaptă, capabilă să deosebească între bine și rău și să guverneze poporul lui Dumnezeu. Ceea ce face ca inima să aibă un rol atât de important în slujire este faptul că nici o judecată nu poate fi potrivită gândului lui Dumnezeu dacă nu are iubirea ca punct de plecare. Avem asemenea experiențe în cazul disciplinei, al purtării suferințelor, al conducerii sfinților și adunărilor.

Cuvântul lui Solomon „a fost bun în ochii lui Yahve” (v. 10). Ce har să avem aprobarea Lui în tot ceea ce Îi cerem și să primim mărturia că Îi suntem plăcuți Lui! Yahve i-a dat lui Solomon tot ceea ce i-a cerut și a găsit plăcerea de a adăuga tot ce Solomon nu Îi ceruse. I-a dat cea mai mare înțelepciune astfel „încât n-a fost nimeni asemenea ție înaintea ta și nu se va ridica nimeni asemenea ție după tine”. I-a dat și atâtea „bogații și glorie, încât nu va fi nimeni asemenea ție între împărați în toate zilele tale” (v. 12-13). Smerita dependență a lui Solomon l-a înălțat cel mai sus, după cum este scris: „oricine va fi cel dintâi între voi să fie robul vostru; după cum Fiul Omului n-a venit ca să l se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20:27-18). În toate aceste lucruri El rămâne neegalat. Și înțelepciunea, bogățiile, coroana de glorie și onoare și toate lucrurile Îi vor aparține în ziua pe care a făcut-o Dumnezeu, iar lucrurile cele mai mari și mai strălucite vor așternute sub picioarele Lui.

În v. 14, ca și în toate cărțile pe care le studiem, se pune problema responsabilității împăratului: „dacă vei umbla în căile Mele, păzind rânduielile Mele și poruncile Mele, cum a umblat David, tatăl tău, atunci îți voi lungi zilele”. Iată acest „dacă”, ale cărui condiții nici chiar Solomon nu le-a putut îndeplini, care l-a condus la ruină și la dezbinarea împărăției sale.

După ce a primit acele binecuvântări, Solomon a părăsit Gabaonul pentru a se întoarce la Ierusalim și a sta „înaintea chivotului legământului lui Yahve”, act al unei inimi supuse, care are înțelegerea gândului lui Dumnezeu, prima manifestare a înțelepciunii pe care el o primise. El a părăsit formele pentru a-și însuși realitatea; a abandonat învelișul exterior al religiei sale pentru a veni în prezența lui Dumnezeu reprezentat prin chivot (simbol al lui Hristos). Altarul de la Gabaon nu i-a mai fost suficient; a abandonat acel loc, care a încetat să mai joace vreun rol în viața lui religioasă. Domnul i s-a descoperit din nou mai târziu (9:2), dar nu la Gabaon.

Solomon a jertfit înaintea chivotului aducând „arder-de-tot și jertfe de pace și a făcut un ospăț tuturor slujitorilor săi” (v. 15).

Înaintea chivotului este mai multă bucurie decât la Gabaon chiar dacă împăratul adusesse mai multe jertfe la Gabaon (v. 2 Cron. 1:6) decât. Înaintea chivotului vedem că au fost aduse jertfe de mulțumire, adevăratele jertfe ale comuniunii și a dat un ospăț pentru toți slujitorii lui.

După inteligența spirituală de a se închina înaintea chivotului, prima manifestare a înțelepciunii o vedem la Solomon în aceea că „înțelepciunea lui Dumnezeu era în el ca să facă dreptate” (v. 28). Solomon cunoștea judecata dreaptă. Faptul că era vorba de niște prostituate nu schimbă cu nimic dreptatea. Oamenii se lasă mereu influențați în judecățile lor de caracterul persoanelor care li se adresează, dar cu Dumnezeu nu este așa. La El contează inima și nu caracteristicile exterioare. Judecata lui Solomon se bazează pe afecțiunile pe care le manifestă inima. În acest caz, afirmațiile și negațiile aveau aceeași valoare, așa că judecata nu se putea baza pe ele (v. 22). Ceea ce putea clarifica era manifestarea inimii. Nu se pune problema care dintre cele două femei era mai merituoasă - pentru că amândouă erau prostituate -, nici dacă fapta reclamată era probabilă sau dacă ea chiar avusese loc - pentru că nu exista nici un martor -, nici dacă mama cea adevărată își putea recunoaște copilul după anumite semne exterioare - nu exista așa ceva. Singura mărturie era că una dintre acele femei spunea că nu îl recunoștea pe fiul ei în copilul mort. Se pune deci problema să fie judecată starea inimii ei, iar aceasta poate fi judecată numai în temeiul afecțiunilor. Una dintre acele femei avea un obiect pe care îl iubea. Care dintre ele era aceea? Când există legături reale dorim să păstrăm cu orice preț ceea ce ne este drag cu riscul de a-l pierde pentru noi. Așa este iubirea. Dragostea nu este egoistă, ci se sacrifică pentru obiectul ei. Iubirea lui Hristos a făcut aceasta pentru noi și noi, în schimb, putem face aceasta pentru El: „Pentru tine suntem dați morții toată ziua” (Rom. 8:36).

Când mama cea adevărată a văzut sabia ridicată asupra copilului său a fost tulburată în lăuntru pentru fiul ei. Obiectul iubirii noastre este pentru noi mult mai mult decât iubirea noastră pentru el. Aceasta este ceea ce o deosebește pe mama cea adevărată. În mărturia creștină, acela care nu a găsit un obiect pentru inima și lăuntru său se trădează destul de repede. „Tăiați-l în două”, a spus cea care nu era mama copilului. Numai înțelepciunea dină este capabilă să discearnă realitatea mărturiei prin intermediul stării inimii. Cât de des întâlnim această mărturie care nu este autentică! Unde este inima pentru Hristos, unde este devotamentul care sacrifică pentru El chiar și cele mai legitime avantaje și cele mai adevărate drepturi pe care le are? Nu este vorba de bunătate naturală, nici de noblețe a inimii, pentru că, repetăm, avem a face cu niște prostituate. Este vorba de acele legături create de Dumnezeu, de un obiect dat de El, pe care sufletul îl prețuiește. Dumnezeu nu ni-l va lua niciodată, ci, dimpotrivă, în încercare, îl vom primi ca din nou din mână Lui. „Dați-i celei dintâi copilul cel viu și nu-l omorâți, pentru că ea este mama lui”.

Acest capitol ne vorbește despre ordinea interioară și de strălucirea împărăției lui Solomon, dar și despre gloria ei morală caracterizată prin înțelepciunea împăratului.

Tot Israelul era reunit sub sceptrul lui (v. 1), alcătuind astfel o unitate în pace cum nu a cunoscut în timpul domniei tatălui său. Cei șapte ani la Henron, revolta lui Absalom, cea a lui Șeba, fiul lui Bicri și cea a lui Adonia dovedesc aceasta. Acum totul este în ordine și demn de această domnie glorioasă, dar vedem numai unsprezece căpetenii (v. 2-6). Ordinea perfectă în guvernarea pe pământ, reprezentată prin numărul doisprezece, nu a fost atinsă și nu va fi atinsă până la venirea Celui mai mare decât Solomon.

Azaria, fiul lui Țadoc, este în fruntea căpeteniilor. „El este acela care făcea slujba de preot în casa pe care a construit-o Solomon în Ierusalim” (1 Cron. 5:10). El a primit cea mai înaltă funcție. Templul urmasă devină centrul întregii ordini a împărăției solomonice, cum va fi pe pământ la instaurarea împărăției milenare a lui Hristos (v. Ezec. 40-48). Abiatar însuși (v. 4), care fusese scos din preoție, este socotit printre căpetenii alături de Țadoc. El purtase chivotul și fusese părtaș la toate suferințele lui David și, cu toate că slujba i-a fost luată, domnul lui nu a vrut ca el să fie privat de demnitatea pe care a acordat-o tuturor celor care au suferit împreună cu împăratul respins.

Printre cei doisprezece administratori ai lui Solomon (v. 7-19) găsim doi care se căsătoriseră cu fiice ale împăratului, onoare acordată fiului aceluia Abinadab care primise chivotul și îl păzise timp de douăzeci de ani în casa de pe deal. Acesta era un titlu de noblete înaintea împăratului, acela de a face parte din familia care veghease cu religiozitate asupra chivotului lui Yahve.

O onoare asemănătoare i-a fost acordată lui Ahimaat, fiul lui Țadoc, care i-a fost credincios lui David punându-și viața în primejdie, despre care bătrânul împărat a dat mărturie: „Este un om de bine, aduce vești bune“. El a fost primul care i-a anunțat lui David victoria care i-a redat tronul și primul care l-a asigurat pentru moștenitorul rânduit de Dumnezeu.

Versetele de la 20 la 28 ne descriu starea poporului sub domnia lui Solomon și caracterul acestei domnii. „Iuda și Israel erau mulți la număr, ca nisipul care este lângă mare“ (v. 20). Atunci s-a împlinit promisiunea făcută lui Avraam când l-a oferit pe fiul său pe altar (Gen. 22:17), chiar dacă parțial, deoarece sămânța lui trebuia să fie „ca stelele cerurilor și ca nisipul de pe malul mării“. Promisiunea se va împlini complet numai în perioada domniei milenare a lui Hristos, unde, în ceea ce-l privește pe Israel, cele două părți ale împărăției, cea cerească și cea pământească, vor fi într-un acord perfect, stabilite pentru totdeauna. Aici însă, poporul este la număr ca nisipul mării. Supușii lui Solomon mâncau, beau și se desfătau (v. 20). Ei aveau abundența materială; nu mai existau nevoi care să nu fie satisfăcute. Bucuria umplea inimile; peste tot este siguranță (v. 25). Fiecare își are proprietatea lui și stă sub vie și sub smochin. Ceea ce oamenii ce caută zadarnic în lumea aceasta plină de nelegiuire, din care Hristos a fost înlăturat, se va realiza atunci când Domnul va fi recunoscut de toți și va stăpâni peste toate împărățiile pământului (v. 21, 24). Și nu numai atât, ci această domnie puternică universală va fi o domnie a păcii universale. „Avea pace pretutindeni în jurul lui“. Toată prosperitatea, toate resursele împărăției, slujeau la înălțarea împăratului, contribuind la gloria lui (v. 22-23; 26-28).

Dar cea mai proeminentă caracteristică a acestei domnii universale este aspectul ei moral, mult mai glorios decât partea ei materială (v. 29-34). „Dumnezeu a dat lui Solomon înțelepciune și foarte multă pricepere și o inimă deschisă, ca nisipul care este pe țărmul mării“ (v. 29). Dumnezeu îi dăduse lui Solomon înțelepciunea și discernământul moral cu aplicații în toate lucrurile, cu privire la bine, la rău, la diferitele împrejurări în care se află omul și a avut cunoștință cum să se poarte față de aceste lucruri. Acest discernământ moral se întâlnește numai acolo unde există teama de Yahve, care, după cum am văzut, l-a caracterizat pe Solomon la începutul carierei sale. Cuvântul lui Dumnezeu este mijlocul prin care ne este comunicată această înțelepciune; de aceea Solomon i-a cerut lui Dumnezeu „o inimă care ascultă“. Această înțelepciune și-a găsit expresia în Proverbele lui Solomon, care au devenit parte a cuvântului lui Dumnezeu.

„Și o foarte mare inteligență“. Inteligența lui Solomon era la fel de mare ca și înțelepciunea lui, de care era strâns legată. Inteligența este capacitatea de a înțelege și de a-ți însuși gândurile lui Dumnezeu în așa fel încât le poți transmite altora. În afară de acestea, el avea „o inimă deschisă, ca nisipul care este pe țărmul mării“, o inimă capabilă să cuprindă tot poporul (v. 20), să se identifice cu Israel, îngrijindu-se potrivit dragostei sale pentru a satisface toate nevoile lor, răspunzând la toate interesele lor, care deveneau interesele lui. Nu ne vorbește aceasta de Hristos, de ceea ce el va manifesta din plin când ne va fi introdus în odihna glorioasă a prezenței Sale, când inima Lui, de o lărgime divină, ne va cuprinde pe toți, când „se va odihni în dragostea lui“ (Țef. 3:17).

În v. 33 și 34 ne este descrisă inteligența lui Solomon. În domnia lui a fost mai mult decât o dominație materială. Inteligența ei domina totul. „Și a vorbit despre copaci, de la cedrul care este în Liban, până la isopul care răsare din zid; și a vorbit despre animale și despre păsări și despre târătoare și despre pești“ (v. 33). Adam avusese stăpânire „peste peștii mării și peste păsările cerurilor și peste vite și peste tot pământul și peste orice târătoare care se târăște pe pământ“ (Gen. 1:26). Dumnezeu îi dăduse lui Noe să fie „orice animal al pământului și peste orice pasăre a cerurilor, cu tot ce se mișcă pe pământ, și peste toți peștii mării“ (Gen. 9:2). Mai târziu, Dumnezeul cerurilor a dat „toate fiarele câmpului și toate păsările cerurilor“ în mâinile împăratului națiunilor și i-a dat să stăpânească peste oameni. Despre Solomon nu se spun asemenea lucruri, dar înțelepciunea lui domina toate lucrurile, de la cedru până la isop, de la fiare până la pești. El le cunoștea viața, rostul, relațiile dintre ele și cu ansamblul creației, exemplele pe care Dumnezeu le furniza prin ele pentru viața oamenilor și a vorbit despre toate acestea. Știința modernă cu pretențiile ei nu este decât o mulțime de necunoscute alături de certitudini. Dar Solomon nu avea o dominație universală asupra acestor două aspecte, aceasta fiind rezervată Aceluia care este mai mare decât Solomon, celui de-al doilea Adam; „L-ai încununat cu glorie și cu onoare. L-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale; ai pus toate sub picioarele lui: oi și boi, toate, și, de asemenea, fiarele câmpului; păsările cerurilor și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor“ (Ps. 8:5-8). Despre el se spune de asemenea „Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!“ (Apoc. 5:12)

Domnia lui Solomon este doar o palidă imagine a celei a lui Hristos când va avea „marginile pământului în stăpânire“ (Ps. 2:8). Împăratul lui Israel stăpânea „peste toți împărății de dincoace de râu“, „până la țara filistenilor și până la hotarul Egiptului“ (v. 24, 21). Acestea erau limitele pe care Yahve le rânduse pentru Israel în Iosua 1:4, dar, atunci când era vorba de înțelepciunea lui Solomon, ea depășea cu mult aceste limite pentru că toate popoarele veneau să îl asculte și toți împărății pământului veneau să îl întrebe (v. 34). Vedem că se realiza simbolic ceea ce ni se spune despre Hristos: „Iată, Te-am dat să fii lumină națiunilor și să fii mântuirea Mea până la capătul pământului“.

„Înțelepciunea lui Solomon a întrecut înțelepciunea tuturor fiilor răsăritului și toată înțelepciunea Egiptului. Și era mai înțelept decât toți oamenii, decât Etan ezrahitul și decât Heman și Calcol și Darda, fiii lui Mahol“ (v. 30-31). Nu ni se spune despre aceștia din urmă decât în 1 Cron. 2:6, dar avem în Cuvânt indicații despre înțelepciunea lui Etan și Heman. Heman ezrahitul este autorul inspirat al Psalmului 88, iar Etan ezrahitul al Psalmului 89. Ce înțelepciune cuprind acești psalmi? Psalmul 88 are un caracter cu totul deosebit, pe care nici un alt Psalm nu-l reproduce în acest grad: ni-l prezintă pe Israel convins că a călcat legea și că este sub consecințele acestei neascultări. Nimic nu poate fi mai groaznic. Partea lui este moartea, mormântul, nimicirea și întunericul. Mai mult chiar, mânia lui Yahve a apăsător asupra lui și l-a copleșit cu toate valurile ei. El strigă în zadar (v. 1, 9, 13). Este respins, Dumnezeu i-a ascuns fața Lui. flăcările mâniei lui Yahve au trecut peste el și este nimic de groază. Dumnezeu i-a îndepărtat de el pe toți cei care ar fi putut să-i arate simpatie. Și care este concluzia? Nici una! Nici un licăr de speranță. Un suflet care strigă și Dumnezeu nu răspunde.

Să reținem că acest psalm este singura mărturie despre înțelepciunea lui Heman. Mare și imensă înțelepciune aceea care, meditănd la responsabilitatea omului față de cerințele dreptății și sfințeniei divine, constată că situația este fără ieșire și că legea, care măsoară această responsabilitate, trebuie să-l arunce pe om în întunericul morții, departe pentru totdeauna de fața lui Dumnezeu.

Prin înțelepciune, Heman a ajuns la ceea ce Dumnezeu dorea să-l învețe pe om prin legea lui Moise. Cu această experiență trebuie să se încheie lungile secole ale istoriei omului și aceasta trebuie să fie baza pentru Evanghelie. Nu era oare duhul acestui om convins de aceasta? Nu-i așa că citind acest Psalm parcă am citi în epistola către romani descrierea legii care îl omoară pe păcătos?

În Psalmul 89 ne învață înțelepciunea lui Etan. Despre ce ne spune acest înțelept? Despre har. Acest Psalm este cel al promisiunilor neschimbate ale lui Dumnezeu și al harurilor asigurate ale lui David. Relațiile acestui popor în temeiul legii nu pot duce decât la întuneric ca urmare a judecății și la moarte. Aceste relații în temeiul legământului harului făcut cu David are următoarea finalitate: „Bunătatea va fi întărită pentru totdeauna; chiar în ceruri vei întări credințioșia Ta” (v. 2) – în ceruri, unde nimic nu o va putea afecta. Este minunat! Acest psalm este un imn al harului și al gloriei lui Dumnezeu pe care acest har o întărește și o scoate în evidență. Sunt celebrate dreptatea, judecata, bunătatea, adevărul, fidelitatea și puterea lui Dumnezeu manifestate într-o persoană care este centrul și cheia Psalmului, adevăratul David, înălțat ca ales din popor, Unsul lui Yahve (v. 19-20), Acela care fa fi făcut întâi-născut, „cel mai înălțat dintre împărații pământului” (v. 27), Acela de la care El nu-și va retrage nicicând bunătatea, față de care nu-și va dezminți fidelitatea (v. 33), a cărui sămânță va fi pentru totdeauna, al cărui tron va fi ca soarele înaintea lui Yahve (v. 36).

Fără-ndoială, din acest minunat tablou al harului, văzut în adevăratul David și în tronul glorios, nu putea să lipsească problema responsabilității fiului lui David (v. 30-32), dar chiar și această scenă întunecată în sine se încheie prin binecuvântare: „Binecuvântat fie Yahve pentru totdeauna!” (v. 52).

Toate învățăturile înțelepciunii date prin gura acestor doi oameni ai lui Dumnezeu, unul arătând că regimul legii duce la blestem și la întunericul morții, iar celălalt că regimul harului bazat pe adevăratul David duce la gloria eternă. Cel dintâi proclamă sfârșitul omului cel vechi, iar cel de-al doilea domnia fără sfârșit a omului cel nou.

Ce trebuia să fie atunci înțelepciunea lui Solomon pentru a-i depăși pe aceștia doi!

După ce a descris ordinea interioară a împărăției lui Solomon și toată înțelepciunea cu care o conducea, Duhul Sfânt ne aduce la ceea ce, prin excelență, caracteriza acea împărăție, la templul lui Yahve. David nu a putut construi el acea casă deoarece trebuia să fie pace stabilă (v. 3) pentru ca Yahve să poată avea locuința definitivă în mijlocul poporului Său. Atât timp cât poporul fusese în pustiu, Yahve se asociase stării lor de călători prin cort. Apoi au urmat războaiele din Canaan sub Iosua și judecători, care nu au încetat odată cu domnia lui David. Dumnezeu nu poate avea un loc de odihnă acolo unde este război. Prima condiție ca El să aibă locuința Lui definitivă cu poporul Său în Canaan este să fie pace. La fel este și pentru Biserică sub aspect spiritual. Atunci când este anunțată „vestea cea bună a păcii”, casa lui Dumnezeu, este zidit templul sfânt al Domnului și lucrarea continuă până la odihna deplină în glorie.

Sub Solomon această pace era exterioară și materială, ca să spunem așa. Yahve i-a dat pace din toate părțile (v. 4). Binecuvântările care umpleau împărăția lui erau tot binecuvântări materiale. Toate lucrurile plăcute de pe pământ i se aduceau și acestea contribuiau la gloria lui Yahve, care îl așezase pe tronul lui.

Împăratul Tirului este primul menționat că a venit să ofere serviciile sale împărăției care se năștea. În Cuvânt, Tirul este o imagine a lumii cu toate bogățiile ei și lucrurile ei de dorit. În Ezechiel 27 vedem ce era Tirul din antichitate, al cărui comerț se întindea pe tot pământul și spre care curgeau, din toate părțile, resurse din toată lumea. Lemn prețios pe care sidonienii îl prelucrau cu măiestrie, fildeș și abanos, în subțire, lână albă, broderii, albastru și purpură, argint, fier, cositor, plumb, aramă, carbunculi, corali, rubine și tot felul de pietre prețioase, aur în cantități imense, mateloți pentru a conduce flotele, înțelepți pentru a dirija și utiliza resursele, așa era, în câteva cuvinte, bogăția Titului. Tot ce-și putea dori inima omului putea să-și procure de acolo.

În timpul lui Solomon, Tirul nu ajunsese încă să aibă acel orgoliu care divinizează inteligența omului, orgoliu pe care îl judecă Isaia, dar mai ales Ezechiel. Hiram, prieten al lui David, mai domnea încă asupra acelui popor. El a venit de bunăvoie pentru a-și oferi serviciile tatălui lui Solomon și lucrătorii lui îi construiseră o casă (2 Sam. 5:11). Același bunăvoință l-a făcut să trimită slujitori dintre ai săi la fiul lui David deoarece îi iubise pe tatăl (v. 1). Cum să nu fie primit de împăratul gloriei când întotdeauna l-a iubit pe împăratul harului?

Solomon i-a împărțit lui Hiram planurile lui, care nu erau rodul voinței proprii. El a luat hotărârea de a zidi casa lui Yahve pentru că Dumnezeu pronunțase acel cuvânt, comunicându-i anticipat lui David voința Sa (v. 5). Acesta este caracterul adevăratelor decizii ale credinței: credința ia o decizie pentru că Dumnezeu a hotărât așa. Acesta este un aspect extrem de important. Deseori noi cunoaștem dinainte voia lui Dumnezeu, dar, în loc să spunem : „Am hotărât” să o fac, căutăm pretexte și motive întemeiate pentru a evita să o împlinim sau să nu o facem din toată inima. Alteori hotărârile noastre au ca motive voința proprie și ne conduc la dezamăgiri amare.

După cum am spus, domnia lui Solomon este caracterizată de glorie pământească la care contribuie toate resursele naturale pe care le poate furniza întreaga lume. Dar această glorie trebuia să fie spre gloria lui Dumnezeu și El trebuia să aibă în mijlocul poporului un templu care să preamărească sfințenia și măreția Lui. Așa va fi și în timpul domniei glorioase a lui Mesia.

Vom vedea mai departe cum Solomon, împăratul sub responsabilitate, nu s-a mulțumit cu ceea ce i-a fost oferit de Yahve, ci că, mai târziu, a căutat să fie mare pentru sine însuși și că a trebuit să suporte consecințele pentru aceasta.

Hiram s-a bucurat mult când a auzit cuvintele lui Solomon și s-a simțit onorat să poată contribui prin serviciile sale la gloria Dumnezeului lui Israel. Acest împărat dintre națiuni a spus: „Binecuvântat să fie astăzi Yahve” (v. 7). El îl lua pe Dumnezeul lui Solomon ca Dumnezeuul său și îi mulțumea că îi dăduse lui David un fiu care să domnească peste poporul Lui. Afecțiunea pentru David, împăratul respins, l-a făcut să îl prețuiască pe împăratul gloriei, să prețuiască gloria lui Dumnezeu însuși și să aibă afecțiune față de poporul lui Dumnezeu.

Rodul unei inimi fericite este un devotament total în slujba pentru Hristos: „Voi împlini toată dorința ta” (v. 8). Dar, la urma urmei, ce este oare slujba pe care a făcut-o Hiram în comparație cu ceea ce a făcut Solomon pentru el? Uneori ceea ce facem pentru Domnul pare a fi măreț. Nu era ceva neînsemnat tăierea cedrilor din Liban și transportul lor, numai că Solomon a folosit și alte elemente pentru construirea templului în afară de cedrii și chiparoșii de la Hiram. Pietrele scumpe și aurul care acoperea totul sunt mult mai importante pentru temelia și pentru gloria clădirii decât produsele din Liban. Cu toate acestea, Solomon a împlinit dorința lui Hiram deoarece aceasta a împlinit dorința lui

Solomon (v. 9-10), iar ceea ce dorea Hiram era hrană pentru casa lui. Domnul putea să Se lipsească de noi, dar nu a vrut; el știe că folosindu-ne în slujba Lui ne dă bucurie inimii și ne dă binecuvântare. Noi însă nu putem fără El. El este Acela care ne dă viața, hrana, puterea și creșterea. Hrana pentru țara lui Hiram, grâu cu care făceau comerț negustorii lui, provenea din Palestina (v. Ezech. 27:17). Țara lui Yahve este aceea care ne furnizează ceea ce este necesar pentru existența noastră. Și Hiram depindea de Solomon pentru a da pâine casei sale (v. 9). Și ce abundență a fost de atunci pentru slujitorii împăratului Tirului! Patru milioane opt sute de mii de litri de grâu pe an! Puteau avea cedri și chiparoși și să fie muritori de foame. Cu siguranță nu mureau de foame punând acele lucruri în slujba lui Solomon.

Pacea caracterizează această scenă. Hiram și Solomon au făcut un legământ de pace (v. 12).

„Și Yahve i-a dat lui Solomon înțelepciunea, cum îi zisese“ (v. 12). El a promis înțelepciunea (z:6) pentru curățirea împărăției prin judecată; apoi (3:12) pentru a avea discernământ pentru a guverna poporul Lui; apoi (4:29) pentru purtarea lui și pentru ca să învețe națiunile, popoarele și împărățiile pământului; și, în sfârșit, pentru construirea templului, marea lucrare care trebuia să caracterizeze domnia lui glorioasă.

În v. 13-18 asistăm la organizarea lucrărilor pregătitoare pentru construirea templului. Fiecare este folosit după capacitățile lui. Înțelepciunea lui Solomon a rânduit totul. Lucrătorii lui i-au ajutat pe cei ai lui Hiram la lemnul de construcție, la purtarea poverilor și tăierea pietrelor la munte. Ghibliții au avut și ei partea lor. Ei sunt menționați în Ezechiel (27:9) ca oameni pricepuți să repare spărturile Tirului reprezentat ca o navă măreață care navighează pe mări.

Primul lucru pe care l-a făcut Solomon a fost că a transportat „pietre mari, pietre de preț, pietre cioplite, ca să facă temelia casei“. În primul rând era necesar ca, pentru templul lui Dumnezeu, să fie pusă o temelie de mare preț și de o trănicie care să reziste la orice încercare. Aceasta a făcut Dumnezeu și pentru casa Lui spirituală. Temelia este Hristos, piatra din capul unghiului: temeliile sunt toate adevărurile cu privire la Hristos și la lucrarea Lui, așa cum sunt ele prezentate de apostoli și de profeți. Sunt pietre mari, pietre de mare preț, Nu se poate să renunți la vreuna fără a compromite sau a șubrezi tot edificiul. Înțelepciunea lui Solomon înțelesese bine aceasta și a pregătit pietrele cioplite cu care trebuia să fie zidită casa lui Dumnezeu.

Trecuseră opt sute optzeci de ani de la ieșirea din Egipt. A fost atins scopul pentru care Yahve eliberase din Egipt pe poporul Său. S-a realizat, în sfârșit, ceea ce cântase Israel pe malul Mării Roșii: „Tu îi vei duce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale, la locul pe care l-ai făcut locuința Ta, Doamne, locașul sfânt, Doamne, pe care mâinile Tale l-au întemeiat“ (Ex. 15:17). Cele două lucruri despre care se vorbește în acest pasaj sunt realizate simbolic prin David și Solomon. A pregăti este altceva decât a zidi. David a pregătit totul pentru construirea templului (1 Cron. 22:14). Mai mult, el era acela căruia îi fuseseră transmise în scris planurile construcției și tot ce trebuia să cuprindă ea (1 Cron. 28:11-19). David l-a făcut pe Solomon părtaș la aceste planuri. Solomon a zidit. Mântuitorul a „pregătit“ iar Domnul a „zidit cu mâinile Lui“. Materialele pregătite de Dumnezeu pentru locuința Lui cu oamenii și împlinirea tuturor planurilor Sale sunt rodul suferințelor și respingerii adevăratului David, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care zidește și a spus: „Pe această stâncă voi zidi adunarea Mea“.

Înainte de a aborda acest subiect al construcției templului este necesar să prezentăm în câteva cuvinte semnificația acestui edificiu.

Templul, ca și cortul, era locuința lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său, semnul vizibil al prezenței Sale. Acolo era tronul Lui, chivotul unde El ședea între heruvimi. Chivotul conținea tablele legii, mărturia legământului dintre Yahve și poporul Său. Dinspre Dumnezeu, acest legământ era păzit cu o cea mai mare fidelitate, neschimbat, dar era condițional. Atâta timp cât Israel îndeplinea condițiile, Dumnezeu locuia în mijlocul poporului Său. Dacă poporul nu era ascultător, atunci Yahve era nevoit să îl abandoneze, să părăsească tronul Său și casa Lui în Israel.

Templul era centrul închinării. Se apropiau de Dumnezeu în templul Lui prin intermediul jertfelor și al preoției. Totuși Dumnezeu rămânea inaccesibil deoarece omul în carne nu se putea apropia de El. Calea către locurile sfinte, deși era revelată simbolic, nu se arătase încă. Numai lucrarea lui Hristos o putea inaugura.

Templul, locul de închinare, era și centrul guvernării lui Israel. Dumnezeu guverna. Împăratul era numai un reprezentant responsabil pentru popor înaintea lui Dumnezeu și executorul voinței lui Yahve în guvernare.

De când Dumnezeu Și-a răscumpărat un popor pământesc, un cort sau un templu era indispensabil, acesta devenind centrul vieții lor politice și religioase. Când poporul a fost declarat „Lo-Ami“, gloria lui Dumnezeu a părăsit templul, care a dispărut după ce a fost de mai multe ori distrus și apoi reconstruit. Dar atunci când relațiile lui Yahve cu poporul Său, care nu pot fi ratate, vor fi restabilite sub noul legământ al harului, templul va apărea din nou, mai glorios ca niciodată.

Templul (ca și cortul) are o semnificație simbolică. Templul reprezintă cerul, casa Tatălui, iar noi putem aplica aceste simboluri la relațiile creștine. Orice ce se găsește acolo este o imagine a lucrurilor spirituale de care au parte creștinii, după cum vom avea ocazii să vedem pe larg.

Fiind locuința lui Dumnezeu, în mod necesar, templul este și locuința acelor care îi aparțin (Ioan 14:2; 4:21-24). De aceea descrierea templului lui Solomon ne arată camerele preoților ca făcând corp comun cu casa. Aceasta ne face să remarcăm o diferență semnificativă între modul în care este prezentat templul în 1 Împărați 6 și în 2 Cronici 3. În 1 Împărați locuințele preoților fac parte din casă, iar în 2 Cronici 3:9 acestea ne sunt menționate fără a indica legătura lor cu templul. În relatarea din 1 Împărați, cele două părți importante ale sistemului iudaic, altarul și perdeaua, lipsesc complet, în timp ce în Cronici ele sunt menționate. Fără acestea nu se puteau apropia de Dumnezeu. În fine, înălțimea porticului imens prin care se intra în locul sfânt este trecută sub tăcere în 1 Împărați și dată în Cronici. Din aceste fapte putem trage concluzia a priori că 1 Împărați ne prezintă templul ca locuință, iar Cronici ne prezintă templul ca locul unde omul se apropie de Dumnezeu. Trebuie să ținem cont de acest caracter când vom studia aceste capitole.

În ansamblul lui, templul este și un simbol al Adunării creștine, al Bisericii, casa spirituală, templul sfânt, locuința lui Dumnezeu prin Duhul.

În sfârșit, templul este Hristos „Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2:19). El a fost pe pământ templul în care locuia Tatăl (v. Ioan 14:10). Dar, dacă, într-un mod general, templul este Hristos, toate părțile Lui ni-l prezintă sub tot atâtea aspecte diverse. Chivotul având legea în lăuntru lui, capacul ispășirii de deasupra chivotului, perdeaua, toate ustensilele locului sfânt și ale curții, până la pereții și temelii edificiului, totul, absolut totul, ca și la cortul din pustiu, ne vorbește despre El. Toate ne prezintă gloria Lui, eficacitatea lucrării Lui, lumina Duhului Său, mireasma numelui Său, valoarea sângelui Său, curăția, sfințenia și gloria persoanei Sale. Indiferent în ce parte am privi, indiferent ce obiect am contempla din acest edificiu minunat, întotdeauna vom găsi perfecțiunile Celui în care Tatăl își găsește toată plăcerea și în care El S-a manifestat față de noi. Dacă intrăm în casa Tatălui, aceasta este pentru a găsi acolo manifestarea perfectă a tot ceea ce este El în persoana Fiului Său.

Odată spuse aceste lucruri, să examinăm în detaliu învățătura din capitolul nostru.

„Și casa pe care a construit-o împăratul Solomon pentru Yahve avea lungimea de șaizeci de coți și lățimea de douăzeci și înălțimea de treizeci de coți” (v. 2).

La prima vedere dimensiunile templului pot părea uimitoare deoarece sunt foarte mici și acest fapt este izbitor și pentru necredincioși. Este o mare diferență între dimensiunile templului lui Solomon și sanctuarele gigantice ale Egiptului. Dar nu mărimea, ci sfințenia, ordinea perfectă, dreptatea și gloria, adică echilibrul și armonia tuturor perfecțiunilor lui Dumnezeu caracterizează casa Lui.

Dimensiunile templului erau exact dublul celor ale cortului în lungime, lățime și înălțime, iar proporțiile diferitelor părți între ele erau aceleași. În timpul traversării pustiei, cortul putea părea relativ puțin important gândind la ceea ce trebuia să fie casa lui Dumnezeu în glorie, dar tot planul lui Dumnezeu și toată ordinea casei Sale erau în acel edificiu tranzitoriu și trebuiau să se arate în el. Tot așa este și cu Biserica și de aceea apostolul îi spunea lui Timotei: „Îți scriu ... ca să știi cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului” (1 Tim 3:15). În glorie, ordinea guvernării casei va fi manifestată din plin, după cum vedem în descrierea noului Ierusalim în relație cu împărăție (Apoc. 21).

Mai mult, dacă medităm la modul în care a fost construit templul, în afară de analogia uimitoare dintre dimensiunile lui și cele ale cortului, putem constata că templul nu a fost construit pe alt model decât cel al cortului. Insistăm asupra acestui aspect deoarece oamenii a căror inimă, deseori chiar fără să se îndoiască, nu are necredință în revelația lui Dumnezeu se străduiesc mult să descopere dacă templele celor din Tir, ale asirienilor sau ale egiptenilor sau babiloneenilor au i-au slujit într-o măsură mai mare sau mai mică drept model lui Solomon, când, de fapt, el s-a folosit de modelul pe care îl avea deja. Nu era oare aceasta vrednic de adevăratul arhitect al acestui templu, care îi revelase lui David toate detaliile (1 Cron. 28), ca odinioară lui Moise detaliile cortului? Ceea ce pentru inima omenească era imposibil, fiecare dintre detalii avea un sens divin, care lega gândurile credinței de persoana și lucrarea lui Hristos.

Porticul templului, numai intrarea lui, diferea de aceste proporții care le dădea cortul. 2 Cronici 3:4 ne spune că înălțimea lui era de o sută douăzeci de coți. Era de patru ori înălțimea casei. Corespundea simbolic pasajului din Psalmul 24: „Cine se va sui pe muntele lui Yahve? Și cine va sta în locul sfințeniei Sale? ... Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, porți ale eternității, și va intra Împăratul gloriei”. Acest adevărat arc de triumf era demn de împăratul gloriei, de Yahve al oștirilor, Cel tare și puternic, pentru care Solomon era doar un slab simbol.

Împrejurul templului, cu excepția, bineînțeles, a intrării, erau camerele laterale, locuințe ale preoților. Nu era nimic asemănător în cortul din pustiu, unde Dumnezeu putea, fără îndoială în condescendența Lui, să locuiască în mijlocul unui popor carnal cu condiția să se ascundă într-un întuneric profund, dar nu putea să-i permită omului să vină să locuiască împreună cu El. Această a doua condiție se realizează aici sub domnia glorioasă a lui Solomon, după cum se va realiza pentru noi când Domnul ne va introduce în casa Tatălui. Noi toți – copiii lui Dumnezeu - aparținem acestei familii de preoți care își va avea domiciliul în jurul Capului lor, deși această casă a Tatălui este încă de acum deschisă credinței noastre și noi putem să locuim acolo chiar fiind încă în lume.

Locuințele preoților erau legate de casă, făcând corp comun cu ea, neputând fi separate de ea fără a distruge vreo parte. Zidurile templului aveau nișe care permiteau să fie puse bărne fără a le deteriora. În acest mod se obținea o adaptare perfectă a camerelor preoților la casă fără a compromite în vreun fel integritatea edificiului. Așa vom locui noi în glorie. Faptul că vom fi acolo, departe de a diminua perfecțiunea casei lui Dumnezeu, nu va face decât să o sporească. „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeu lor” (Apoc. 21:3). „Și casa, când a fost zidită, a fost zidită din piatră pregătită în totul mai înainte de a fi adusă și nu s-a auzit nici ciocan, nici secure, nici vreo unealtă de fier, în casă, când a fost construită” (v. 7). La construirea templului nu se vedea nici o urmă a instrumentelor omenești. Se zidea în liniște; nu se auzea nici secure nici ciocan. Era lucrarea lui Dumnezeu; totul era pregătit dinainte. Pietrele care alcătuiau casa aveau același caracter ca și pietrele de temelie, prețioase și pregătite dinainte (7:9-12). La fel este și cu adunarea (1 Pet. 2:4-5) în măsura în care zidirea ei nu îi este încredințată omului (v. 1 Cor. 3:10-15).

În același timp, Solomon avea o responsabilitate în legătură cu construcția casei (v. 11-13). Ca atâția alții, el a eșuat, aducând ruina împărăției sale. „Dacă cei umbla în rânduilele Mele ... voi locui în mijlocul fiilor lui Israel și nu voi părăsi pe poporul Meu, Israel”. Fidelitatea împăratului era singura condiție pe care o punea Dumnezeu pentru a nu abandona poporul. Binecuvântarea Lui depindea numai de această condiție.

Locul preasfânt ca și locul sfânt erau învelite în lemn de cedru. În Cuvânt, cedrul reprezintă maiestruitatea și înălțimea, durata și fermitatea. Piatra nu se vedea nicăieri. Dar lemnul de cedru, până la plafonul de chiparos, era acoperit complet cu aur. În Cuvânt, aurul reprezintă întotdeauna dreptatea și gloria divină.

Casa era deci compusă din pietre de mare preț, pregătite, zidite pe pietre scumpe care constituiau temelia. Așa era valoarea templului în ochii lui Dumnezeu. La interior totul era sigur, durabil și, în consecință, incoruptibil, demn de măreția lui și majestatea lui Yahve. În fine, cei care intrau în templu pentru a locui cu Dumnezeu nu vedeau în jurul lor decât dreptatea divină. Până și podeau pe care călcau picioarele era îmbrăcată în aur. Omul nu poate locui cu Dumnezeu decât potrivit dreptății divine. Dealtfel, toate uneltele cortului erau fie de aur curat, fie poleite cu aur, ca altarul tămâierii, heruvimii și ușile locului sfânt.

Ca și la cortul din pustiu, locul preasfânt forma în interior un cub perfect. „Și partea din spate, înăuntru, avea douăzeci de coți lungime și douăzeci de coți lățime și douăzeci de coți înălțime: și a acoperit-o cu aur curat; și a acoperit altarul cu cedru” (v. 20). La fel va fi și noul Ierusalim: „lungimea lățimea și înălțimea ei sunt egale”. Rezultatul lucrării lui Dumnezeu este perfect, fără a adăuga nimic și fără a elimina nimic. Totul este rânduit după gândul arhitectului divin. Noul Ierusalim este, ca să spunem așa, un imens loc preasfânt unde poate locui Dumnezeu, ca în locul preasfânt din templu, pentru că totul de acolo corespunde sfințeniei și dreptății Sale. În ea nu există templu. „Și nu am văzut templu în ea, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei” (v. 22). Dar cetatea însăși corespunde în totul cu ceea ce este cel mai sfânt în templul lui Dumnezeu. Locul preasfânt al lui Dumnezeu este Biserica în glorie!

După cum am spus mai înainte, aici nu este menționată perdeaua. Ea este înlocuită cu o ușă de lemn de măslin (v. 31), cu două canaturi, acoperită cu aur, dând acces liber larg, permițând să se vadă ce este în locul preasfânt, cu toace că, potrivit regimului legii, lanțuri de aur sunt întinse înaintea locului preasfânt (v. 21).

Heruvimii jucau un rol important în templu. În cort ei ieșeau din capacul ispășirii și îl acopereau. Ei priveau spre ceea ce era în chivot, spre legământul legii care era acolo, scrisă pe tablele de piatră. Heruvimii, doi la număr, erau martori a ceea ce conținea chivotul (Mat. 18:16). Ei erau, în același timp, atribute ale puterii lui Dumnezeu care asigurau legământul. Din partea Lui, Dumnezeu ținea cu fidelitate legământul prin tot ceea ce îl caracteriza în guvernarea Lui. Chivotul și heruvimii din cort fuseseră aduși în templu. Cu condiția ca împăratul să fie credincios, Dumnezeu rămânea pe tronul Lui dintre heruvimi, păzind cu fidelitate legământul pe care îl încheiase cu poporul.

Dar templul mai cuprindea alți doi heruvimi, înalți de zece coți fiecare, aripile lor atingându-se de o parte și atingând zidul de cealaltă parte. Ei priveau „spre casă” (2 Cron. 3:13), adică spre locul preasfânt. Ei priveau spre afară deoarece în timpul domniei gloriei atributele judiciare ale lui Dumnezeu, grozave pentru omul păcătos, puteau privi spre el în binecuvântare. În capitolul nostru, unde se pune problema a locui cu Dumnezeu, nu ne sunt prezentați ca privind spre afară.

Mai multe alte detalii cu privire la ornamentele templului reclamă atenția noastră.

Zidurile erau ornamentate în exterior și interior cu heruvimi, palmieri și flori întredeschise. Aceste ornamente se vedeau de afară. Înăuntru erau acoperite de peretele de cedru. Heruvimii, după cum am văzut deja, sunt atributele guvernării drepte a lui Dumnezeu. Făpturile din Apocalipsa (4:6-7) sunt heruvimi și reprezintă: leul – forța; boul (sau vițelul) – trăinicia și răbdarea; omul – inteligența; vulturul – rapiditatea judecăților și a guvernării lui Dumnezeu. Purtătorii sau reprezentanții acestor atribute pot fi, după caz, îngeri sau sfinți (Apoc. 4:5). În capitolul de care ne ocupăm, heruvimul are un loc deosebit. Nu este nici boul, nici leul, ci ființa inteligentă. El este „heruvimul” în contrast cu alții. Vulturul nu este menționat printre ornamentele templului, nici ale vaselor, deoarece vulturul care reprezintă rapiditatea judecăților nu se poate aplica la o guvernare stabilă și pașnică. Cap. 7:29 ne furnizează o dovadă în sprijinul acestei afirmații: „pe tăbliile care erau între îmbinări erau lei, boi și heruvimi”. Heruvimii sunt deci aici aspectul inteligenței în guvernarea lui Dumnezeu. Această inteligență împodobește casa lui Dumnezeu. Cei care se apropie o pot vedea în orice detaliu al edificiului divin. Toate căile lui Dumnezeu în guvernarea Lui, partea exterioară, ceea ce este scris pe ziduri, dau mărturie despre această inteligență și de această înțelepciune infinită. Mai găsim însă și o parte a gândurilor lui Dumnezeu care nu era cunoscută sub lege, fiind ascunsă și acoperită în interiorul templului, unde nici un ochi omenesc nu o putea vedea. Este vorba de planurile lui Dumnezeu. Acum inteligența divină le pătrunde și en sunt familiare deoarece Dumnezeu ni le-a revelat prin Duhul (1 cor. 2:9-10).

Palmierii au și ei semnificația lor în Cuvânt. Când Domnul a intrat în Ierusalim ca împărat al păcii, ucenicii Lui purtau ramuri de palmier înaintea Lui. Acesta este semnul triumfului pașnic al unei domnii care trebuie să fie inaugurată. La fel și mulțimea imensă din Apocalipsa 7 poartă ramuri de palmier în mâini, celebrând triumful Mielului. Palmierii de la Elim sunt semnul protecției în pustiu; ramura de palmier (Isa. 9:14) este o protecție care oferă adăpost. Ramurile de palmier (Lev. 23) erau folosite la sărbătoarea corturilor, simbol al sărbătorii milenare, când poporul va locui sub palmieri și sub alte ramuri verzi și va avea parte de odihna universală a împărăției, dar nu fără a-și aduce aminte de anii de încercări din pustiu. Palmierii simbolizau deci pacea, securitatea și triumful împărăției dreptății.

Florile întredeschise sunt emblema unui nou anotimp, al începutului primăverii (Cânt. 2:12). În Ps. 92:12-13 vedem că „cel drept va înverzi ca palmierul ... Cei care sunt sădiți în casa lui Yahve vor înflori în curțile Dumnezeului nostru”. Astfel, sunt simboluri nu numai ale împărăției ci și ale celor care îi aparțin. Va fi o concordanță perfectă între gloriile împărăției și cei care vor avea parte de ele, între casa Tatălui și cei care vor locui în ea. Și totul va fi în acord perfect cu Hristos, adevăratul Solomon. A lui este inteligența deoarece peste el ca om se odihnește Duhul lui Yahve, „duh de înțelepciune și de pricepere, de sfat și de putere, duh de cunoștință și temere de Yahve” (Isa 11:2). El este „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii” (Isa. 9:6). El este adevăratul fiu al lui David și coroana lui va înflori (Ps. 132:18).

Inteligența divină, pacea perfectă, frumusețea, prospețimea și bucuria caracterizează această scenă la care vom participa și noi, fiind asemenea lui Hristos și împreună cu El, purtătorul tuturor acestor glorii.

Heruvimii se regăsesc împreună cu palmierii și florile pe ușile locului preasfânt (v. 32). Acesta este singurul loc din interiorul locului sfânt unde se pot vedea heruvimi. Ca și perdeaua pe care ei o înlocuiesc, ușile îl reprezintă pe Hristos, care jertfindu-Se pe Sine ne-a deschis calea de acces până la Dumnezeu. În sanctuar, înțelepciunea lui Dumnezeu poate fi contemplată numai acolo. Hristos pe cruce este înțelepciunea lui Dumnezeu. Prin crucea Lui noi intrăm în sanctuar având pace deplină, bucurie deplină și-L putem lăuda într-un mod inteligent pe Mielul care a fost junghiat.

Pereții de cedru nu aveau aceleași decorațiuni, ci erau ornate numai cu flori întredeschise și colocinți (v. 18) (sau cu muguri, pentru că aceasta ar putea fi semnificația cuvântului). Acolo se vedea reprezentarea unei înfloriri continue, a unei reînnoiri pline de prospețime și de frumusețe în relație cu odihna lui Dumnezeu, cu o bucurie eternă acoperită de gloria divină și protejată de aceasta, în templul lui Dumnezeu, care pentru noi este casa Tatălui.

„Și Solomon și-a construit casa lui în treisprezece ani și și-a terminat toată casa” (v. 1). I-au trebuit lui Solomon șapte ani pentru a construi casa lui Yahve. Vedem câtă sânguință a avut în această lucrare. Lui Irod i-au trebuit patruzeci și șase de ani pentru a construi templul (Ioan 2:20). Slujirea lui Yahve avea prioritate maximă în inima împăratului la începutul carierei sale. Pentru casa lui, cu siguranță mai puțin importantă decât templul, au trebuit treisprezece ani de lucru.

Pasajul pe care îl studiem ne spune despre trei case diferite.

Prima este cea numită „casa lui”, aceea unde locuia, domiciliul lui. Despre aceasta ni se spun puține lucruri, doar că în „casa pădurii Libanului” era caracterizată de pridvorul tronului și că această casă avea, după poarta de acces (v. 6), o „altă curte înăuntru”, a cărei lucrătură era de același fel (v. 8). Nu aceasta era casa în care judeca Solomon, ci el locuia acolo. Aceasta ne este prezentată într-un mod întrucâtva misterios. Este o casă intimă, dar ea este menționată imediat după templu. Dumnezeu locuia în templu și acolo avea mai multe locașuri pentru ai Săi. Templul era casa Tatălui. Casa pe care o vedem aici este casa Fiului (1 Cron. 17:13). Dacă căutăm analogul din Noul testament, gândurile ni se duc imediat la Biserică, despre care El a spus: „Pe această stâncă voi zidi adunarea Mea”.

Biserica așa cum o cunoaștem nu era revelată în Vechiul Testament. Era un mister care nu putea fi cunoscut decât după învierea Domnului. Cu toate acestea, nimic din Vechiul Testament nu contrazice revelațiile ulterioare, ci, dimpotrivă, s-ar părea că uneori poziția Bisericii a fost rezervată anticipat, pentru ca aceasta să fie introdusă la momentul potrivit. Anumite imagini simbolice depășesc relațiile iudaice și prezic ceva mult mai intim. Să ne amintim doar de relații dintre Adam și Eva, de Rebeca și Isaac, de Abugail și David. Să ne amintim mai ales de adunarea din Psalmul 22 menționată în Evrei 2:12. Să zăbovim un pic la această casă a lui Solomon, ale cărei glorii le prezintă Noul Testament.

Domnia milenară a lui Hristos va fi caracterizată nu numai de relațiile Lui cu poporul Său și cu națiunile, ci și de intimitatea glorioasă a Bisericii cu El. Ea va fi Mireasa, soția Mielului, dar, repetăm, pasajul nostru nu merge până acolo și vorbește despre aceste lucruri într-un mod neclar și misterios.

Nu tot așa este cu casa „pădurea Libanului” (v. 2-7). Acest nume amintește de-o parte de modul în care a fost construită și, poate, pe de altă parte, de aspectul ei arhitectural. Era construită din lemn de cedru și prezenta peste tot, atât la interior cât și la exterior, coloane de cedru, care, dispuse în rânduri lungi, probabil creau impresia unei păduri impunătoare.

Pe de altă parte, ă acest nume putem vedea o frumoasă imagine a acestei domnii glorioase. Libanul era spre Tîr și chiar aparținea de Tîr. Exista deci o relație între această casă și națiunile supuse marelui împărat. Acolo era sediul lui Solomon ca suveran și judecător al națiunilor și al poporului său.

Casa pădurea Libanului era lungă de o sută de coți (cu patruzeci mai mult decât templul), cincizeci de coți lățime și treizeci înălțime. Ea era susținută de patru rânduri de coloane. Pe fiecare din cele două fețe laterale erau trei rânduri de coloane dispuse câte cincisprezece, rânduri de camere suprapuse, pare-se pe trei etaje, ca și cele ale templului. Ferestrele lor erau una în dreptul celeilalte, adică putem gândi că unele erau spre exterior, iar altele spre interiorul edificiului, având vedere spre portic. Deasupra camerelor se găsea o acoperitoare de cedru, care constituia acoperișul, acoperind și centrul edificiului, care susținea acest acoperiș prin patru rânduri de coloane. Centrul însuși era compus din două porticuri, mai întâi porticul cu coloane, numit astfel datorită celor șase rânduri de coloane laterale și cele patru care se ridicau în mijlocul porticului. Porticul era porticul tronului sau al judecății, urmând celui de mai înainte și ocupând fondul edificiului. Dincolo de acest portic se ridica tronul minunat, saupra căruia vom reveni mai târziu.

În fața porticului cu coloane era un portic de intrare, ale cărui dimensiuni nu ne sunt date. Și acesta era împodobit cu o colonadă și avea un peron prin intermediul căruia se intra în casă. Ne putem reprezenta cu ușurință mărția acestei construcții. Privirea pătrundea în partea centrală printr-o pădure de coloane de cedru până la cel de-al doilea portic, dincolo de care se ridica tronul de aur și de fildeş lucrat într-un mod minunat, pe care putea fi contemplat împăratul glorios, Solomon, cel pașnic, ledidia, preaiubitul lui Yahve, acela a cărui înțelepciune nu a fost depășită niciodată, împăratul cel drept și care face dreptate.

Această casă, în care erau peste tot coloane, era în contrast cu templul care nu avea nici o coloană cu excepția lui Iachin și Boaz la intrarea în casă, după cum vom vedea mai târziu. Sau, cel puțin, nu este menționată nici o coloană, nici în locul sfânt, nici în locul preasfânt. Casa lui Dumnezeu se susține singură și nu are nevoie de nici un sprijin, în stabilitate perfectă. Gloria lui Dumnezeu își este suficientă sieși, numai că Dumnezeu Tatăl îi asociază la aceasta pe copiii Săi și le dă o locuință la El. Nu tot așa va fi cu domnia lui Hristos asupra națiunilor. Sfinții vor fi chemați să fie părtași la ea, să judece lumea împreună cu Hristos (1 Cor. 6:2); Ps. 2:9; Apoc. 2:26-27). Domnul va avea tovarăși ai guvernării Sale, care vor locui întotdeauna alături de împărat, ca odinioară tovarășii lui Solomon în casa pădurii Libanului, în timp ce Yahve îi avea pe preoții care locuiau cu El în templu.

A treia casă este cea a soției dintre națiuni, fiica lui Faraon. Despre ea nu prea se spune mai mult decât despre casa în care locuia împăratul. Știm numai că a fost construită pe planul porticului casei Libanului. Am spus mai înainte că unirea lui Solomon cu fiica lui Faraon nu prefigura relațiile Domnului cu Biserica, ci ale celor dintre națiuni, altădată asupritori ai poporului lui Dumnezeu, cu Mesia. Această unire, fără-ndoială, nu are aceeași intimitate ca aceea a lui Mesia cu Israel, cu atât mai mult nu poate fi comparată cu aceea dintre Isus și Biserică.

Versetele 9-12 leagă gloria acestor case de aceea a templului și de porticul interior și cel exterior. Același fel de pietre scumpe au fost folosite la toate cele trei construcții. Temeliile erau la fel. Nu era folosit nici un element care să nu corespundă caracterului lui Yahve și celui al lui Solomon.

Aceste trei case și templul ne prezintă o imagine a ceea ce va caracteriza domnia glorioasă a fiului lui Dumnezeu, a Fiului omului și a Fiului lui David. Vom găsi o sferă cerească, casa Tatălui, unde un popor de preoți va locui împreună cu El – o Adunare glorioasă, casa fiului, locuința Lui intimă cu soția Lui. Va fi o sferă pământească, o soție dintre națiuni, părtașă la binecuvântările legământului – o guvernare asupra tuturor națiunilor supuse sub sceptrul marelui împărat –, ca să nu mai vorbim de Israel, atât de mult timp respins din cauza infidelității, primit acum în har, potrivit legământului cel nou, ca soția iudaică preaiubită, centrul guvernării pământești a lui Mesia.

Solomon l-a chemat pe Hiram din Tir pentru a-i confecționa obiectele de aramă pentru curtea templului. „El era fiul unei femei văduve din seminția lui Neftali și tatăl lui era un bărbat din Tir, lucrător în aramă”.

În pustiu, Yahve îi alesese pe Bețaleel din Iuda și Oholiab din Dan pentru lucrarea cortului (Ex. 35:30-35). Numai fiilor lui Israel le revenea atunci să lucreze pentru cort. Poporul complet separat de națiuni nu putea să se angajeze împreună cu ele în vreo lucrare comună. Sub

Solomon, scena este complet schimbată: națiunile împăcate cu poporul se angajează în slujba lui Dumnezeu împreună cu poporul Său. Prin nașterea lui, Hiram aparține și poporului lui Dumnezeu și națiunilor, familia lui fiind constituită din unirea acestora, fapt remarcabil, care se potrivește perfect cu scena pe care o studiem.

Hiram „era plin de înțelepciunea și de pricepere și de cunoștință, ca să facă orice fel de lucrări în aramă”.

Aurul și arama sunt cele două metale preponderente în construcția templului. Aurul este întotdeauna simbolul dreptății divine, prin care suntem primiți în prezența lui Dumnezeu. Prin aceasta putem noi sta înaintea Lui. Aceasta o avem în Hristos în cer. Arama este simbolul dreptății lui Dumnezeu care prezintă pe pământ ceea ce este El pentru păcătos. Ustensilele templului erau de aur, iar cele ale curții erau de aramă, ele având a face cu pământul. Hiram s-a ocupat numai cu cele de aramă.

Am remarcat deja că 1 Împărați nu ne spune despre altarul de aramă deși Hiram l-a lucrat (conf. 2 Cron. 4:1). Acest altar reprezintă dreptatea lui Dumnezeu care se manifestă în favoarea omului păcătos, acolo unde îl găsește ea, pentru a-i permite să se apropie de Dumnezeu în virtutea jertfei oferite pe altar. Cartea Împărați nu dezvoltă această temă, ci ne vorbește despre a locui împreună cu Dumnezeu în templul Său, iar atunci când menționează arama, aceasta nu este ca un simbol al dreptății divine prin care noi ne apropiem de Dumnezeu, ci ca manifestare înaintea lumii a acestei dreptăți care caracterizează împărăția și guvernarea lui Solomon sau a lui Hristos. Este dreptatea, însă manifestată în exterior în guvernare. Ustensilele curții, care sunt menționate în capitolul nostru ne arată ceea ce este necesar pentru ca această manifestare să nu fie împiedicată. Duhul lui Dumnezeu ne arată că Hiram s-a ocupat de acestea. Prin urmare, în capitolul pe care îl studiem, vedem cu Dumnezeu și-a deschis casa pentru ca noi să locuim împreună cu El. Hristos ne furnizează dreptatea divină (aurul) necesar în acest scop. Fiul, ca împărat al dreptății, manifestă gloria împărăției Sale, iar Duhul lucrează pentru ca această dreptate să se manifeste, fără vreo piedică, înaintea tuturor oamenilor de pe pământ.

Să vedem acum obiectele pe care Hiram le-a turnat pentru Solomon în câmpia Iordanului. Repetăm că toate erau pentru curtea templului, adică pentru manifestarea exterioară a guvernării glorioase a lui Hristos.

Coloanele (v. 15-22)

Coloanele de aramă amplasate în fața porticului templului sunt primele care atrag privirile. Ele reprezintă manifestarea exterioară a principiilor împărăției. Am spus deja că în templu nu se spune despre nici o coloană. Aceste coloane se numeau Iachin (el va întări) și Boaz (în el este forța). Acestea erau cele două mari adevăruri prezentate simbolic oricui era sub domnia binecuvântată a lui Solomon. Torul este de la El: în El este forța, în El personal. El se susține prin El însuși și nu are nevoie de nici un ajutor exterior, indiferent sub ce formă ar fi. Forța Lui este angajată pentru a întări în loc ca ea să aibă nevoie să fie întărită.

Binecuvântarea milenară se bazează pe aceste două principii; tot așa și binecuvântarea noastră în prezent.

Tronul lui Solomon, guvernarea lui, relațiile cu Dumnezeu ale poporului său și închinarea lui, toate se bazează, în mod simbolic, pe ceea ce a făcut Dumnezeu: El a întărit împărăția lui. Dar, sub Solomon, coloane Iachin însemna „El va întări” și nu „El a întărit”, vorbind deci despre o întărire în viitor, a unei împărății pentru care aceea a lui Solomon este doar o imagine palidă. Cât despre coloana Boaz – „În El este forța” –, Solomon, ca orice împărat evlavios în Israel, trebuie că înțelegea aceasta. Din momentul în care legătura cu Dumnezeu urma să se rupă, nici împăratul, nici împărăția nu mai aveau nici o putere.

Și astăzi avem aceeași experiență. Filadelfia avea „puțină putere”, dar forța ei era în Hristos deoarece El are cheia lui David, iar Domnul spune că o va face: „un stâlp în templul Dumnezeului Meu”. Vei fi un Iachin și un Boaz. Într-un timp viitor, sărmana rămasă fără putere va fi recunoscută public. Hristos, cu puterea Lui nemăsurată, va fi admirat în toți cei care vor fi crezut în El.

Nu avem de așteptat o perioadă viitoare pentru a avea această experiență deoarece el este încă de azi puterea noastră, cum va fi pentru totdeauna, dar va veni timpul când martorii lui Hristos vor fi întăriți și vor manifesta într-un mod glorios tot ce va fi al lor pentru eternitate. „Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou” (Apoc. 3:12).

Coloanele aveau la capăt flori de crin, care considerăm că sunt imagini ale gloriei acestei domnii la începutul ei (Mat. 6:28-29). Un detaliu caracteristic este că ele aveau sute de rodii pe capitulurile lor. Rodia credem că ar fi, în Cuvânt, imaginea unui rod adus pentru Dumnezeu. Veșmântul marelui preot era împodobit pe margini cu clopoței și rodii, care alternau una cu alta (v. Ex. 28:31-35). Clopoțeii reprezentau mărturia, iar rodiile rodul. Acestea din urmă erau „din albastru, purpuriu și cărămiziu”, albastrul – rod ceresc, purpura – rod corespunzător demnității Domnului, cărămiziu corespunzând demnității Lui regale ca Mesia. Roadele noastre trebuie să poarte caracterul lui Hristos și să fie demne de El. Pe de altă parte, trebuie să corespundă mărturiei noastre și să fie pe măsura ei, după cum rodiile erau la fel de numeroase ca și clopoțeii de aur. Deseori la creștini găsim mai mulți clopoței decât rodii, mai multe cuvinte decât roade.

Roadele și mărturia nu pot fi aduse decât în virtutea untelemnului ungerii, adică a Duhului Sfânt, „untelemnul prețios pe cap, care curge pe barbă, pe barba lui Aaron, care curge pe marginea veșmintelor lui” (Ps. 133:2). Marginile veșmintelor Marelui Preot suntem noi înșine, care nu putem pretinde a fi creștini dacă nu dăm mărturie pentru Hristos și nu aducem rod pentru Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt.

Rodiile de aramă împodobeau capetele coloanelor. Cum ar putea oare să strălucească înaintea tuturor caracterul divin fără să aducă din belșug roade ale dreptății? Domnul dorește să fie încoronat cu roade. Dacă în El este forța, aceasta este pentru a aduce roade. El este pe pământ vița cea adevărată și, ca atare, El nu are altă funcție. Toată grija pe care o arată pentru ai Săi și toată disciplina lui au ca scop să-i facă să aducă roade. El trebuie să se arate înaintea tuturor ca Acela care le produce.

Duhul lui Dumnezeu a înălțat în mod public o coloană. Aceasta este Hristos. El îi poartă pe ai Săi, care nu au putere decât în El. „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Ceea ce întărește Dumnezeu, ceea ce are în Hristos sursa puterii, produce în mod necesar belșug de roade. Pasajul nostru se aplică în special rodului dreptății manifestat sub domnia și guvernarea Domnului.

Dacă este vorba de domnia lui Solomon, coloanele de aramă nu s-au putut menține din cauza infidelității împăratului și a succesorilor săi. Ele au fost sfărâmate de caldeeni (Ier. 52:17-23). Împărăția lui nu a putut fi întărită deoarece el nu a căutat în Dumnezeu sursa puterii, dar dacă acele coloane materiale au dispărut, coloanele morale rămân: va veni ziua când Yahve, în care este forța, va arăta înaintea tuturor că a întărit în dreptate o împărăție care nu se va clătina niciodată. Atunci se va spune: „Yahve împărățește, este îmbrăcat cu măreție; Domnul S-a îmbrăcat, S-a încins cu putere: de aceea lumea este tare, nu se va clătina. Tronul Tău este întărit dintotdeauna, Tu ești din eternitate“ (Ps. 93:1-2).

Marea de aramă (v. 23-26)

După coloane, în curtea templului mai era marea de aramă. Ni se spune explicit (1 Cron. 18:8) că Solomon a făcut marea de aramă și stâlpii din arama pe care David o luase din cetățile lui Hadarezer. După cum am văzut, arama reprezintă dreptatea lui Dumnezeu care vine la om acolo unde se găsește el pentru a-l elibera și pentru a se manifesta exterior așa cum o vom vedea sub domnia glorioasă a lui Hristos. Această dreptate se arată aici în nimicirea puterii vrăjmașului pe care l-a învins David. Știm că aceasta a avut deja loc la crucea lui Hristos, dar, sub domnia dreptății, puterea lui Satan, legat timp de o mie de ani, va fi anulată pentru ca să nu împiedice curățirea practică a sfinților care îi vor sluji Domnului.

Marea de aramă diferă de altarul de aramă. Acesta din urmă reprezintă dreptatea divină care vine în întâmpinarea omului păcătos pentru a ispăși păcatul lui prin sângele jertfei și pentru a-l purifica prin moarte pentru ca el să se poată apropia de Dumnezeu. Sub lege, spălarea preoților cu ocazia consacrării lor corespunde purificării prin moarte. Erau spălați complet și o dată pentru totdeauna (Ex. 29:4; Lev. 8:6). Această ceremonie nu avea loc în ligheanul de aramă, nici în marea de aramă și nu se repeta niciodată. Ea era simbolul „spălarea renașterii“ (v. Tit. 3:5), moartea omului cel vechi și purificarea care îl așează pe credincios într-o poziție complet nouă, aceea a lui Hristos înaintea lui Dumnezeu (conv. Ioan 13:10).

Marea de aramă era folosită pentru curățirea zi de zi a preoților. Acolo își spălau mâinile și picioarele. Așa era curățați pentru a-și îndeplini slujba și pentru a locui acolo (deoarece în această carte este întotdeauna vorba de a locui, nu de a se apropia), a locui unde locuiește Yahve. Tot așa, ucenicii nu puteau avea parte cu Hristos în casa Tatălui dacă El nu le spăla picioarele (Ioan 13:8). Această spălare se face prin cuvântul lui Dumnezeu în virtutea mijlocirii lui Hristos ca avocat. Sub lege, acea lucrare se aplica mâinilor și picioarelor – adică lucrărilor și umblării-, dar sub har se aplică numai umblării deoarece noi am fost curățați de lucrările moarte pentru a-l sluji Dumnezeului cel viu, ceea ce a avut loc o dată pentru totdeauna, lucru pe care legea nu îl putea face.

Ligheanul de aramă de la cort diferă într-o oarecare măsură de marea de aramă de la templu. Vom vedea că aceasta din urmă era manifestarea dreptății divine care zdrobește puterea vrăjmașului pentru a face posibilă curățirea zilnică a preoților. În pustiu, această victorie nu fusese câștigată. Ligheanul nu fusese turnat din arama capturată de la inamic, ci „din oglinzile femeilor care se strâneau la intrarea cortului întâlnirii“ (Ex. 38:8). Acest pasaj face aluzie la ceea ce a urmat păcatului cu vițelul de aur. Moise ridicase un cort în afara taberei și îl numise „cortul întâlnirii“. În semn de smerire, tot poporul trebuia să-și lase jos podoabele și cei care îl căutau pe Yahve se duceau la cortul întâlnirii, în afara taberei (v. Ex. 33:4-7). Oglinzile femeilor din Israel care s-au pocăit au slujit pentru a confecționa ligheanul de aramă. Ele și-au recunoscut păcatul și s-au smerit, lepădând ceea ce până atunci slujise vanității lor. Cum să se mai complacă ele cu fața lor firească? Nu mai voiau să și-o vadă și nu mai puteau să și-o privească. Ele se judecau pe sine, judecau egoismul lor, ușurătatea lor și tot ce le făcuse să-L abandoneze pe Dumnezeu pentru un idol. Trebuia nimicit ceea ce le reprezenta pe ele în starea lor de păcat. Ligheanul de aramă este deci dreptatea lui Dumnezeu care pronunță judecata asupra omului cel vechi pentru ca apoi credinciosul să poată obține curățirea practică și zilnică prin Cuvânt. Pentru a ne elibera, această dreptate s-a exercitat asupra lui Hristos. În El noi realizăm noi acel „cunoaște-te pe tine însuși“, care pentru omul păcătos era imposibil de realizat.

Obstacolul pe care carnea și Satan îl ridicau în calea curățirii noastre zilnice a fost înlăturat; apa din marea de aramă ne învață că fără această curățare nu putem avea comuniune cu Dumnezeu în slujirea noastră și în umblarea noastră și că orice manifestare a cărnii trebuie să fie suprimată în practica noastră.

În Apoc. 4:6 regăsim marea, ca în curtea lui Solomon, dar o „mare de sticlă asemenea cristalului“. Acesta este rezultatul definitiv al dreptății care a câștigat victoria asupra lui Satan și l-a nimicit. Cei care stau înaintea lui Dumnezeu sunt într-o stare de sfințenie și curăție permanentă, având un caracter neschimbabil și, ca să spunem așa, cristalizat pentru totdeauna. Nu te poți spăla în marea de cristal, ci, înaintea lui Dumnezeu ești, pentru eternitate, ceea ce reprezintă ea.

În Apoc. 15:2 vedem din nou scena cerească. Este o mare de sticlă amestecată cu foc, pe care stau învingătorii Fiarei și ai imaginii ei. Aceștia sunt credincioșii dintre națiuni, care, după ce au trecut prin necazul cel mare și au ținut cu fermitate credința până la martiriu, au parte de prima înviere. Ei ajung să aibă curăția absolută și definitivă numai după ce au suferit botezul cu foc.

Să revenim la marea de aramă. Ea era așezată pe doisprezece boi, care priveau câte trei în fiecare dintre cele patru puncte cardinale. Boul este unul dintre cele patru animale care sunt printre atributele tronului (Apoc. 4) și reprezintă calitățile active ale lui Dumnezeu, principiile guvernării Sale. După cum am văzut, boul este fermitatea și răbdarea lui Dumnezeu în căile Sale. Cei doisprezece boi de aramă sunt manifestarea completă și în toate sensurile a răbdării lui Dumnezeu în căile sale prin care a reușit să-l aducă pe Israel sub sceptrul lui Mesia, făcându-l capabil să stea înaintea Lui. Aceasta nu înseamnă că în timpul împărăției milenare, pentru care cea a lui Solomon este o imagine simbolică, nu va mai fi necesară curățirea unui popor de preoți. Păcatul nu va fi fost încă înlăturat complet din lume. Fără-ndoială, el va fi înfrânat și manifestările lui vor fi împiedicate deoarece Satan va fi legat, dar carnea nu se va schimba (și nu se poate schimba), cu atât mai puțin nu va fi fost desființată (pentru că ea va fi desființată), iar apa din marea de aramă, Cuvântul în mâinile lui Hristos Marele Preot, va avea și atunci virtutea curățitoare.

Este interesant de constatat că marea nu este menționată în templul din Ezechiel, nu pentru că ea nu ar fi existat acolo, ci pentru că importanța ei este cumva secundară. Dimpotrivă, acolo altarul domină și deși acolo este adusă jertfa pentru păcat, rolul lui principal este acela de a se aduce arderea de tot și jertfe de mulțumire,

Ca și coloanele, marea a fost sfărâmată de caldeeni (Ier. 52:20).

Lighenele și bazele lor (v. 27-40)

Marea de aramă era pentru curățirea preoților, iar cele zece lighene, cinci la stânga și cinci la dreapta erau „pentru spălarea în ele; spălau în ele ceea ce pregăteau pentru arderea-de-tot” (2 Cron. 4:6). În Lev. 1:9 vedem că preoții spălau cu apă măruntaiele și picioarele jertfei. Trebuia ca această imagine să corespundă cât mai bine realității viitoare a jertfei lui Hristos în curăția perfectă. Cel care S-a oferit pe Sine ca jertfă de bun miros era sfințenia însăși și nu avea nevoie să fie spălat, dar simbolul trebuia să fie spălat pentru a putea arăta perfecțiunea jertfei lui Hristos.

Arderea-de-tot reprezintă sacrificiul lui Hristos care S-a dat pe Sine lui Dumnezeu, glorificându-L în tot ceea ce este El, și aceasta în privința păcatului. Dumnezeu ne poate primi potrivit cu perfecțiunea acestei jertfe. Cum jertfa nu trebuia să prezinte nici o urmă de murdărie înaintea lui Dumnezeu, trebuia să se demonstreze că era perfectă, că acea curăție era nu numai în comportament ci și în tot ce era în lăuntru jertfei. Acest adevăr era reprezentat prin lighenele cu apă. Marea, numai una, era pentru spălarea preoților. Toți aveau acest mijloc unic pentru a fi curățați de întinăciunile umblării lor; Hristos făcut păcat este sursa pentru curățirea alor Săi; Cuvântul Lui este mijlocul. Trebuiau zece lighene pentru spălarea jertfelor care trebuiau să reprezinte curăția înaintea lui Dumnezeu; ele erau, nu ne îndoim de aceasta, simbolul curăției absolute a lui Hristos.

Lighenele nu erau la cortul din pustiu, deși acolo erau, fără-ndoială, vase potrivite pentru spălarea arderei-de-tot (Ex. 27:19; 38:30). Arătând perfecțiunea jertfei, ele arată temeiul pentru care poporul este primit înaintea lui Dumnezeu. Această curăție, această sfințenie a jertfei, satisface toate cerințele guvernării lui Dumnezeu. Vedem că și suporturile pe care erau așezate lighenele și capetele acestor suporturi, prin ornamentele lor, proclamau toate atributele guvernării.

Pe aceste suporturi erau sculptați lei, boi și heruvimi: forța, răbdarea și inteligența divină. Este evident că ele au fost folosite pentru a pregăti o jertfă prin care poporul putea fi plăcut înaintea lui Dumnezeu identificându-se cu victima. Pe acele suporturi putem citi ceea ce este Dumnezeu, care a oferit poporului un mijloc pentru a putea locui cu El.

Aceste lighene, împinse pe roți, erau aduse aproape de platforma altarului pentru ca jertfele să fie necurmat prezentate curate.

Capetele, adică acele coroane ale suporturilor, aveau doar heruvimi (oameni) și lei cu palmieri, ca și zidurile templului din Ezechiel (Ezec. 41:18-19). Forța și inteligența încununează bazele căilor lui Dumnezeu în guvernare. Dacă Solomon era fidel, atunci nu mai era nevoie de răbdare; aceasta ar fi sfârșit. Forța și inteligența divină ar fi putut atunci, ca în templul milenar, să privească spre palmieri, simbolul triumfului și al protecției pașnice. Pace pe pământ! Domnia păcii era întemeiată în dreptate; lighenele pentru arderea-de-tot o proclamă, ca și zidurile templului.

Dumnezeu a fost glorificat prin arderea-de-tot. Tot ceea ce este El s-a arătat prin jertfa sfântă și aceasta era declarat public. Sub domnia lui Solomon, poporul lui Israel avea peste tot înaintea ochilor aceste lucruri, dar această domnie îi încredința omului o responsabilitate. Putea el oare să mențină acestea?

De remarcat faptul că aceste lighene, care sunt menționate în treacăt în 2 Cron. 4:6, sunt descrise aici în cele mai amănunțite detalii deoarece este vorba despre manifestarea exterioară a ceea ce este Dumnezeu în guvernarea Lui și în împărăția Lui. Această manifestare a lui Dumnezeu se arată în Hristos care domnește în văzul lumii.

Aici se încheie lucrarea lui Hiram. Ea era, ca simbol, desfășurarea în această lume, prin puterea Duhului Sfânt, a ceea ce este Hristos și a ceea ce este Dumnezeu Însuși în guvernarea Lui.

Obiectele de aur (v. 48-51)

Obiectele de aur sunt prezentate în 2 Cron. 4 ca fiind lucrarea nu a lui Hiram ci a lui Solomon. Solomon s-a ocupat de toate cele prin care se arată dreptatea divină în esența ei glorioasă. Hristos este singurul care o poate manifesta. Mijlocirea (altarul de aur), prezentarea în Hristos (masa pentru punerea înaintea), lumina Duhului (sfeșnicul), cele mai mărunte unelte ale sanctuarului, toate corespund dreptății stabilite de El. ÎNSEȘI ușile sanctuarului se mișcă pe balamale de aur: cum să intrii și să locuiești în locul preasfânt fără dreptate divină?

În acest capitol am văzut manifestarea exterioară a împărăției și, ca aparținând de aceasta, un templu glorios care corespunde în mod simbolic părții cerești a aceleiași împărății, în care preoții locuiesc împreună cu Dumnezeu.

Tot ce a fost pregătit sub împărăția harului împodobește casa lui Yahve în împărăția gloriei. Planul pentru toate acestea era de la David și nu de la Solomon, cu atât mai puțin era planul lui Hiram, cum pretind raționaliștii (1 Cron. 28:11-13). Prima împărăție a pregătit-o pe cea de-a doua. Un Hristos în suferință și respins a inaugurat un Hristos glorios. Ceea ce a făcut David era aparent mai puțin valoros decât lucrarea lui Solomon, materialele păreau a fi mai puțin valoroase decât lucrarea finalizată, dar, în realitate, munca lui David era baza indispensabilă pentru ceea ce reprezintă toată binecuvântarea milenară.

Odată ce a fost construit templul și toate ustensilele lui au fost așezate la locul rânduit trebuia ca Acela pentru care Solomon a făcut toate aceste lucruri să vină El Însuși să locuiască în casa Sa și ca tronul Lui să se mute acolo. Templul a fost construit pe Muntele Moria, în locul unde David ridicase altarul său în aria lui Ornan iebusitul. Până atunci chivotul locuise sub covoare în Sion, în cetatea lui David. Solomon împreună cu toți bărbații din Israel, cu toți bătrânii, toate căpeteniile semințiilor și cu preoții au suit chivotul la templu. Nu era numai „toți bărbații aleși ai lui Israel” (2 Sam. 6:1), ca în timpul lui David, ci tot poporul a asistat la această sărbătoare completă și definitivă. Definitivă deoarece dedicarea templului a avut loc în acele zile mari de sărbătoarea corturilor, care încheie seria sărbătorilor evreiești (v. Lev. 23). Era „sărbătoarea” prin excelență, „sărbătoarea din luna Etanim, care este luna a șaptea”. Această sărbătoare dura șapte zile, după care a opta zi era „ziua cea mare a sărbătorii” (Ioan 7:37). Ea avea loc după seceriș și după culesul viei, imagini ale judecății. Ea era simbolul anticipat al acestei domnii minunate a lui Hristos, în care poporul va locui cu bucurie în siguranță în corturi, în amintirea încercărilor din pustiu, care au trecut definitiv. Este bucuria milenară după patruzeci de ani de pedepse pe care răzvrătirea poporului le-a atras asupra lui.

Ziua a opta, ziua cea mare, ziua cea nouă, ziua învierii și a creației celei noi se adaugă la sărbătoare deoarece cei care vor fi înviați vor avea o parte deosebită la această bucurie. Este ziua cerească adăugată zilelor pământești. Când David a adus chivotul în cetatea lui David era mai curând „sărbătoarea trâmbițelor” (2 Sam. 6:15), pregătirea zilei solemne a lui Solomon. Aici ziua însăși s-a înălțat în gloria ei. Preoții au sfârșit starea în fond nenorocită de la Gabaon. Toate ustensilele locului sfânt, altarul și până și cortul (v. 4, 64) au fost aduse acolo unde era chivotul. Este sfârșitul cortului, despre care nu se mai vorbește deloc de aici încolo. Și a rămas numai această mare sărbătoare a amintirii lui Dumnezeu al cărui cort a fost asociat cu peregrinările lui Israel. Dumnezeu a găsit în sfârșit locul odihnei definitive în mijlocul poporului Său.

În acea zi sunt oferite nenumărate sacrificii, arderi-de-tot, jertfe de mâncare și jertfe de mulțumire (v. 64). Bucuria comuniunii domină totul: Solomon a oferit, numai ca jertfe de mulțumire, douăzeci și doi de mii de boi și o sută douăzeci de mii de oi și altarul de aramă era prea mic pentru aceste jertfe și a sfințit pentru jertfe mijlocul curții.

Chivotul legământului a fost adus în locul lui împreună cu heruvimii care ieșeau din capacul ispășirii, care sunt martorii acestui legământ, alături de heruvimii în picioare, care își atingeau aripile, care sunt păzitorii. Dinspre Yahve nu lipsea nimic; totul era asigurat; Dumnezeu veghea cu fidelitate la împlinirea voii Sale; dar la ce folos dacă sub legământul cel vechi, poporul ca parte a acestui legământ era infidel? Nu va mai fi așa atunci când Yahve va face cu Israel un nou legământ, numai al harului, necondiționat, unde nu va mai fi condiția responsabilității poporului.

Heruvimii acopereau nu numai chivotul ci și drugii. Dinspre Dumnezeu odihna pe care o aducea legământul era la fel de sigură ca legământul însuși. Drugii chivotului, martori ai peregrinărilor acestuia prin pustiu sunt de atunci inutili, dar rămân ca mărturie cu privire la trecut în locul acela al odihnei. Am spus deja de ce în 1 Împărați nu găsim perdeaua, ca în 2 Cronici, dar în ambele cărți „capetele drugilor se vedeau din Locul Sfânt, dinaintea părții din spate, dar nu se vedeau de afară” (v. 8). Era manifestarea odihnei lui Dumnezeu, care nu ar fi avut atât de mare valoare dacă nu ar fi fost însoțită de amintirea continuă a ceea ce fusese înainte. Numai că, pentru a avea siguranța acestei odihne și a te bucura de ea, trebuia să intri în locul sfânt. Cei de afară nu puteau înțelege. Odihna definitivă cu Dumnezeu este partea celor care locuiesc cu El, a preoților care locuiesc în casa Lui.

Și alte lucruri în legătură cu chivotul mai caracterizează traversarea pustiei: binecuvântări care erau păstrate. Era vasul de aur care conținea mana și toiagul lui Aaron care înflorise, dar care nu se mai găseau în chivot în momentul când Solomon l-a introdus în templul lui Dumnezeu (v. 9; Evr. 9:4). Dumnezeu se făcea cunoscut ca un Dumnezeu al îndurării în pofida severității legii, ascunzând sub capacul ispășirii legea care condamna, stabilind harul la umbra aripilor heruvimilor, atribute ale judecății divine, aceștia având înaintea ochilor, împreună cu legea ce grozavă, gloria lui Hristos care a coborât pe pământ ca adevărata pâine care coboară din cer pentru a hrăni poporul Său și care a înviat înveșmântând umanitatea Lui (mana) într-un trup glorios (vasul de aur), care este acum ascuns în locul cel mai secret al cortului, păstrând și toiagul preoției, singurul capabil (în confruntarea cu Core) să conducă în siguranță în traversarea pustiei. Aceste două obiecte, mana și toiagul lui Aaron, nu vor mai fi necesare în perioada mileniului, după cum vedem în simbolurile de aici. Legământul va fi menținut, Dumnezeu fiind singura parte contractantă; preoția nu va mai fi reprezentată de Aaron, ci de Melhisedec ca simbol, funcțiile ei fiind acelea de a binecuvânta; gloria lui Hristos ca om, în loc să fie ascunsă în sanctuar, se va manifesta înaintea ochilor tuturor în persoana adevăratului Solomon.

„Pe când ieșeau preoții din Locul Sfânt, norul a umplut casa lui Yahve. Și preoții n-au putut să stea să slujească, din cauza norului, pentru că gloria lui Yahve umpluse casa lui Yahve” (v. 10-11). O imagine izbitoare a ceea ce nu putea fi obținut nici sub cel mai glorios regim al legii. Prezența lui Dumnezeu îi excludea pe preoți. În sanctuarul ceresc preoții vor putea sta în prezența gloriei, vor locui acolo și vor avea parte de glorie și nici ceea ce avem noi acum în Duh nu poate egala ceea ce va fi în templul milenar.

Aceasta este ceea ce Solomon a început să spună în v. 12: „Yahve a zis că va locui în întuneric gros”. Nu fusese deschisă calea de acces. Regimul templului de la Ierusalim rămânea același ca și cel al cortului. Chiar dacă nu este menționată aici, perdeaua exista (2 Cron. 3:14). Cu toate acestea, Solomon știa că acela nu era ultimul cuvânt al planurilor lui Dumnezeu. El îi construise o casă, un loc fix, pentru ca acolo să locuiască pentru totdeauna (v. 13).

După ce și-a întors fața către Dumnezeu, împăratul s-a întors spre adunarea lui Israel. El a îndeplinit atunci rolul lui Melhisedec în timp ce preoția aaronică nu putea sta în sanctuar. El a binecuvântat întreaga adunare a lui Israel, apoi (v. 15) l-a binecuvântat pe Yahve. El a amintit că harurile asigurate lui David erau punctul de pornire pentru gloria împărăției lui chiar dacă acea glorie depindea de legământul legii. Față de împăratul gloriei, Dumnezeu a împlinit tot ce îi promisese împăratului respins și în suferință. Aici vedem în Solomon, ca și în Hristos, împlinirea tuturor promisiunilor deoarece David, împăratul respins, obiectul favorii speciale a lui Dumnezeu, a umblat pe pământ având un singur scop și un singur gând: să găsească un loc de odihnă pentru tronul glorios al lui Yahve. Pe tot parcursul suferințelor Sale, Hristos nu avea pe inimă decât să-L glorifice pe Dumnezeu acolo unde păcatul îl dezonorase. De aceea Tatăl îl iubește, ceea ce a dovedit prin faptul că L-a înălțat în glorie.

Această casă minunată fusese construită ca locuință pentru chivotul legământului (v. 21). Responsabilitatea poporului avea să fie pusă la încercare sub un nou regim, necunoscut până atunci, cel al gloriei, dar în care tablele legii rămăneau regula pentru această responsabilitate. În mileniu va fi la fel, numai că Satan va fi legat în perioada acelei împărății, oamenii nu vor mai fi amăgiți de vicleniile lui, iar domnia dreptății îi va forța să se plece în fața cerințelor ei.

În v. 22-30 Solomon are în mod real rolul de preot. El a stat înaintea altarului și în fața întregii adunări a lui Israel. Acolo, el și-a întins mâinile spre cer și a fost mijlocitor. După cum am spus, este imaginea lui melhisedec, împărat al dreptății și al păcii. Ca și Melhisedec, el l-a recunoscut și l-a proclamat în Yahve, Dumnezeul lui Israel, pe Cel Preaînalt, stăpânul cerurilor și al pământului. El a recunoscut că Dumnezeu ține legământul Său (Israel nu îl ținuse) și bunătatea Sa (v. 23). Fără aceasta din urmă, ținerea legământului ar fi însemnat condamnarea definitivă a poporului. Cu toate acestea, și această bunătate era potrivită legământului legii: Dumnezeu o păstra față de cei care „umblă înaintea Lui din toată inima lor”.

El l-a rugat pe Dumnezeu să țină la David și la ceea ce i-a promis lui (v. 25). Toată fidelitatea lui Dumnezeu față de ai Săi depinde de ceea ce El l-a promis lui Hristos. Am fi intrat pe terenul harului pur dacă aici nu ar fi existat un numai dacă. „Nu va lipsi dinaintea Mea bărbat din tine, care să șadă pe tronul lui Israel; numai dacă vor lua aminte fiii tăi la calea lor, ca să umble înaintea Mea, cum ai umblat tu înaintea Mea”.

Cum ne condamnă pe toți acest „numai dacă”! L-a condamnat absolut pe înțeleptul Solomon, cu atât mai mult pe noi în slăbiciunile noastre. Sub regimul responsabilității pentru a obține ceva de la Yahve, indiferent ce anume, suntem condamnați dinainte. Se înțelege și fără să o spunem că harul implică și el o responsabilitate pentru cei care sunt sub regimul lui, dar este un cu totul alt fel de responsabilitate, care poate fi tradusă prin aceste cuvinte: „să fim ceea ce suntem”, în timp ce responsabilitatea legală spune: „să devenim ceea ce trebuie să fim”.

Dar, a adăugat Solomon: „Cu adevărat, va locui Dumnezeu pe pământ?” (v. 27) Nici în mileniu nu va fi aceasta, ci Dumnezeu ca atare va locui deasupra pământului, în Adunarea Lui, în noul Ierusalim. Pentru ca să locuiască pe pământ împreună cu oamenii trebuie să așteptăm cerurile și pământul etern din Apoc. 21:3. Știind acestea, Solomon l-a cerut lui Dumnezeu ca Numele Lui să fie acolo, acest Nume care, pentru credință, reprezintă însăși persoana. El a cerut ca, din locul locuinței sale din ceruri, Dumnezeu să-l asculte pe împărat, slujitorul Său, și pe poporul Său, Israel, când se vor întoarce spre casa Lui. În același timp el a exprimat sentimentul că și împăratul și poporul au nevoie de iertare: „ascultă și iartă”.

Solomon trece apoi la a enumera diferitele situații în care aceste rugăciuni și această mijlocire se pot adresa lui Yahve.

1 Primul caz (v. 31-32) este individual. Este cererea adresată lui Dumnezeu pentru a-l condamna pe cel rău când jurământul îi este impus înaintea altarului „în casa aceasta” și pentru a-l îndreptăți pe cel drept. Prezența lui Dumnezeu în casa Lui face imposibilă nedreptatea. Avem aici adevărul simplu și general al retribuției individuale, așa cum este cunoscut sub lege, când Dumnezeu a consimțit să vină pentru a locui în mijlocul unui popor în carne.

2 El admite cazul când poporul a păcătuit împotriva lui Yahve (v. 33-34), iar El a ridicat vrăjmași împotriva lui pentru a-l bate. Dacă poporul se pocăiește și îl caută pe Yahve în casa Lui, Dumnezeu îi va ierta și îi va readuce în țara lor.

3 El s-a gândit la calamități, la secetă, la foamete, la lăcuste, la atacurile vrăjmașilor, etc. care s-ar abate asupra țării din cauza infidelității locuitorilor ei. Dacă există pocăință în inima lor atunci ajunge rugăciunea unuia singur, când își vor întinde mâinile spre casă, pentru ca Dumnezeu să asculte din ceruri și să ierte, dar dând fiecăruia după căile sale, pentru ca El să fie temut. Este tot legea, dar cu îndurarea pe care ea o poate admite, dacă Dumnezeu găsește sinceritate a inimii (v. 35-40).

4 Sunt resurse și pentru străin (v. 41-43), pentru cel care vine de departe pentru că a auzit vorbindu-se despre numele cel mare și despre puterea lui Yahve și îi adresează o cerere îndreptându-se spre casa Lui. Dumnezeu îl ascultă din ceruri și îi răspunde, deoarece împăratul dorește ca toate popoarele pământului, la fel ca și Israel, poporul Său, să-L cunoască pe Yahve și să se teamă de El. Aici nu mai este vorba de judecată, nici de binecuvântare condiționată. Străinul care este în afara cercului legii se apropie de Dumnezeu prin credință și primește binecuvântare deplină. Este, pe scurt, un frumos tablou al împărăției milenare a națiunilor, ale căror privilegii decurg din faptul că Dumnezeu are casa Lui la Ierusalim. În mijlocul poporului Său.

5 Aici (v. 44-45) vedem nu eșecurile poporului ci pe Israel lucrând după voia lui Dumnezeu și călăuzit de această voință pentru a lupta împotriva vrăjmașilor Săi. Acesta este un fapt remarcabil. Când națiunile îl vor recunoaște pe Dumnezeul lui Israel, acest popor va fi un popor care de bună voie va lupta împotriva vrăjmașilor lui Yahve. Casa va fi de atunci încolo centrul binecuvântării și al puterii poporului.

6 Versetele 46-53 menționează sfârșitul istoriei lor ca popor sub responsabilitate. Ei aveau să fie duși în captivitate din cauza păcatului lor. Solomon este aici profet și anticipează ceea ce avea să se întâmple, în mod necesar, cu acest popor sub lege, pentru că nu există om care să nu păcătuiască. Solomon face apel nu la lege, ci la har. Numai prin har Dumnezeul promisiunilor l-a salvat pe popor din Egipt – se putea oare ca El să renege acest har chiar și sub regimul legii? Ei erau poporul Lui; se putea oare ca Dumnezeu să-i abandoneze? Nu, ci dacă ei aveau să se întoarcă cu pocăință spre țară, spre acea cetate și acea casă, Dumnezeu îi va asculta. Daniel este exemplu (Dan. 6;10). El a rămas în picioare în mijlocul dezastrului, singurul drept care se ruga pentru popor și care se smerea pentru el. Nu l-a ascultat Dumnezeu? Dar unul mult mai mare decât Daniel și Solomon, Însuși împăratul gloriei era prezent. El l-a spus lui Dumnezeu: „Fie ochii Tăi deschiși la cererea robului Tău și la cererea poporului Tău, Israel”. Și Solomon este numai o palidă imagine a adevăratului împărat, a adevăratului slujitor al lui Yahve.

Mijlocirea lui Hristos face ca Dumnezeu să primească din nou acest popor. El îl restaurează pentru gloria Lui, care a făcut promisiunile, și pentru gloria Preaiubitului Său. Astfel, restaurarea viitoare a poporului depinde de faptul că Slujitorul cel drept al lui Yahve este înaintea Lui și de faptul că Dumnezeu nu-și poate renege caracterul Său de har, manifestat mult înainte de darea legii.

O altă trăsătură caracteristică: în rugăciunea lui, Solomon merge mult dincolo de David, până la Moise. Cu cât poporul lui Dumnezeu se îndepărtează mai mult de El, cu atât mai mult credința se întoarce la ceea ce a fost la început. Căile lui Dumnezeu față de poporul Său se pot modifica în funcție de fidelitatea sau infidelitatea acestuia din urmă, astfel încât un anumit mod de a lucra al lui Dumnezeu se poate potrivi la o anumită perioadă a istoriei poporului și să nu se potrivească la o alta, dar planurile lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată, ci rămân din eternitate. Aceasta îl face pe apostol, la sfârșitul carierei sale, când deja se arăta ruina Bisericii, să spună: „Pavel, rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos, potrivit credinței aleșilor lui Dumnezeu și cunoștinței adevărului care este potrivit evlaviei, în speranța vieții eterne pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor” (Tit 1:1-2). Aceasta face și Solomon: „Tu i-ai deosebit dintre toate popoarele pământului, ca să fie moștenirea Ta, după cum ai vorbit prin Moise, robul Tău, când i-ai scos pe părinții noștri din Egipt, Yahve Dumnezeule!” (v. 53) Întotdeauna este așa. În timpurile cele mai întunecate credința găsește adăpost sigur în „ceea ce era de la început” (1 Ioan 1:1; 2:7, 13, 14, 24; 2 Ioan 5-6). „Ce ați auzit de la început să rămână în voi”.

(v. 54-66) Solomon era în genunchi înaintea lui Yahve pentru a mijloci în favoarea poporului, după care s-a ridicat pentru a binecuvânta toată adunarea lui Israel. El l-a lăudat pe Dumnezeu înainte de toate pentru că a dat odihnă poporului Său, odihnă care depinde de aceea în care tocmai intrase Yahve, El și chivotul puterii Lui. Împăratul a recunoscut împlinirea absolută a tot ce a spus Dumnezeu; „N-a căzut nici un cuvânt din toate cuvintele bune pe care le-a spus prin Moise, robul Său” (v. 56). El vine cu propriile sale cuvinte de mijlocire ca motiv pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze pe poporul Său și pentru ca rezultatul acestei binecuvântări să fie „ca să cunoască toate popoarele pământului că Yahve, El este Dumnezeul și că nu este altul” (v. 60). Aceasta se va realiza în împărăția milenară a lui Hristos, către care, după cum am remarcat deseori, ne conduce toată această istorie. Numai că pentru ca această binecuvântare să aibă loc trebuie ca inima lui Israel să fie în totul pentru Yahve, Dumnezeul lor, ca să umble în rânduielile Lui și să păzească poruncile Lui. Întotdeauna condiția legală, pe

care împăratul și poporul în slăbiciune nu o putea îndeplini, care își are îndeplinirea perfectă numai în Hristos.

Acest pasaj încheie a doua parte a istoriei lui Solomon.

Prima parte, capitolele 1 și 2 ne istorisesc proclamarea împărăției și principiile pe care s-a întemeiat ea: judecata executată asupra celor care L-au dezonorat pe Dumnezeu sub domnia lui David.

De la capitolul 3 până la 9:9 ne este prezentată istoria interioară a acestei domnii glorioase.

În capitolele 3 și 4 avem originea acestei istorii, la Gabaon, principiile și ordinea din împărăție și caracterul de perfecțiune morală al împăratului.

În capitolele 5 – 8, înțelepciunea împăratului este angajată pentru a-i da lui Yahve un loc de odihnă demn de El în mijlocul poporului supus lui. Construirea templului este evenimentul central al domniei lui Solomon, după care a urmat construirea platului împăratului, națiunile fiind asociate în aceasta cu poporul lui Dumnezeu. În sine, în cap. 8 am văzut dedicarea templului cu sărbătoarea corturilor, prefigurând odihna poporului lui Yahve în timpul domniei lui Mesia, Solomon însuși prezentându-se în caracterul de Melhisedec și mijlocitor.

Această istorie internă se încheie cu o nouă arătare a lui Yahve. El i s-a arătat lui Solomon într-un vis, cum îi apăruse și la Gabaon. El i-a dat după cererea lui: „Am auzit rugăciunea ta și cererea ta, cu care te-ai rugat înaintea Mea; am sfințit casa aceasta pe care ai construit-o, ca să pun acolo Numele Meu pentru totdeauna; și ochii Mei și inima Mea vor fi întotdeauna acolo” (v. 3). Este un răspuns necondiționat la ceea ce Solomon, ca imagine a lui Hristos, a făcut pentru Yahve. Acesta din urmă a primit ceea ce a construit Solomon ca fiind pentru totdeauna înaintea ochilor Săi.

Dar imediat, ca pe tot parcursul acestei cărți, a urmat aspectul responsabilității, care este exact opusul celui dintâi. Dacă este vorba de Solomon ca simbol, totul este asigurat, dar dacă este vorba de Solomon sub responsabilitate, totul este sub semnul întrebării. Tronul lui poate fi întărit pentru totdeauna numai dacă este drept și fidel; urmașii lui vor fi stabiliți numai cu această condiție. Israel avea să fie necredincios, ca și împăratul său, aveau să se închine altor dumnezeu și nimic din ceea ce a fost întemeiat de Solomon nu avea să mai rămână. Poporul a fost luat și casa însăși a fost lepădată și distrusă (v. 6-9).

Astfel, cu două versete mai încolo după ce Dumnezeu a declarat necondiționat că ochii Săi și inima Sa vor fi întotdeauna asupra acelei case, el a declarat că avea să-i lepede dinaintea feței Sale. Se contrazice oare Dumnezeu? Sigur că nu, și după cum amenințarea condiționată s-a împlinit literal, și promisiunea necondiționată se va împlini literal, când împăratul cel adevărat după inima lui Dumnezeu îi va zidi o casă, un templu pe pământ, glorios într-un alt fel decât cel al lui Solomon și o locuință în cer, unde va fi tronul lui Dumnezeu și al Mielului, când Dumnezeu se va odihni în Sion, în același timp ca în Adunarea glorioasă.

Așa se încheie istoria lui Solomon. Restul capitolului 9 și capitolul 10 ne vorbesc despre relațiile lui cu națiunile. Este istoria externă a domniei lui. Nu că în perioada precedentă nu s-ar fi vorbit despre acestea, dar aceste relații au fost menționate numai în relație cu interiorul împărăției, ca, de exemplu, căsătoria cu fiica lui Faraon și relațiile lui Hiram cu împăratul pentru construirea templului.

Versetele 10-14 ne vorbesc despre relațiile externe ale lui Solomon cu Hiram. Ca recompensă pentru colaborarea lui voluntară la construirea templului și a casei împăratului, după douăzeci de ani cât a durat construirea lor (6:38-7:1), Solomon i-a dat lui Hiram un teritoriu cu douăzeci de orașe în Ținutul Galileei, nucleul a ceea ce mai târziu avea să fie numit „Galileea națiunilor” (Isa. 9:1; Mat. 4:15). Acest teritoriu cuprindea inițial ținutul lui Neftali și s-a întins mai târziu și în ținutul lui Zabulon, în toată „Galileea superioară”, ajungând până la Capernaum și lacul Tiberiada. Teritoriul inițial i-a fost dat deci lui Hiram. Lucra oare Solomon în acord cu Dumnezeu cedând astfel în folosul națiunilor o parte, fie ea cât de mică, a moștenirii lui Israel? Nu ezităm să răspundem că nu, deoarece țara nu putea fi înstrăinată. Domnul spusese: „Pământul să nu se vândă pentru totdeauna, pentru că pământul este al Meu; pentru că voi sunteți străini și oaspeți ai Mei” (Lev. 25:23). Țara era a lui Yahve. Fapt remarcabil, cartea Cronici, pentru motive pe care le-am arătat deja, nu pomenește niciodată răul la împărați decât atunci când este necesar ca acesta să fie menționat pentru a înțelege istoria, nu spune despre această donație, ba dimpotrivă, în loc să spună despre aceste orașe, spune despre orașele pe care Hiram i le-a dat lui Solomon după ce le-a zidit și le-a întărit, dându-le fiilor lui Israel ca să le locuiască (2 Cron. 8:1-7). Astfel, în 1 Împărați Solomon a scăzut moștenirea lui Dumnezeu, iar în 2 Cronici a crescut-o. Aceste fapt ne pare a fi extrem de semnificativ. Ceea ce este și mai rău este că acel teritoriu a fost dat unei națiuni a cărei idolatrie l-a invadat treptat până ce întreaga țară a fost numită „Galileea națiunilor”. Cu toate acestea, acolo a început să se descopere harul lui Dumnezeu prin lucrarea Domnului. Astfel, la o mie de ani după Solomon, harul a remediat greșeala lui.

Această greșală a avut o consecință imediată: ea a aruncat disprețul și batjocora asupra țării lui Yahve. Hiram nu putea aprecia ceea ce avea o mare valoare în ochii lui Solomon și au unui israelit. El a spus: „Ce sunt cetățile acestea pe care mi le-ai dat, fratele meu? Și le-a numit țara Cabul (de nimic), până în ziua aceasta” (v. 13). Le-a dat acel nume pentru că nu i-au plăcut. Întotdeauna este așa: când lumea, chiar având cele mai bune intenții, ca Hiram, ca atare – adică fără a avea credința – are parte de lucrurile creștinismului, care sunt bucuria noastră, acestea nu îi sunt deloc plăcute, ci o plictisesc și nu au rost în viața ei. Fără-ndoială, le va păstra pentru ca, atunci când se va ivi ocazia, să se laude că le posedă, dar nu le va putea menține caracterul lor inițial. Fără a le prețui, lumea le va folosi pentru a se lăuda, iar Satan se va folosi de aceste aparențe religioase pentru a-și extinde dominația peste mai multe suflete. El le va folosi pentru a le face de batjocură; cu acestea îi va arăta împăratului Tirului că lucrurile pe care le oferă Solomon nu se compară cu splendoarea unei împărății oferite de prințul întunericului. Creștinul care, pentru a fi liberal, va abandona cea mai mică parte a moștenirii sale, nu va câștiga nimic altceva decât înjosirea, dispreț pentru religia lui și, în final, Dumnezeu însuși va fi batjocorit.

Când a fost vorba să-i dea ceva lui Solomon, Hiram s-a arătat foarte generos (v. 14). Aceasta era potrivit orgoliului șefului celei mai mari puteri maritime și comerciale de atunci - un fel de Anglie a antichității. Hiram i-a dat o sută douăzeci de talanți de aur (aproximativ 18 milioane de franci). Să fie acesta un profit pentru Solomon? Atâta timp cât Hiram era tributar pentru construirea templului, totul avea aprobarea divină, dar acum Hiram îl numea pe Solomon „fratele meu” și îi făcea cadouri!

Activitatea și înțelepciunea lui Solomon s-au manifestat (v. 15-23) prin întemeierea de cetăți cu depozite, cu care și cavalerie. Este organizarea exterioară a împărăției, fie pentru comerț, fie pentru război. El a primit Ghezerul de la Faraon, care îi exterminase pe locuitorii canaaniti de acolo și i-a dat-o împăratului pe fiica lui ca soție. Astfel, fără ca această împărăție a păcii să fie tulburată, s-a realizat porunca de a fi nimiciți canaaniii. Cetatea lor era de drept în moștenirea lui Israel. Toți canaaniii cruțați altădată din cauza slăbiciunii poporului, sunt de atunci încolo supuși, ca odinioară gabaoniții. Solomon nu a reeditat greșeala lui Saul față de aceștia din urmă (2 Sam. 21), ci i-a înrobii pe aceia dintre canaanii care mai erau în mijlocul poporului.

Ca și Solomon, creștinii nu trebuie să reclame drepturi în lumea în care Biserica infidelă s-a lăsat prinsă în cursă; ei nu trebuie să umble după lucrurile lumii. Ceea ce au de făcut este să umble în libertatea de copii ai lui Dumnezeu și să-i lase sub jugul sub care sunt robi, sub singura religie care se potrivește cârnii și pe care o recunoaște carnea. Până la Solomon nu a fost niciodată o separare completă în Israel, dar ea trebuie să fie realizată și se poate realiza și în cele mai rele zile din istoria lui Israel sau din istorie Bisericii.

„Oricine rostește numele Domnului să se depărteze de fărădelege”. „Depărtează-te de asemenea oameni”. Sub domnia glorioasă a lui Hristos, separarea va fi absolută; până și pe zurgălăii cailor va fi scris „Sfințenie lui Yahve” (Zah. 14:20).

În v. 24, fiica lui Faraon se suie „din cetatea lui David în casa pe care o construise Solomon pentru ea”. În relație cu casa pe care împăratul a construit Milo, citadela care de atunci a făcut parte din Ierusalim (2 Sam. 5:9; 1 Împ. 11:27; 2 Împ. 12:20; 1 Cron. 11:8; 2 Cron. 32:5).

Cartea 2 Cronici (8:11) ne spune despre scopul acestei schimbări de domiciliu că Solomon a spus: „Soția mea nu va locui în casa lui David, împăratul lui Israel, pentru că locurile în care a intrat chivotul lui Yahve sunt sfinte”. Chivotul fusese întâi așezat în cetatea lui David (2 Sam. 6:12) și, după cum ne arată pasajul din 2 Cronici, chiar în casa împăratului. Din cetatea lui David sau Sion, Solomon a dus chivotul în templu. Dar soția dintre națiuni nu putea locui în locurile sfințite de prezența lui Yahve, a Dumnezeului legământului. Ea putea, fără-ndoială, avea parte de binefacerile legământului, putea fi chiar asociată cu cel care era pe pământ reprezentantul legământului, totuși se menținea o distanță. Legământul nu era pentru ea. În mileniu va fi o diferență între Israel și națiuni. Acestea vor primi binecuvântările numai prin intermedierea poporului lui Dumnezeu. Legământul nu va fi încheiat cu ele.

De trei ori pe an Solomon sacrifica pe altarul de aramă (v. 25), construit pentru templu prin lucrarea lui Hiram (2 Cron. 4:1), singura mențiune făcută cu privire la acesta în cartea Împărați, și aceasta într-un mod incidental. Altfel, el mai și ardea tămâie pe altarul de aur. După cum am văzut în cap. 8, în anumite ocazii solemne el îndeplinea slujba de preot, de Melhisedec și de mijlocitor. Nu ne vorbește aceasta despre Hristos? Toate demnitățile sunt concentrate în persoana Lui și pe toate le-a dobândit în virtutea morții Sale, fără de care nu ar fi putut avea nici una din aceste funcții. Domnul mântuirii noastre a fost consacrat prin suferințe.

În v. 26-28 vedem din nou relațiile dintre Solomon și Hiram în legătură cu relațiile externe ale împărăției. Aurul curgea spre Ierusalim. Hiram este prietenul dintre națiuni mereu gata să slujească măreției împăratului care este așezat pe tronul lui Yahve, iar bunăvoința lui pentru casa lui Yahve se extinde și spre bogăția și prosperitatea împărăției.

Capitolul precedent ne-a arătat relațiile lui Solomon cu reprezentanții națiunilor supuse sub domnia lui. Tirul, Libanul, Faraonul Egiptului, fiica lui, soția lui Solomon și chiar țara Edomului unde a organizat flota, Ofir, pustiul unde a construit Tadmor, regii Arabiei (10:15), canaaniii rămași pe care i-a supus, toate acestea gravitează în jurul lui, el fiind centrul, și contribuie la renumele împărăției sale.

Iată, în ultimul rând, această împărăteasă din sud a „a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon” (Mat. 12:42). Ceea ce o deosebește de toți ceilalți este faptul că ea este atrasă de renumele și înțelepciunea împăratului. Ea auzise vorbindu-se (v. 1) și aceasta a produs la ea o dorință intensă de a-l vedea pe acest monarh extraordinar, dorință care a făcut-o să învingă distanța imensă care separa țara ei de Ierusalim și obstacolele numeroase ale unei asemenea călătorii. Este un act al credinței. Ea credea cuvântul care îi fusese transmis, credea în superioritatea lui Solomon fără a avea altceva după care să judece decât ceea ce auzise. Așa este întotdeauna credința. Ea este atrasă de persoana și de perfecțiunile lui Hristos.

Rebeca, convinsă de iubirea lui Isaac, despre care îi vorbise Eliezer, a pornit la drum pentru a merge să-l întâlnească. Pustiul nu a înspăimântat-o deoarece ea dorea să ajungă la soțul ei. Abigail, când judecata era la ușă, a pornit pentru a ieși în întâmpinarea celui de care ar fi trebuit să fugă. De ce? Pentru că ea auzise despre gloria morală a lui David. Ea a devenit mai târziu tovarăsa gloriei sale împărătești. Rebeca a fost atrasă de iubire, Abigail de perfecțiunea harului, împărăteasa din Seba de înțelepciune. Aceasta este ceea ce se întâmplă sufletelor care îl cunosc pe Hristos. Este imposibil ca o ființă finită să îmbrățișeze o perfecțiune infinită; cu atât mai dacă suntem atrași de o cunoștință limitată a unor aspecte ale caracterului divin, nu contează care; toate ne aduc la cunoașterea persoanei Sale și din El se hrănesc.

„A venit de la marginile pământului să audă înțelepciunea lui Solomon”. Împărăteasa putea fi, și chiar era, o persoană de o inteligență remarcabilă, căreia nu îi scăpa nimic și care dorea să aibă o înțelegere exactă a tuturor lucrurilor, dar din momentul în care l-a auzit pe Solomon vorbind, ea nu a mai avut alt gând decât acela de a-i pune înțelepciunea la încercare. Pentru ea înțelepciunea constă în a nu mai trebui să cauți la altcineva. Ea a venit cu întrebări grele. Sigur că nu-i lipseau acestea: lumea e plină de enigme, cărora omul nu le-a găsit soluția. De la misterele creației până la cele mai simple, la care Iov nu avea răspuns, până la misterele vieții în trup; de la misterul sufletului până la cel al binelui și răului în lume; de la ceea ce este dincolo de perdea până la viața eternă, totul este mister și enigmă. Omul nu poate descifra scrierea necunoscută a acestei cărți. Trebuie ca Dumnezeu să-i descopere secretele, iar dacă nu există revelație divină pozitivă și directă sârmanul duh limitat al omului se vede, chiar de la prima întrebare, în fața unui zid de netrecut. El se poate lăuda, se poate înălța pe sine, dar toată știința lui nu trece dincolo de constatarea faptelor, a căror cauză primară îi scapă complet.

Împărăteasa din Seba venea cu enigme la Solomon, ca prin acestea să-i pună înțelepciunea la încercare. Dar care era motivul încrederii ei? Ea auzise vorbindu-se despre renumele lui Solomon în relație cu numele lui Yahve. Dacă acest renume se baza pe prezența lui Yahve la Ierusalim, nu era atunci împărăteasa asigurată dinainte că avea lungă călătorie a ei era inutilă? Dacă Solomon răspunde la enigme este pentru că înțelepciunea lui nu este alta decât aceea că Yahve i se revelează Lui. Împărăteasa a venit deci la Solomon și cu ce s-a întors ea în urma acelei întrevederi? Cu cunoașterea lui Dumnezeu prin el.

Ea a venit cu un convoi cu tot ce putea produce mai prețios regatul ei și cu o abundență de arome cum nu a mai venit la Ierusalim deoarece îl socotea pe augustul monarh vrednic de orice omagiu. Să notăm aici că nu numai o regină îl poate aborda cu parfumul ei, ci până și cea mai de jos dintre păcătoase deoarece sufletul care dorește să se apropie de El nu cere să facă un schimb și nu îl poate prezenta omagiul care l se cuvine. Genunchiul care se pleacă înaintea Lui, semnul ascultării credinței și adorarea unei inimi care își găsește toate resursele în El este tot ce dorește El și tot ce este necesar.

Dar împărăteasa a adus ceva mai valoros decât acele daruri: „a vorbit cu el despre tot ce era în inima ei. Și Solomon i-a răspuns la toate întrebările ei; n-a fost nici un lucru ascuns pentru împărat pe care să nu i-l fi explicat” (v. 3). Ea și-a deschis inima înaintea lui Solomon; „tainele inimii ei au fost arătate” (1 Cor. 14:25) și a găsit un răspuns perfect de la acela căruia nu-i este ascuns nici un lucru. În Solomon ea l-a găsit pe Dumnezeu însuși. Dumnezeu era prezent în mod real acolo, ocupându-Se cu o bunătate plină de condescendență pentru a aduce din plin în lumină acel suflet fără a mai lăsa loc de vreo îndoială sau vreo enigmă nerezolvată. Împăratul cunoaște secretul oricărui lucru și nu îl ține pentru sine ci arată că secretul lui este pentru cei care se tem de el (Ps. 25:14).

Împărăteasa a văzut apoi toată înțelepciunea lui Solomon în prosperitatea și ordinea perfectă a casei sale (v. 4-5). Așa va fi înaintea națiunilor ordinea minunată a împărăției milenare a lui Hristos.

Împărăteasa din Seba a recunoscut (v. 6) realitatea a ceea ce auzise spunându-se despre Solomon. De la persoană ea a trecut la cuvintele gurii sale, iar de la acestea la tot ce a ieșit din mâinile lui, la tot ce îl înconjură și a găsit numai perfecțiuni. Așa ajunge orice suflet să îl cunoască pe Hristos: aude vorbindu-se de El și aceasta stârnește interesul unei inimi care are nevoie; merge să îl găsească deoarece accesul este ușor; intră în relație cu El și El răspunde la toate nevoile inimii. Îl admirăm și îl adorăm cu cântări de laudă. Spunem ca împărăteasa: „Ochii mei au văzut,” depășești tot ce am auzit despre Tine. Îi socotim fericiți pe acești oameni care sunt slujitorii Săi și stau continuu înaintea Lui și aud înțelepciunea Lui. Urmând această cale, sufletul se glorifică în Dumnezeu, care și-a găsit plăcerea în Împăratul Lui, și care își găsește plăcerea în Hristos în așa fel încât să-L așeze pe tron. Este și dovada iubirii lui Dumnezeu față de poporul Său faptul că i-a dat un asemenea împărat pentru a face dreptate și judecată (v. 6-9).

Această cântare este mai curând o cântare a împărăției. Biserica va intona și ea cântarea ei în jurul Mielului junghiat și inima și gura ei vor fi pline de iubirea Lui mai mult decât de înțelepciunea și dreptatea Lui.

Împărăteasa din Seba i-a dat împăratului toate bogățiile pe care le adusese. Aromatele din care se făcea tămâia erau cele mai de preț dintre toate la curtea lui Solomon. Niciând nu s-a mai văzut la Ierusalim o asemenea abundență (v. 10). Inima împărătesei fericite s-a revărsat astfel prin darurile aduse.

Dar cu cât au depășit darurile lui Solomon pe cele ale împărătesei! El nu s-a mulțumit numai să-i dea în schimb darurile sale (conf. 2 Cron. 9:12), ci i-a dat „tot ce a dorit ea” (v. 13). Sigur noi avem a face cu Acela care nu ne cere, ci a cărui glorie este să fie și să rămână dăruitorul oricărui lucru bun. Cereți și veți primi. Cereți; nu veți epuiza niciodată resursele, toate bogățiile împărăției Sale, bogățiile nemăsurate ale lui Hristos. Împărăția Lui nu este din lumea aceasta acum, astfel încât de la El nu veți veni cu bunuri temporale, de care a fost copleșită împărăteasa. Aceste bogății inferioare sunt rezervate pentru împărăția milenară a lui Mesia. Bunurile noastre, comorile noastre, sunt spirituale; lumea le disprețuiește; creștinul care este demna de acest nume le numește bogății adevărate (v. Luc. 16:11).

Împărăteasa a revenit în țara ei cu o comoară în inimă de o mie de ori superioară față de ceea ce au adus caravanele ei. Ochii ei au văzut. Ea îl cunoaște pe împăratul gloriei.

Versetele de la 14 la 22 ne descriu bogățiile și splendoarea împărăției. Aurul, emblema justiției divine, domină peste tot sub domnia lui Solomon de la templu până la tron. Tronul era minunat: „așaceva nu se făcuse în nici o împărăție”. Era tronul dreptății și puterii și purta emblemele lui.

Când a fost înălțat în demnitatea regală, Solomon, potrivit poruncii lui David însuși (1:35), s-a înălțat pe tronul tatălui său. Îl vedem acum pe propriul său tron, în această minunată „casă a pădurii”, împodobită cu cinci sute de scuturi de aur, unde judeca cu dreptate.

La fel va fi cu Hristos. În prezent El este așezat pe tronul Tatălui Său, la dreapta Lui, după acest cuvânt: „Șezi la dreapta Mea până ce îți voi pune pe toți vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale” (Ps. 110:1). Prin aceste cuvinte: „Șezi la dreapta Mea”, Dumnezeu Tatăl exprimă satisfacția deplină față de lucrarea împlinită de Fiul omului. Este ca și cum ar spune: la acest loc suprem și glorios, tu, Fiul Meu, până ce îți voi pregăti propriul Tău tron. Acesta trebuie să depășească orice alt tron. „Așaceva nu se făcuse în nici o împărăție”. Nici unul dintre cei care s-au ridicat împotriva Ta nu va fi cruțat, ei vor fi zdrobiți. Victoria ta asupra lor va fi prima treaptă pe care te vei urca la tron. Tronul Fiului omului victorios va fi fără seamăn după coborârea voluntară care l-a făcut să coboare mai jos decât ultimul dintre păcătoși. Atunci orice genunchi se va pleca, orice gură va proclama cu glas tare pe Domnul pe tronul său glorios. Până atunci, acest om care a băut „din pârau pe cale” este așezat pe tronul Dumnezeului suveran, la dreapta Majestății; dar este tronul Tatălui, pe care El se așează ca Fiul, mărturie a satisfacției depline a inimii părintești cu privire la El.

Nu numai împărăteasa din Seba a venit la Solomon, ci „tot pământul căuta fața lui Solomon, ca să audă înțelepciunea lui” (v. 23-29). Un timp fericit, când toți vor putea veni să se adape de la această sursă de înțelepciune divină, unii pentru a găsi toate gândurile lui Dumnezeu. Aceste versete cuprind și enumerarea bogățiilor împăratului. Aici necredincioșii vor clătina din cap deoarece pentru ei tot ce spune omul este verosimil, iar tot ce spune Dumnezeu nu poate decât să fie minciună. Așa este, de fapt, modul lor de a raționa. Într-un an Solomon primea aproximativ o sută de milioane în aur; împărăteasa din Seba îi dăduse optsprezece milioane; această sumă i-o dăduse și împăratul Tirului. Să fie ceva neverosimil în comparație cu veniturile actuale ale regatelor lumii? Și mai trebuie să ne amintim că, sub această domnie, toți împărații pământului îi plăteau tribut?

În v. 26-29 vedem puterea împăratului caracterizată de carele și călăreții lui. Toate împreună contribuiau la gloria domniei lui Solomon.

În acest capitol abordăm istoria împăratului responsabil, pe care cartea 2 Cronici o trece sub tăcere.

Până aici este vorba de un om și, în consecință, de o ființă imperfectă. În viața lui Solomon am văzut o frumoasă unitate, asociată cu înțelepciunea care ducea printre națiuni vestea despre numele împăratului asociat cu numele lui Yahve. Măreția, maiestatea, puterea și bogăția acestei împărății nu erau decât imagini slabe a ceea ce vom vedea în mileniu sub domnia adevăratului împărat al gloriei.

Acum Dumnezeu ne semnalează pata acestei domnii. Nu era alianța cu fiica lui Faraon, care era indispensabilă pentru ca Solomon să fie o imagine a lui Hristos în guvernarea Lui. La vremea lui, Iosif avusese o unire asemănătoare, iar fiii rezultați au dat numele lor la două seminții din Israel după ce au primit binecuvântarea patriarhului, părintele poporului. Mai mult, Solomon a lucrat după gândurile lui Dumnezeu față de această soție dintre națiuni, iar cartea Cronicilor are grijă, după cum am văzut anterior, să ne arate că împăratul nu i-a acordat un loc în apropierea imediată a chivotului legământului și a cetății fiului lui David. Astfel, Solomon, al cărui corespondent în mileniu este „lumina națiunilor”, care depășește în mod necesar trăsăturile obișnuite ale unui împărat al lui Israel, a ajuns să fie vinovat nu prin această unire. Și cuvântul acordă fiicei lui Faraon un loc aparte printre femeile străine (v. 1).

„Și împăratul Solomon a iubit multe femei străine, pe lângă fiica lui Faraon: moabite, amonite, edomite, sidoniene, hetite, dintre popoarele despre care, Yahve zisese fiilor lui Israel: «Să nu intrați la ele și ele să nu intre la voi; ele v-ar abate negreșit inima după dumnezeii lor»». Solomon s-a alipit de acestea din iubire. Și avea șapte sute de soții prințese și trei sute de țiitoare; și soțiile lui i-au abătut inima” (v. 1-3). Păcatul lui Solomon este că a „iubit multe femei străine”. Acestea au jucat un rol relativ restrâns în viața lui David și totuși, după cum am văzut în 2 Samuel, el a suferit, prin copiii lui, triste și deseori groaznice consecințe. În urma disciplinei pe care au atras-o aceste alianțe interzise, Dumnezeu îl păzise odinioară pe unsul Său de cursele pe care femeile le-ar fi putut întinde evlaviei lui. Dar dacă poftele l-au atras în adulterul cu Bat-Şeba, o fiică a lui Israel, poftele lui Solomon l-au atras la femei străine. Totuși Dumnezeu spusese: „Să nu te încuscrești cu ele; să nu dai pe fiica ta fiului său și să nu iei pe fiica lui pentru fiul tău; pentru că ele ar abate pe fiul tău de la a Mă urma și ar slui altor dumnezei; și mânia Domnului s-ar aprinde împotriva voastră și te-ar nimici îndată” (Deut. 7:3-4). Și, de asemenea: „Ca nu cumva ... să iei dintre fiicele lor pentru fiii tăi și fiicele lor să curvească după dumnezeii lor și să facă pe fiii tăi să curvească după dumnezeii lor” (Ex. 34:15-16).

În capul acestei liste rușinoase le găsim pe moabite, care îl atrăseseră pe Israel în idolatria lui Baal-Peor, punând stăpânire pe el prin intermediul poftelor cărnii (v. Num. 25:1-5). Toate aceste națiuni de la hotarele Canaanului, amoniții, edomiții și sidonienii, îl urau pe Dumnezeu și poporul Lui. Hetiții, amintiți la urmă, trebuia să fi fost exterminați și nu fuseseră. Solomon, în mod deschis, nu l-a ascultat pe Dumnezeu, care spusese poporului Său: „Să nu intrați la ele și ele să nu intre la voi”. Era o interdicție în ambele sensuri. Suntem în pericol să mergem în lume dar și ca să lăsăm lumea să vină la noi. Poate că cea de-a doua alternativă este mai periculoasă decât prima. Din cauza conștiinței față de Dumnezeu, creștinul probabil se va abține de un act al voinței proprii sau de neascultare care l-ar face să meargă în lume, în timp ce aceasta din urmă îl seduce mai ușor venind la el. Ea se insinuează puțin câte puțin în casele noastre și în viețile noastre și deseori când nu se deschid ochii cu privire la pericol este deja prea târziu. „Ele vă vor abate cu siguranță inima la dumnezeii lor”, spusese Yahve. Alianța cu lumea ne conduce, în mod necesar, la religia lumii. Este un cuvânt solemn, asupra căruia, în zilele noastre, merită să insiste orice suflet evlavios. În măsura în care evităm sau cultivăm această alianță, religia noastră va îmbrăca un caracter ceresc sau pământesc. „Solomon s-a alipit de acestea din iubire”. Era totuși același împărat de pe ale cărui buze, prin inspirația divină, picurase înțelepciune pentru alții, arătându-le calea de urmat cu privire la femeia străină, ca să nu cadă în orice rău „în mijlocul mulțimii și al adunării” (v. Prov. 5:1-14). El este acela care, în cap. 7 din Proverbe, a insistat asupra consecințelor grozave ale unei purtări rele. Ce orbire! Ce spectacol trist! El îi învățase pe alții dar nu s-a învățat pe sine însuși, el, capul responsabil al poporului, a făcut lucruri de la care poporul se abținea, dar în care împăratul a căzut atrăgând judecata nu numai asupra lui ci și asupra acelor pe care ar fi trebuit să-i păstorească, să-i conducă și să-i protejeze.

„Soțiile i-au abătut inima” repetă v. 4. Ce lucru grozav când „ceea ce este în lume” ajunge să locuiască în inimă și să pună stăpânire pe ea, deturnând afecțiunile de la singurul obiect vrednic pentru a le atrage spre obiecte nevrednice, rușinoase și vinovate. Este de remarcat că aceste fenomene nu s-au produs spontan în viața omului credinței, sau, cel puțin, consecințele lor nu s-au dezvoltat brusc. „Când a îmbătrânit Solomon, soțiile lui i-au abătut inima după alți dumnezei”. A trebuit timp ca sămănța carnală să aducă roade. Cine oare ar fi crezut că Solomon, cel din templu, odinioară ingenuncheat ascultând și întinzându-și mâinile către Dumnezeu înaintea poporului, avea să devină un idolatru? Poate că în zilele noastre el ar fi desemnat ca având o inimă largă, unul care respectă conștiința altora, împodobind această idolatrie cu o etichetă frumoasă, ca fiind umanistă și socială. Dar ce contează opiniile oamenilor? Se pune problema ce gândește Dumnezeu: Dumnezeu este dezonorat. „Solomon a făcut rău înaintea lui Yahve”. Construirea de înălțimi pentru femeile străine și faptul că le-a lăsat să sacrifice dumnezeilor lor nu era indiferentă, și aceea destul de urăcioasă în sine, ci însemna că el se asocia închinării lor, făcându-se solidar cu ele. De asemenea, ni se spune: „Solomon a umblat după Astarteeam, zeița sidonienilor și după Milcom, urâciunea amoritilor”. El însuși este socotit închinător la idoli: „n-a urmat deplin pe Yahve, ca David, tatăl său”, adică nu l-a urmat până la capăt. Aceasta cu toate că Yahve i s-a arătat de două ori, prima dată la Gabaon, iar a doua oară după consacrarea templului. Dumnezeu îl avertizase deja cu privire la închinarea la idoli (9:6-9), arătându-i consecințele grozave pentru popor și tocmai el a for acela care nu a păzit porunca Lui! David a comis fapte grave și umilitoare, dar cel puțin el l-a avut întotdeauna în vedere pe Yahve și, chiar după cădere, primul lui cuvânt a fost: „Am păcătuit împotriva lui Yahve”. Tot necazul acestui om al credinței a avut ca scop numai gloria lui Dumnezeu, iar la sfârșitul vieții sale a înălțat harul să, în același timp, s-a judecat pe sine însuși. Cu Solomon nu a fost așa. La el nu auzim nici măcar strigătul unei conștiințe atinse atunci când în urechi i-a răsunat cuvântul grozav: „Fiindcă astfel a fost cu tine”, ca odinioară cuvântul: „Pentru că M-ai disprețuit” în urechile tatălui său. Vom vedea ce sentimente mult diferite a produs în inima lui disciplina lui Dumnezeu, care a dorit să-i facă cunoscut tot ce urma să se întâmple. Împărăția, acea împărăție a gloriei, a cărei faimă, prin puterea divină, s-a extins până la marginile națiunilor, avea să-i fie smulsă cu violență; fiul lui urma să păstreze o singură seminție – cea a lui Iuda, pentru că Beniamin nu prea conta. Într-o clipă totul avea să se prăbușească: putere, măreție, glorie fără precedent și supunerea popoarelor, iar în mijlocul furtunii avea să rămână doar o sărmană rămășiță păstrată de Dumnezeu ca o bărcuță slabă, care a pierdut totul, și rame și pânze și catarge și corzi și mai este și fără busolă și fără cârmă. Aceasta este ce a făcut omul din acea împărăție. Dar ce perspectivă viitoare are! După judecata împărăției lui Satan, a fiarei și a profetului fals, împărăția lui Solomon cel divin va reapărea ca soarele care strălucește cu toată puterea și nu va mai depinde de ascultarea omului supus greșelii, ci de Împăratul cel infailibil pe care Dumnezeu îl va unge pe Sion, muntele sfințeniei Sale.

Dumnezeu nu s-a limitat numai la a-i face cunoscut lui Solomon judecata care, avându-l în vedere pe David, tatăl său, nu avea să cadă asupra lui însuși ci asupra lui Roboam, fiul lui, ci infidelitatea împăratului atrage asupra lui disciplina Domnului în ultimii ani ai domniei lui. Pacea, rodul caracteristic al acestei domnii, a fost distrusă; Solomon a trecut printr-o perioadă cu multe tulburări, răzvrățiri și acțiuni împotriva tronului său, ale unor națiuni ca Egiptul, care altădată și-a onorat alianța, dar care i-au alimentat și i-au înălțat în demnitate pe cei

mai răi vrăjmași ai lui. Toate legăturile au slăbit. Jugul împăratului a ajuns să apese mai greu asupra poporului, el urmărind să evite revoltele interne. Din aceasta s-a ajuns la o nemulțumire care nu a fost reprimată temeinic și care a ieșit la iveală odată cu ocazia potrivită (12:4).

Dumnezeu i-a ridicat lui Solomon vrăjmași dintre națiunile spre care îl purtaseră poftetele lui. Edom era plin de o ură de moarte împotriva lui Israel deoarece David, prin mâna lui Iobab, nimicise pe toți bărbații din țară (2 Sam. 8:13-14; 1 Cron. 18:12; Ps. 60 titlu). Hadad avea câțiva slujitori care scăpaseră. Îi ura el oare mai puțin pentru că Solomon luase soții edomite? Hadad a fugit în Egipt și a fost primit la curtea lui Faraon, a devenit cumnatul lui, iar fiul lui a fost primit printre moștenitorii tronului. Spre cine se îndreaptă simpatiile și favorurile lumii? Nu spre David, ci spre vrăjmașii lui David. Un sentiment era mai puternic în inima lui Hadad decât onorurile și plăcerile de la curtea Egiptului: ura împotriva lui Solomon. El a lăsat toate avantajele pentru a-și satisface ura. Purtarea slujitorilor lui David era motivul pentru această ură, dar deși Iobab și David erau morți, ura persista. Este, în fond, ura dintotdeauna a lumii împotriva unsului lui Yahve, pentru care purtarea mai mult sau mai puțin condamabilă a credincioșilor este doar un pretext.

Un alt adversar este Rezon, slujitorul lui Hadadezer, împăratul din Țoba, pe care David îl făcuse bucăți (2 Sam. 8:3-8; 10:6). Rezon a ajuns rege al Damascului și a domnit peste Siria. „El a fost potrivnic lui Israel” (v. 23-25). Lumea este ca Hadadezer și Rezon. Atâta timp cât suntem față de ea în poziția la care ne dă dreptul crucea lui Hristos, „prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Gal. 6:14), atâta timp cât considerăm lumea a fi un vrăjmaș învins (Ioan 16:33), ea nu ne poate clătina. Dacă facem alianță cu ea, ea nu poate uita înfrângerea pe care a suferit-o, și, chiar dacă este aparent indiferentă, ne urăște la fel de mult.

Ultimul și cel mai periculos vrăjmaș al lui Solomon este cel din interior, Ieroboam (v. 26-40). El era „slujitorul lui Solomon”, efratit sau efraimit. Solomon îl pusese peste Efraim pentru lucrarea la fortificațiile de la Milo, care apărau Ierusalimul de inamicii care ar fi venit din nord. Era unul dintre cele mai periculoase lucruri, dar ce ar fi putut prevedea Solomon? Numai Dumnezeu știa. Datorită funcției pe care o avea, Ieroboam cunoștea toate secretele fortăreței și, pe deasupra, câștigase și simpatia seminției sale. Tot așa, când apar probleme în mijlocul poporului lui Dumnezeu, cel mai mare pericol vine de la cei care, prin activitatea lor, și-au însușit principiile fraților lor și au reușit să ia locul care l se cuvine lui Hristos câștigând simpatiile multora. Ei folosesc acestea ca arme pentru a produce rupturi în poporul lui Dumnezeu. Motivele lor sunt aparent dezinteresate; ei par să vrea, ca Ieroboam, să elibereze poporul de un jug greu, dar, în realitate, ei sunt instrumente folosite de Satan pentru a distruge mărturia lui Dumnezeu, după cum vom vedea curând. Cu toate acestea, ei sunt slujitori ai lui Hristos, cum Ieroboam era slujitor al lui Solomon!

A apărut un profet. Cum a fost ridicat Samuel în perioada de faliment al preoției, și la căderea împărăției a fost ridicat un profet. Profetul a devenit, după cum ne demonstrează într-un mod izbitor cursul acestor cărți, legătura dintre popor și Dumnezeu când împărăția a eșuat. Profetul Abia l-a întâmpinat pe Ieroboam în afara Ierusalimului. El și-a sfâșiat mantaua nouă cu care era îmbrăcat (împărăția era încă nouă) și i-a dat lui Ieroboam zece părți. În acel moment împărăția i-a fost smulsă lui Solomon, chiar dacă el și-a dat seama de aceasta mult mai târziu. Casei lui David i-a mai rămas o seminție, aceasta în virtutea alegerii harului cu privire la David și la Ierusalim. „M-au părăsit și s-au închinat Astarteei, zeița sidonienilor, lui Chemoș, dumnezeul moabiților, lui Milcom, dumnezeul fiilor lui Amon, și n-au umblat în căile Mele, ca să facă ce este drept în ochii Mei și în rânduielile Mele și în judecățile Mele, ca David, tatăl lor” (v. 33). „M-au părăsit” se referă la Solomon, la împărat! Fără-ndoială, tot poporul a urmat mai târziu această cale, dar în acel moment păcătuisese numai unul – împăratul. Având înaintea lui Dumnezeu poziția de responsabilitate pentru tot poporul, infidelitatea lui atrăgea judecata asupra lui Israel. Ce pedeapsă gravă atrăsese Solomon asupra lui!

În v. 34, Dumnezeu a revenit asupra harului pe care l-a arătat față de David și a adăugat: „fiului său îi voi da o seminție, pentru ca David, robul Meu, să aibă întotdeauna o lumină înaintea Mea, în Ierusalim, cetatea pe care am ales-o pentru Mine. Însumi, ca să-Mi pun Numele acolo” (v. 36). În ochii lui Dumnezeu harul este mai valoros decât toată gloria sau, mai curând, harul este partea cea mai valoroasă a gloriei deoarece el este, ca să spunem așa, cea dintâi dintre toate perfecțiunile divine.

„Dacă vei asculta de tot ce-ți voi porunci și vei umbla în căile Mele și vei face ce este drept în ochii Mei, păzind rânduielile Mele și poruncile Mele, cum a făcut David, robul Meu, atunci voi fi cu tine și-ți voi zidi o casă statornică, așa cum i-am zidit lui David, și-ți voi da ție pe Israel” (v. 38). Lui Ieroboam îi revenea astfel o nouă responsabilitate. Dumnezeu i-a dat o poziție privilegiată. Casa lui trebuia să fie la fel de stabilă ca și aceea a lui David dacă el asculta de poruncile lui Yahve. Dar Dumnezeu a impus o restricție: „Și voi aduce neceaz seminției lui David, din cauza aceasta, dar nu pentru totdeauna” (v. 39). La momentul potrivit, harul prin care a fost întemeiată împărăția lui David urma să-și reintre în drepturi deoarece nu harul ci responsabilitatea a stat la baza împărăției lui Ieroboam și chiar la baza aceleia a lui Solomon. Dumnezeu sunt se pocăiește de promisiunile Lui ci își găsește plăcerea în har. Așa va fi întemeiată împărăția viitoare a adevăratului împărat: pe un legământ al harului, în care Dumnezeu este singura parte angajată, și pe o nouă creație – cum nu a fost cazul cu împărăția lui Solomon.

„Dar nu pentru totdeauna” este ceea ce se găsește în căile lui Dumnezeu în perioade când, ca să spunem așa, judecata eclipsează harul. Harul nu a încetat să existe; el rămâne același, dar nu se mai vede pentru ca să se poată manifesta alte perfecțiuni ale gloriei divine, cum ar fi dreptatea și judecata. Astfel, soarele, care are un diametru de peste o sută de ori mai mare decât pământul, este eclipsat de umbra acestuia. Odată ce a trecut eclipsa, astrul imens strălucește din nou pentru că umbra care l-a acoperit nu i-a luat nimic din splendoarea lui, numai că ochii oamenilor nu l-au putut vedea,

Solomon a căutat să-l omoare pe Ieroboam (v. 40). Acestea au fost sentimentele pe care l-a produs în inima lui disciplina. Obstacolul pe care i l-a pus în cale Dumnezeu, în loc să-l facă să se smerească înaintea Lui, supunându-se pedepsei Sale, a avut numai efectul de a-l irita și a-l incita să-l depășească. Ce trist că o inimă care a pierdut comuniunea cu Dumnezeu nu se judecă pe sine! Ce a ajuns Solomon, împăratul dreptății! Inima lui nu mai este dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Cât de mult s-a depărtat de începuturile lui!

Ieroboam a fugit în Egipt și a rămas acolo până la moartea lui Solomon.

Toate faptele relatate în capitolul 11 lipsesc din cartea Cronici, dar câteva cuvinte din capitolul 9 ne fac să înțelegem că ele au fost omise cu un anumit scop. „Și celelalte fapte ale lui Solomon, cele dintâi și cele de pe urmă, nu sunt scrise în cuvintele profetului Natan, și în profeția lui Ahia și Iilonit, și în viziunile lui Ido, văzătorul, despre Ieroboam, fiul lui Nebat?” Orice omisiune a Cuvântului are un scop, după cum am semnalat atât de des încât nu mai este nevoie să revenim.

Înceind această istorie dorim să punem doi Psalmi înaintea cititorilor noștri, primul avându-l ca subiect pe Solomon, iar al doilea compus de el. Nu am avea spațiu pentru a expune înțelepciunea lui Solomon în diferitele sale scrieri ca autor inspirat, așa că ne vom limita la această scurtă anexă.

Psalmul 72 este „pentru Solomon”. La prima vedere, rațiunea umană se poate îndoi că acest psalm este profetic și că se aplică la domnia lui Hristos deoarece multe detalii se aplică exact la domnia lui Solomon. „Și el va domni de la o mare la altă mare și de la râu până la marginile pământului. Înaintea lui se vor pleca locuitorii pustiei și vrăjmașii săi vor linge țărâna. Împărații Tarsisului și ai insulelor vor aduce daruri, împărații din Seba și Saba vor prezenta tribut. Da, toți împărații se vor pleca înaintea lui, toate națiunile îi vor sluji” (v. 8-11). „Și el va trăi și i se va da din aurul Sebei și se vor ruga neîncetat pentru el; și el va fi binecuvântat toată ziua” (v. 15). Cu pricire la caracterul lui ni se spune: „El va judeca pe poporul Tău cu dreptate, și pe întristații Tăi cu nepărtinire” (v. 2). Cu privire la binecuvântările domniei lui: „În zilele lui, cel drept va înflori; și va fi belșug de pace” (v. 7). „Va fi belșug de grâne pe pământ, pe vârful munților; rodul lui se va legăna ca Libanul; și cei din cetate vor înflori ca iarba pământului” (v. 16). „Toate națiunile îl vor numi fericit” (v. 17).

În adevăr, de aici nu lipsește nici o caracteristică a domniei de care ne vom ocupa. Există totuși aici ceva care nu este menționat în domnia lui Solomon: harul. Acesta este motivul pentru care domnia lui Solomon vorbește mai puțin inimii și conștiinței decât aceea a lui David. Solomon, în toată gloria lui, nu era înveșmântat ca un crin de pe câmp. Gloria lui spunea mai puțin sufletului decât bunătatea tandră a unui tată față de copiii săi și harul cu care îi înconjoară dragostea lui. Acest curent al harului, care îl caracterizează mai mult pe David decât pe Solomon îl regăsim pe tot parcursul acestui Psalm.

Trebuie deci să privim la Acela care va reuni în persoana lui caracterele atribuite acestor doi oameni ai lui Dumnezeu pentru ca să înțelegem domnia milenară a lui Mesia. Împărăția dreptății a lui Mesia o va depăși pe cea a lui Solomon, atât de jalnic întreruptă, nu numai în splendoare și ca durată pentru că „se vor teme de Tine, din generație în generație, cât va fi soarele și luna” (v. 5) și „va fi belșug de pace până nu va mai fi luna” (v. 7), ci ea va începe cum nu a început aceea a lui Solomon: „va coborî ca ploaia pe câmpul cosit” (v. 6), aducând binecuvântarea acolo unde judecata și-a desăvârșit lucrarea și nu a mai lăsat nimic de recoltat. Sub influența Lui blândă se va naște o nouă recoltă. David a prezis aceasta în legătură cu unul mai mare decât fiul lui: „din strălucirea soarelui, după ploaie, iarba verde încolțește din pământ” (2 Sam. 23:4). În Psalmul nostru vedem acest har care aduce mângâiere, eliberare și mântuire pentru a-i scoate pe cei necăjiți de sub jugul asupritorului: „El va judeca ... pe întristații tăi cu nepărtinire” (v. 2). „El va face dreptate întristaților poporului, va salva pe fiii săracului și va zdrobi pe asupritor” (v. 4). „El va scăpa pe săracul care strigă și pe întristatul care n-are ajutor. Va avea milă de cel lipsit și de cel sărac și va salva sufletele săracilor. Va răscumpăra sufletul lor din asuprire și violență și sângele lor va fi prețios în ochii lui” (v. 12-14). Ceea ce constituie o marcă fără seamăn pentru această împărăție glorioasă a lui Hristos, după cum am spus deja, este: „voi sătura cu pâine pe săracii Săi” (Ps. 132:15). Așa gândea Mesia când era respins pe pământ și hrănea mulțimile și, dacă poporul L-ar fi dorit, El S-ar fi arătat ca Mesia și ar fi luat împărăția Lui. Dar, când va lua puterea și va străluci ca Soarele dreptății, El se va bucura de lucrarea harului Său și va aduce sănătate sub aripile Lui.

Psalmul 127 este singurul al cărui autor este Solomon. El vorbește despre casă, marele obiect al împărăției lui, dar anunță un timp viitor, când oamenii se vor angaja să lucreze degeaba. Când vor veghea zadarnic pentru a păzi cetatea de inamici. Aceasta nu a avut loc sub domnia lui. Dar ceea ce a așezat Solomon nu a fost definitiv, iar ceea ce vor așeza oamenii nici atât. Dar vor veni zile când Yahve Însuși va zidi casa și va păzi cetatea. Atunci Preaiubitul Lui va putea cu adevărat să aibă somn, odihna despre care este scris: „Se va odini în dragostea Lui” (Țef. 3:17). Atunci va avea fii ca moștenire de la Yahve, un popor nou, roua unei tinereți care ca veni din sânul zorilor (Ps. 110:3). Atunci va fi numit fericit.

Solomon, ca și David, privea spre Hristos. Fiecare dintre ei știa că nu poate fi acela care stăpânește cu dreptate peste oameni. Amândoi s-au bucurat să vadă că demnitatea lor l-a fost conferită Celui care nu o va folosi altfel decât spre gloria lui Dumnezeu.

clickbible.org